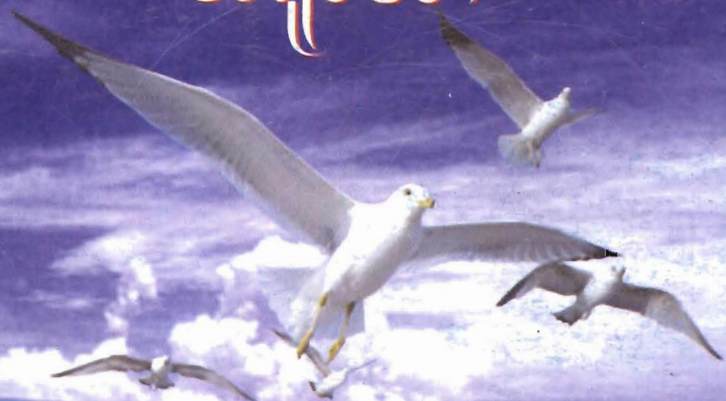

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန် ပေတကနှင့်သစ္စာ တို့ကြောင့် သရုပ်ဖော်

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန် ပေတကနှင့်သစ္စာတို့ကြောင့် သရုပ်ဖော်

ကမ္ဘာလောကကို အလှဖုံးစေသည်မှာ မေတ္တာ။
လူသား၏ဘဝကို အမြတ်ဆုံးဖြစ်စေသည်မှာ သစ္စာ။

တတိယအကြိမ်

ဘဝကို လှပဝေသာကြည်သာချမ်းမြေ့စေသည်မှာ . . . မေတ္တာ။
လောကကို မှန်ကန်တည်မတ် တင့်လန်းမြင့်မြတ်စေသည်မှာ . . . သစ္စာ။
လောက၌ အလှဆုံးတရားနှင့် အမြတ်ဆုံးတရားနှစ်ပါး

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန် ပေတ္တာနှင့်သစ္စာသရုပ်ဖော်

သံသရာခရီးဖော်အချင်းချင်း . . . .
တစ်အူထုံဆင်း မွေးချင်းမောင်နှမများကဲ့သို့ . . . .
မေတ္တာ နှင့် သစ္စာ ထားနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် . . . .
ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ချက်ချင်းငြိမ်းချမ်းသာယာသွားလိမ့်မည်။

ဘဝမှန်တိုင်း စ.ဟ်လမ်းမှန်မှ ဂျီနာလင်း၊ အယ်လ်မို၊ ရန်ဒီနှင့် ဝင်ဒီ

မေတ္တာနှင့်သစ္စာသမုပ္ပတိ

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန်

(တ တိ ယ အ ကြိမ်)

ဖြန့်ချိရေး

မြမ္မန်ရတနာစာပေ

တိုက် ၁၅၊ အခန်း ၁၉၊ ဦးဝိစာရအိမ်ရာ

ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း ၀၁-၂၆၆၆၁၀၊ ၀၉ ၈၀-၂၂၅၁၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်လေးရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော် သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်လေးရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ မိတ်ဆီ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်လေးရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

နိုင်ငံတော်ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

အထက်မြက်ဆုံးသော စွမ်းအားနှစ်ရပ်

မေတ္တာနှင့်သစ္စာတို့သည် လူသားတို့ ပိုင်ဆိုင်နိုင်သော အထက်မြက်ဆုံးဖြစ်သည့် စွမ်းအားနှစ်ရပ် ဖြစ်၏။

မေတ္တာဟူသည် ရန်ဟူသမျှကိုအောင်နိုင်၏။ ဘေးအန္တရာယ် ဟူသမျှကို ကာကွယ်နိုင်၏။ နတ်လူအပေါင်းတို့၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ရယူနိုင်၏။ မိမိ၏ဘဝနှင့် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ငြိမ်းချမ်းသာယာစိုပြည်လှပစေနိုင်၏။

သစ္စာသည် လောင်နေသောမီးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်၏။ စီးနေသော ရေကို အညာဆန်တက်စေနိုင်၏။ အဆိပ်ကို ရေဖြစ်စေနိုင်၏။ ရေကို ဆေးဖြစ်စေနိုင်၏။ ခေါင်နေသည့်မိုးကို ရွာစေနိုင်၏။ ရွာနေသည့်မိုးကို ရပ်စဲစေနိုင်၏။ ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။ ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်၏။ ကောင်းမြတ်သောအကြံအစည်များကို အောင်မြင်စေနိုင်၏။

မေတ္တာသစ္စာတို့နှင့် တူမျှသောစွမ်းအားမည်သည် လောက၌ မရှိချေတကား။

ဤစာအုပ်နှင့် မွေးချင်းပေါက်ဖော်ဖြစ်သော “မေတ္တာနှင့် သစ္စာအဖွင့်” စာအုပ်တွင် မေတ္တာနှင့် သစ္စာတို့၏ သဘော အဓိပ္ပာယ်ကို ယနေ့လူငယ်လူရွယ်များ နားလည်သဘောပေါက် နိုင်အောင် ရှင်းလင်းတင်ပြထားပါသည်။

လူတစ်ဦးစီ၏ဘဝကို မေတ္တာတရားက အတုမရှိ လှပ အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သည်။ သစ္စာတရားက အတိုင်းမသိ မြင့်မြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်။ ဤသည်ကို နားလည် သဘောပေါက်လျှင် မေတ္တာနှင့်သစ္စာတရားတို့ကို လူတိုင်း နှစ် သက် မြတ်နိုးလာမည်ဖြစ်သည်။

ယနေ့ရင်သွေးငယ်တိုင်း၏နှလုံးသားဝယ် မေတ္တာနှင့်သစ္စာ တရားကို ကိန်းဝပ်နေရန် အထူးပင်လိုအပ်နေပါ၏။ ဤသို့ ကိန်း ဝပ်လာရန်အတွက် မိဘတို့က စံနမူနာကောင်းများကို ပြသပေး ကြရန် လိုအပ်၏။ သာယာငြိမ်းချမ်းသော မိသားစုကို ထူထောင် လိုသူတိုင်းသည် ဤလိုအပ်ချက်ကို အစွမ်းကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးရ မည် ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြည့်ဆည်းရာတွင် ဤစာအုပ်သည် တစ်ဖက် တစ် လမ်းမှ အထောက်အကူပြုပါလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာကျော် Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များမှ ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သည့် “မေတ္တာနှင့်သစ္စာသရုပ် ဖော်” ဇာတ်လမ်းလေးပုဒ်ကို မူရင်းမပျက်အောင် ဘာသာပြန်ဆို ပြီး စာပေရသမြောက်အောင် မွမ်းမံခြယ်သထားပါသည်။

ပထမဇာတ်လမ်းသုံးပုဒ်သည် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များအကြား ဌ မေတ္တာနှင့် သစ္စာတရားများ ထားရှိနိုင်ပုံကို ဖော်ပြကြ၏။

နောက်ဆုံးအပုဒ်ဖြစ်သော “ဘဝမှန်တိုင်း” ဇာတ်လမ်းသည်ကား အမေရိကန်မိသားစုတစ်ခု၏ ရင်နှင့်ဖွယ်ရာအသည်းထိတ်ဖွယ်ရာ အံ့ဩဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက်များကို တင်ဆက်ထား၏။ ဤဇာတ်လမ်းတွင် လူသားတို့၏ အံ့မခန်းဖွယ်ရာသဘာဝစွမ်းအားများနှင့် မိဘနှင့် သားသမီးများအကြား၊ မောင်နှမများအကြား၌ ထားရှိအပ်သော မေတ္တာနှင့်သစ္စာတရားတို့ကို အတုယူဖွယ် ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ ဖတ်ရှုမှတ်သားကြရမည်ဖြစ်သည်။

မေတ္တာနှင့် သစ္စာတရားတို့သည် ရင်သွေးငယ်တိုင်း၏ နှလုံးသားဝယ် ရှင်သန်ပွင့်လန်းနိုင်ပါစေသော်။

ဘဝတန်ဖိုး
စိတ်ကူးယဉ်ကာ ကြည်နူးနေခြင်းထက်
ဘဝအဖြစ်မှန်ကို သိခြင်းက
ပို၍ အဖိုးတန်၏။

မာတိကာ

* အထက်မြက်ဆုံးသောစွမ်းအားနှစ်ရပ်		
၁။ နိဒါန်း	...	၇
၂။ ပီတိမင်းသားနှင့် ပျံလွှားငယ်	...	၁၄
၃။ ချစ်သမီးနှင့် ဝံပုလွေ	...	၃၁
၄။ မေတ္တာကို သစ္စာဖြင့် ပေးဆပ်ခြင်း	...	၄၆
၅။ ဘဝမုန်တိုင်း	...	၆၇
- ဘဝဟူသည် ရေပြင်ပမာ	...	၆၇
- သဘာဝဟူသည် မိခင်ပမာ	...	၆၈
- သဘာဝတရားကို လျှော့တွက်မိသော အမေရိကန်မိသားစု	...	၆၈
- “စံအိမ်” လှေ	...	၇၅
- သဘာဝမိခင်၏ ရင်ခွင်	...	၇၈
- အလတ်စကားသို့	...	၉၁
- မုန်တိုင်းငယ်ထန်	...	၉၈
- သနားမညာလေအားတယ်	...	၁၁၆
- ဘဝဟူသည် ပန်းမွေ့ ရာမဟုတ်	...	၁၂၄
- ပင်လယ်သောင်ကမ်းဝယ်	...	၁၃၄
- ဘဝခရီးကြမ်းကြီး	...	၁၄၇
- မြောက်လေငယ် ညှဉ်းပါဘိ	...	၁၆၄
- ခါးသီးလှသော ကမ်းရိုးတန်း	...	၁၇၄
- မျှော်လင့်ချက် ဆုံးလေပြီ	...	၁၈၆
- မည်သူ့အပြစ်နည်း	...	၁၉၆
- ခန္ဓာကိုယ်၏ လျှို့ဝှက်စွမ်းအား	...	၂၁၁
- အမှောင်ညဉ့်များ ကုန်လေပြီ	...	၂၂၅
- ပြန်လည်သုံးသပ်ရာဝယ်	...	၂၃၇

*

နိဒါန်း

မေတ္တာ...

လောက၌အလှဆုံးတရားသည်... မေတ္တာ။

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အလှဖုံးစေနိုင်သော တရားသည်လည်း... မေတ္တာ။

သက်ရှိလောကအလုံးစုံကို သာယာချမ်းမြေ့စေနိုင်သည်မှာလည်း... မေတ္တာ။

လူလူချင်း ချစ်ခင်ကြင်နာ၊ စည်းလုံးညီညွတ်၊ ဖက်လှဲတကင်း ရိုင်းပင်းကူညီစေတတ်သော စွမ်းအားသည်လည်း... မေတ္တာ။

ရေခွေးအိုးကဲ့သို့ ပွက်ပွက်ဆူနေသော အမျက်ဒေါသကို ငြိမ်းသတ်စေနိုင်သော ရေစင်ရေအေးသည်လည်း... မေတ္တာ။

မေတ္တာသည် ဘေးရန်ကင်းရှင်းစေလိုသောသဘော၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစေလိုသောသဘော၊ ကြီးပွားတိုးတက်စေလိုသောသဘောဖြစ်၏။

မေတ္တာသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်၏။ အနစ်နာခံနိုင်၏။ ချစ်ခင်ယုယလို၏။ ကူညီရိုင်းပင်းလို၏။ ပေးကမ်း စွန့်ကြဲလို၏။

မိဘတို့သည် အနစ်နာခံ၊ အဆင်းရဲခံ၊ သည်းညည်းခံ၍ သားသမီးများ၏ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ ကောင်းစားရေးတို့ကို မနေမနားကြိုးစားဆောင်ရွက်နေကြသည် မှာ မိဘ၏ မေတ္တာကြောင့် ဖြစ်၏။

အေးမြသောမိဘမေတ္တာရိပ်ဝယ် ခိုလှုံကြရသော သားသမီး များသည် ပူပင်သောက ငြိမ်းအေးခွင့်ရကြ၏။ ဘေးရန်ကင်းဝေး ကြ၏။ ကြည်နူးရွှင်လန်းကြရ၏။ လောကကို ရင်ဆိုင်ဝံ့ကြ၏။

မေတ္တာသည် မေတ္တာကို တုံ့ပြန်စေနိုင်၏။

“တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ” ဆိုသောစကားသည် လူလူ ချင်းသာမက လူနှင့်တိရစ္ဆာန်အကြား၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် တိရစ္ဆာန် အကြားတို့၌လည်း မှန်ကန်သည်သာတည်း။

ရန်ကိုရန်ဖြင့် မငြိမ်းအေးစေနိုင်၊ မေတ္တာဖြင့်သာ ငြိမ်းအေး စေနိုင်၏။

ရန်လိုလျှင် ရန်ပို၏။ ရန်မလိုမှ ရန်ပြိုသည်။ ရန်မလိုခြင်း သည် မေတ္တာဖြစ်၏။ မေတ္တာလွှမ်းခြုံလျှင် ‘ဘေးရန်လုံ၏။

မေတ္တာသည် ဘေးရန်လုံခြုံစေသော အကောင်းဆုံး အဆောင်လက်ဖွဲ့ဖြစ်၏။ မေတ္တာသခင်အား လူလူချင်းလည်း မနှိပ်စက်နိုင်၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်များကလည်း ရန်မမူနိုင်၊ ဘီလူး သဘက်များကလည်း မနှောင့်ယှက်နိုင်ကြချေ။

မေတ္တာသည် အစွမ်းအထက်မြက်ဆုံးသော ပီယဆေးဖြစ် ၏။ မေတ္တာရှင်အား လူနတ်ဗြဟ္မာနှင့် သတ္တဝါအားလုံးတို့ ချစ် ခင်ကြည်ညိုကြ၏။ မိမိ၏ မေတ္တာဖြင့် သူတစ်ပါးတို့၏ မေတ္တာ ကိုညှို့ယူနိုင်၏။

မေတ္တာနှင့် သစ္စာ သရုပ်ဖော်

မေတ္တာသည် ရန်ဟူသမျှကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်နိုင်သော အကောင်းဆုံးလက်နက်လည်း ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မေတ္တာ လက်နက်ဖြင့်ပင် အင်္ဂုလိမာလလူဆိုး၊ အာဠာဝကဘီလူး၊ နာဠာ ဂိရိဆင်ကြီး၊ နန္ဒောပန္နနဂါးမင်း စသည့် ရန်အပေါင်းကို အောင် မြင်တော်မူခဲ့၏။

မေတ္တာသည် ငြိမ်းချမ်းရေး၏ တမန်တော်ဖြစ်၏။ မေတ္တာ ပွားပို့နေသူသည် နွေခေါင်ခေါင်၌ပင်လျှင် ချမ်းသာအေးမြ၏။ မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ငြိမ်းချမ်းသာယာစေ၏။

မေတ္တာဈာန်သည် အချမ်းသာဆုံးသော လောကချမ်းသာ ပေတည်း။

မေတ္တာကို လူတိုင်းပိုင်ဆိုင်နိုင်၏။ မေတ္တာကို အခကြေးငွေ ဖြင့် ပေးဝယ်၍မရ။ မေတ္တာဖြင့်သာ ဝယ်ယူနိုင်၏။

မေတ္တာသည် သင်၏ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ သင့်မိဘ မောင်ဖားများအားလည်းကောင်း၊ သင် ကျင်လည်နေသည့် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်းကောင်း လန်းဆန်းဝေသာ ချမ်း မြေ့သာယာစေမည်မှာ ဧကန်သာတည်း။

သစ္စာ...

လောက၌အမြတ်ဆုံးသောတရား... အလိုအပ်ဆုံးသော တရား...။

သစ္စာမြေပေါ်တွင် ရပ်တည်ပြီး၍သာ ကိုယ်ကျင့်တရားကို တည်ဆောက်နိုင်သည်။ လူလူချင်း တန်းတူဆက်ဆံနိုင်သည်။

သစ္စာသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းများကို မယိမ်းမယိုင် မကျွေ မကောက်ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းရှေ့သို့တိုးတက်သွားစေ၏။

သစ္စာသည် မှန်ကန်မှု၊ ဖြောင့်မတ်မှု၊ တရားမျှတမှုဖြစ်၏။
 သစ္စာသည် မတရားမှုမှန်သမျှကို ဆန့်ကျင်၏။ လူလူချင်း
 နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း၊ ချုပ်ချယ်အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ စီးပွားရေးဖြင့်
 အမြတ်ထုတ်ခြင်း၊ လိမ်လည်လှည့်စားခြင်း၊ ခိုးဝှက်လုယက်ခြင်း၊
 နယ်ချဲ့တိုက်ခိုက်ခြင်း စသည့် မတရားမှုများကို ပိတ်ပင်ဟန့်တား
 ၏။

လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များအား ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်ခြင်းသည်
 မတရားမှုကြီးဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးတို့၏ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ခိုး
 ဝှက် လုယူခြင်း၊ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းများကို အလွဲသုံးစားပြုခြင်း
 တို့သည် မတရားမှုကြီးဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးတို့၏ သားသမီး၊
 ဇနီး ခင်ပွန်းများကို ဖျက်ဆီးခြင်းသည် မတရားမှုကြီးဖြစ်၏။
 သူတစ်ပါးတို့အား လိမ်လည်လှည့်စားခြင်းသည် မတရားမှုကြီး
 ဖြစ်၏။ မူးယစ်သောက်စားခြင်းသည် မိသားစု၏ စီးပွားဥစ္စာကို
 ဖြုန်းတီးဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်၍ မတရားမှုကြီးဖြစ်၏။

ထိုမတရားမှုမှန်သမျှသည် သစ္စာလမ်းစဉ်မှ သွေဖည်ခြင်း
 ဖြစ်၍ အမှန်တရား(ဝါ) ကံတရား၏ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကို မုချ
 ခံယူရမည်ဖြစ်၏။

ကောင်းမှုကံသည် ကောင်းကျိုးကိုပေး၍ မကောင်းမှုကံ
 သည် မကောင်းကျိုးကိုပေးသည်မှာ သဘာဝသစ္စာ၏ လမ်းစဉ်
 သာတည်း။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသော်မှ ထိုကံတရားကို မပြောင်းလဲစေ
 နိုင်၊ မတရားမှုကျူးလွန်သူတို့အား အပါယင်ရဲသို့ မကျရောက်
 အောင် မတားဆီးပေးနိုင်ပါ။

သစ္စာကို မြတ်နိုးသူအား သစ္စာတရားက ပြန်လည်စောင့်

ရှောက်သဖြင့် ကောင်းကျိုးအဖြာဖြာကို ခံယူရမည်ဖြစ်၏။ သေလွန်သည့်ကာလ၌ နတ်ရွာသုဂတိဘုံသို့ လားရောက်ရမည်ဖြစ်၏။

သစ္စာရှင်သည် မုသားစကားကို မနှစ်မြို့၊ မမှန်သောစကားကို မဆို၊ ဆိုပြီးသောကတိစကားကို မပယ်ဖျက်၊ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကိုလည်း မပျက်မကွက်ရွက်ဆောင်၏။

မိဘတို့သည် မိဘဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်လျှင် သစ္စာစောင့်သိသည်မည်၏။ သားသမီးတို့သည် သားသမီးဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာဆောင်ရွက်လျှင် သစ္စာစောင့်သိသည်မည်၏။ ဆရာသမားသည် ဆရာတာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လျှင် သစ္စာစောင့်သိသည်မည်၏။ တပည့်များသည် တပည့်ဝတ္တရားများကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြလျှင် သစ္စာစောင့်သိသည်မည်၏။ ဝန်ထမ်းများသည် ပေးအပ်ထားသော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ကြလျှင် သစ္စာစောင့်သိသည်မည်၏။

မိမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသည် သစ္စာဖောက်ဖျက်သည်မည်၏။ ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းဆက်ဆံမည်ဟု ကတိသစ္စာပြုပြီးခါမှ ထိုကတိကို ချိုးဖျက်ခြင်းသည် သစ္စာဖောက်ဖျက်သည်မည်၏။

ဝစီသစ္စာနှင့် အရိယသစ္စာတို့၏ အရသာသည် အရသာအပေါင်းတို့တွင် အချို့မြိန်ဆုံးသော အကောင်းမြတ်ဆုံးသော အရသာဖြစ်၏။

မေတ္တာနှင့်သစ္စာ

ကမ္ဘာ့အလှဆုံးတရားနှင့် အမြတ်ဆုံးတရား...

လူတိုင်း၏ဘဝကို သာယာမြင့်မြတ်စေနိုင်သော တရား နှစ်ပါး။

လူသားတို့၏ဘဝများနှင့် ကမ္ဘာလောကကြီးကို အကောင်း ဘက် အပေါင်းလက္ခဏာဘက်သို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေရာတွင် အားအကြီးဆုံးသော စွမ်းအားနှစ်ပါး။

မေတ္တာရှင်သည် သစ္စာရှင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သစ္စာရှင်သည် မေတ္တာရှင် ဖြစ်နိုင်သည်။

မေတ္တာနှင့် သစ္စာတို့၏ တန်ဖိုးကို သိနားလည်သူတို့သည် ဤတရားနှစ်ပါးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးထားကြမည်ဖြစ်သည်။

လူသားတိုင်း၏ နှလုံးသားဝယ် မေတ္တာနှင့်သစ္စာတရားတို့ ပွင့်လန်းဝေဆာလာသောအခါ ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် အမြင့် မားဆုံးသော အတိုင်းအတာအထိ ငြိမ်းချမ်းသာယာ စည်ပင် ဝပြောလာမည်ဖြစ်သတည်း။

- * မေတ္တာရှေ့ဆောင် ပြုတိုင်းအောင် သစ္စာဆောင်က ဘဝတိုင်းလှ။
- * မေတ္တာက မအောင်မြင်နိုင်သော ဘေးရန်သည် မရှိ။ သစ္စာက မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သော အရာသည် မရှိ။
- * မေတ္တာတရားဖြင့် ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဆောက်ကြ စို့...။

မေတ္တာနှင့်သစ္စာ သရုပ်ဖော်

၁၃

သစ္စာတရားဖြင့် ဘဝငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဆောက်ကြ
ပါစို့ . . .။

ပီတိမင်းသားနှင့် ပျံလွှားငယ်

မေတ္တာနှင့် သစ္စာကို ရင်မှာပိုက်ပါလို့...
ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် ကြေးရုပ်...

မြို့တော်ကို ဆီးကြည့်နိုင်တဲ့ ကုန်းမြင့်ထက်မှာ ပီတိမင်းသား
ရဲ့ ကြေးရုပ်ဟာ ကျောက်ခုံမြင့်တစ်ခုပေါ်မှာ မားမားမတ်မတ်
ရပ်တည်နေပါတယ်။ ကြေးရုပ်တစ်ခုလုံးကို ရွှေရွက်ပါးပါးလွှာ
ကလေးတွေနဲ့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စီခြယ်ထားလို့ မင်းသားရဲ့
ကြေးရုပ်ဟာ နေရောင်မှာ ဝင်းလက်နေပါတော့တယ်။

မင်းသားရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးက အဖိုးတန်နီလာနှစ်လုံးပါ။
သူ့ရဲ့ ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓားရှည်ရဲ့ လက်ကိုင်ထိပ်မှာလည်း
ကြီးမားတဲ့ ပတ္တမြားတစ်လုံး တပ်ထားပါတယ်။

ချမ်းအေးတဲ့ ညတစ်ညမှာ ပျံလွှားငယ်တစ်ကောင်ဟာ
မြို့ပေါ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး ပျံသန်းလာပါတယ်။ သူ့အဖော်များက
တော့ ရာသီပူနွေးတဲ့ အီဂျစ်နိုင်ငံဆီ ပျံသန်းသွားနှင့်ကြပြီ။ သူ

တစ်ဦးသာလျှင် မြစ်ကမ်းပါးက ခါးသွယ်တဲ့ မြက်ပင်မယ်ကို ချစ်ခင်တွယ်တာမိလို့ နောက်ချန်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ။

“သည်ကနေ့ည ငါဘယ်မှာ ခိုနားရပါ့မလဲ၊ သည်မြို့ကြီး မှာ ငါတည်းခိုစရာနေရာ အများကြီး ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဟော... တွေ့ပြီ၊ ဟိုး... ကုန်းမြင့်ထက်က ကြေးရုပ်ဆီမှာ လေကောင်း လေသန့်လဲ ရတယ်၊ ဘေးအန္တရာယ်လဲ ကင်းဝေးတယ်၊ အဲသည် မှာ ငါခိုနားမပဲ”

ပျံလွှားငှက်ငယ်ဟာ ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ပီတိမင်းသားရဲ့ ခြေဖမိုးထက်မှာ ဆင်းသက်ခိုနားလိုက်ပါတယ်။

“သည်ကနေ့ညတော့ ငါရွှေအိပ်ရာထက်မှာ အိပ်စက်ရ မှာပါလား၊ ငါ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ”

ထူးဆန်းသည့် မျက်ရည်တစ်စက်

ပျံလွှားငှက်ငယ်ဟာ ကျေနပ်စွာနှလုံးသွင်းလိုက်ပြီးတော့ အိပ်စက်ဖို့ပြင်ဆင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းကို အတောင်ပံ တစ်ဖက်အောက်မှာ လျှိုငှက်ဖို့အပြုမှာ ရေစက်ကြီးတစ်ပေါက် ဟာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖောက်ခနဲကျလာပါတယ်။

“ဟင်... တယ်ထူးဆန်းပါလား၊ ကနေ့ညမှာ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ကြယ်ရောင် လရောင်နဲ့ လင်းလို့၊ ဘယ်မိုးတိမ်မှလဲ မရှိဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် မိုးစက်ကြီးကျလာရသလဲ၊ ဥရောပ မြောက် ပိုင်းရဲ့ ရာသီဥတုဟာ သိပ်ဆိုးရွားတာပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် ဒုတိယရေစက်ကြီးတစ်ပေါက်ဟာ ငှက် ငယ်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖောက်ခနဲကျလာပြန်တယ်။

“အင်း... သည်နေရာက ရွှေရောင်ဝင်းနေပေမယ့် မိုးစက်
တွေကိုမှ မကာကွယ်ပေးနိုင်ရင် ဘာများအသုံးကျမှာမို့လဲ၊ ငါ
တခြားတစ်နေရာမှာ သွားတည်းခိုတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ငှက်ငယ်ဟာ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ဦးခေါင်းကို ထုတ်ပြီး
အတောင်ပံနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကာ ထပျံတော့မယ်အလုပ်မှာ တတိယ
အကြိမ် ရေစက်ကြီးတစ်ပေါက် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာပြန်
တယ်။

“အင်း...” လို့ အာမေဠိတ်သံပေးပြီး ငှက်ငယ်ဟာ အပေါ်
ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းကို မသိခဲ့သော ပီတိမင်းသား

ပီတိမင်းသားရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံဟာ မျက်ရည်များနဲ့ ပြည့်
လျှံနေပြီးတော့ မျက်ရည်ဥတို့က တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သူ့ရဲ့ ရွှေ
ပါးပြင်ပေါ်မှာ လိမ့်ဆင်းနေကြတယ်။ လရောင်ဖွေးဖွေးမှာ သူ့
မျက်နှာက လှလွန်းလို့ ပျံလွှားငှက်ငယ်က သနားလာမိတယ်။

“သင်ဟာ ဘယ်သူလဲ” ငှက်ငယ်က မေးလိုက်တယ်။

“ငါက ပီတိမင်းသားပါ”

“နို့... သင် ဘာကြောင့် ငိုနေရတာလဲ၊ သင့်မျက်ရည်တွေ
ကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တောင် ရွဲ့ရွဲ့စိုကုန်ပြီ”

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ငှက်ငယ်လေးရယ်၊ ငါ အသက်ရှင်နေ
တုန်းက ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းကို ငါမသိခဲ့ဘူး၊ ငါက စန်စူစီမြို့ရဲ့
နန်းတော်မှာ မင်းသားဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ အဲသည်နန်းတော်ထဲကို
ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းဆိုတာကို ဝင်ရောက်ခွင့်မပြုဘူး။ နေ့အခါ
မှာ စိမ်းလန်းတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ ငါကစား

ရတယ်။ နေဝင်ချိန် ရောက်လာတော့ နန်းတော်ရဲ့ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ ကပွဲကို ငါဦးဆောင်ရတယ်။ ငါ့ဘဝဟာ ပျော်စရာအတိ ဖြစ်နေလို့ ငါသိပ်ပျော်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများက ငါ့ကို 'ပီတိမင်းသား' လို့ ခေါ်ဆိုကြတယ်လေ။

“ဒါပေမဲ့ အခုငါသေပြီဖြစ်လို့ သည်ကုန်းမြင့်ထက်မှာ ငါ့ကို တင်ထားကြတော့ ငါ့မြို့တော်ရဲ့ အကျဉ်းတန်တဲ့ ရှုကွက်တွေနဲ့ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ငါအထင်းသား မြင်နေရတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လေ... ငါ့ရဲ့နှလုံးသားကို ခဲသတ္တုနဲ့ လုပ်ထားပေမယ့် ငါဖြေမဆည်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ ဒါကြောင့် ငါငိုနေရတာပေါ့”

“အင်း... ငါက သူရွှေအတိလို ထင်နေတာ၊ သူ့နှလုံးသားက ခဲတဲ့”

ပျံလွှားငှက်ငယ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်တယ်။ ယဉ်ကျေးသူပီပီ မင်းသားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မမေးကောင်းဘူးလို့ သူတွေ့လိုက်မိတယ်။

မေတ္တာစေတမန်ငှက်ငယ်

“ဟို အဝေးကြီးမှာ...” ပီတိမင်းသားက ဂီတလို သာယာတဲ့ အသံတိုးတိုးနဲ့ ဆက်ပြောပါတယ်။

“ဟိုး... ဟိုအဝေးကြီးက လမ်းကြားကလေးတစ်ခုမှာ ဆင်းရဲသူမတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှိတယ်။ အိမ်ရဲ့ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတော့ စားပွဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို ငါတွေ့ရတယ်။ သူမရဲ့ မျက်နှာက ပိန်လို့

ခြောက်တွန့်ပြီး သောကလှိုင်းတွေ ထနေပါတယ်။ သူမရဲ့ လက်ဖဝါးတွေက ကြမ်းတမ်းလို့ပဲ၊ ပြီးတော့ အပ်ထိုးထားမိတဲ့ ဒဏ်ရာတွေမှာ သွေးခြည်တွေ ဥနေလို့ တျာတျာနီနေတယ်။ သူမက အပ်ချုပ်သည်လေ။ မကြာခင် ဘုရင်မရဲ့ အလှဆုံးအပျိုရံတော်ကလေး ဝတ်ဖို့အတွက် ဝတ်ရုံရှည်ပေါ်မှာ မေတ္တာပန်းကလေးတွေကို ထိုးသီပေးနေတာလေ။ ဝတ်ရုံကို လာမယ့်ကပ္ပဲကြီးမှာ ဝတ်ဆင်ရမှာမို့ အပ်ချုပ်သူမက မနားတမ်းချုပ်နေရတာ။

“အခန်းထောင့်မှာရှိတဲ့ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေတဲ့ အိပ်ရာထက်မှာတော့ သူမရဲ့ သားကလေး လျောင်းအိပ်နေပါတယ်။ ဖျားပြီး ကိုယ်ပူနေရှာတယ်။ ဆာလွန်းလို့လဲ တတွတ်တွတ်ငိုနေရှာတယ်။ သူ့မိခင်က သူ့ကို တိုက်ကျွေးဖို့ နို့ရည်လဲ မရှိဘူး။ ဆေးလဲ မရှိဘူး။ မြစ်ရေကိုပဲ တိုက်ပေးထားရတယ်လေ။ ပျံလွှားငှက်ငယ်ရယ်... ငါ့ဓားရှည်လက်ကိုင်က ပတ္တမြားကို ဖြုတ်ယူပြီး ကလေးမိခင်ကို သွားပေးပါလားကွယ်”

“အရှင်မင်းသား... ကျွန်တော့်အဖော်တွေက အီဂျစ်နိုင်ငံမှာ စောင့်နေကြတယ်။ မနက်ဖြန်ခါကျရင် သူတို့တစ်တွေ နိုင်းလဲ မြစ်ဝှမ်းအတိုင်း ပျံသန်းပြီး ကြာပန်းတွေနဲ့ စကားပြောကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူတို့နဲ့ အတူလိုက်ပါချင်တယ်”

“ပျံလွှားငှက်ငယ်... ငါ့ထံပါးမှာ တစ်ညတာခိုနားပြီး ငါ့ရဲ့ စေတမန်လုပ်ပေးပါလားကွယ်”

မင်းသားရဲ့ မျက်နှာက အလွန်ညှိုးငယ်နေတဲ့အတွက် ပျံလွှားငှက်ငယ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။

“သည်နေရာက သိပ်ချမ်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့လေ... ကျွန်တော်

တစ်ညတာ သည်မှာနေပြီးတော့ အရှင်မင်းသားရဲ့ စေတမန် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ပျံလွှားငှက်ငယ်ရယ်... ကျေးဇူးပဲ”

ပျံလွှားငှက်ငယ်ဟာ မင်းသားရဲ့ စားရှည်လက်ကိုင်ပေါ်က ပတ္တမြားလုံးကြီးကို ဆွဲနုတ်ပြီး သူ့နှုတ်သီးမှာ ကိုက်ချိပြီးတော့ မြို့ပေါ်က ပျံသန်းသွားပါတယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့အခါ မြို့တစ်ဖက်စွန်းက ဆင်းရဲသူမရဲ့ အိမ်ဆီသို့ ရောက်လာပါတယ်။ ဆင်းရဲသူမက စားပွဲပေါ်မှာပဲ အိပ်ပျော်နေရှာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငှက်ငယ်က ပတ္တမြားလုံးကြီးကို စားပွဲပေါ်က အပ်ချည်လုံးတွေဘေးမှာ ချထားပေးလိုက်တယ်။

အဲသည်နောက်... သားငယ်ကို ပျံလွှားငှက်ငယ် ကြည့် လိုက်တော့ သားငယ်က မအိပ်နိုင်ဘဲ လူးလှိမ့်နေတာကို တွေ့ရ တယ်။

ဒါကြောင့် သူ့အတောင်ပံကလေးတွေနဲ့ ယပ်တောင် သ ဖွယ် ခတ်ပေးသတဲ့။

“အင်း... မေမေ ယပ်ခတ်ပေးလို့ အေးနေတာပဲ”

သားငယ်က အဲသည်လို ယူဆပြီးတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

မိုးလင်းတဲ့အခါ ပျံလွှားငှက်ငယ်က မြစ်ဆီသို့ ပျံသွားပြီး ရေချိုးတယ်။ “ကနေ့ညတော့ ငါအိပ်ရာကို အရောက်သွားတော့ မယ်” လို့ စိတ်ကူးပြီးတော့ မြူးပျော်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ မြို့ ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အမှတ်တရ အဆောက်အအုံများကို ပျံလွှားငှက် ငယ်က လိုက်လံကြည့်ရှုတယ်။ မောပန်းတဲ့အခါမှာ ဘုရားရှိခိုး

ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းရဲ့ အမိုးထိပ်မှာ အကြာကြီး သူနားနေ
ပါတယ်။

ဖြူစင်၍ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်

စန္ဒာလမင်း ထွန်းလင်းလာတဲ့အခါမှာတော့ ပီတိမင်းသား
ထံ ပျံသွားပြီး...

“အရှင်မင်းသား... အီဂျစ်နိုင်ငံကို မှာစရာကိစ္စများ ရှိပါ
သလား၊ ကျွန်တော် အခု ခရီးစထွက်ပါတော့မယ်”

“ပျံလွှားငှက်ငယ်ရယ်၊ ငါ့ထံပါးမှာ တစ်ညလောက် ထပ်
မနေနိုင်ဘူးလားကွယ်”

“ကျွန်တော့်အဖော်တွေက အီဂျစ်နိုင်ငံမှာ စောင့်နေကြပါ
တယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် နိုင်းလ်မြစ်ဝှမ်းဘေးက လယ်ခင်းတွေ
မှာ စပါးနံ့တွေကို တပျော်တပါးကောက်စားကြလိမ့်မယ်”

“ပျံလွှားငှက်ငယ်ရယ်... ဟိုးမြို့တစ်ဖက်စွန်းနားက အိမ်
တစ်ဆောင်ရဲ့ အမိုးအောက်က အခန်းကျဉ်းထဲမှာ လူငယ်တစ်
ယောက်ကို ငါတွေ့ရတယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက ကျယ်ဝန်းပြီး
စိတ်ကူးစိတ်သန်းများနဲ့ ရိဝေနေကြတယ်၊ စာရွက်ဖြူတွေ ပြန်
ကျနေတဲ့ စားပွဲထက်ကို သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်ထားပြီးတော့
ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရေးနေတာကွဲ့၊ ပြဇာတ်က အဆုံးမသတ်ရသေး
ဘူး၊ သိပ်အေးလွန်းလို့ သူဆက်မရေးနိုင်ဘဲ ခိုက်ခိုက်တုန်နေ
ရှာပါတယ်” .

ဖြူစင်ပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် ပျံလွှား ငှက်
ငယ်က သနားစိတ်ဝင်လာလို့...

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းသား၊ အရှင်မင်းသားရဲ့ စေတမန် အဖြစ် ကျွန်တော်တစ်ညထပ်မံပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်။ စာရေးဆရာလူငယ်ဆိုသို့ ပတ္တမြားတစ်လုံးထပ်ပို့ပေးရမလား။”

“အလိုလေး... ပျံလွှားငှက်ငယ်ရယ်၊ ငါ့ဆီမှာ ပတ္တမြား မရှိတော့ပါဘူး၊ ငါ့မျက်ဝန်းထဲက နီလာနှစ်လုံးတော့ ရှိပါသေး တယ်ကွယ်။ သည်နီလာလုံးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ် ထောင် က အိန္ဒိယနိုင်ငံက ယူဆောင်လာတဲ့ အဖိုးတန် ကျောက် မျက်တွေပါ။ အမောင်ငှက်ငယ် နီလာမျက်လုံးတစ်လုံးကို ဖြုတ် ယူပြီးတော့ ဟိုလူငယ်ဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်။”

“အို... အရှင်မင်းသား၊ သခင်မျက်လုံးကို ကျွန်တော် မဖြုတ်ရက်ပါ။”

ပျံလွှားငှက်ငယ်က ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲစွာပြောပြီး မျက်ရည် တွေ ရစ်ဝဲလာပါတယ်။

“ပျံလွှားငှက်ငယ်ရယ် ... ငါ့အမိန့်ပေးသလို ဆောင်ရွက် စမ်းပါကွယ်။”

ဒါ့ကြောင့် ပျံလွှားငှက်ငယ်က မင်းသားရဲ့မျက်လုံးကိုဖြုတ် ယူပြီးတော့ လူငယ်ရဲ့ အခန်းဆီသို့ ပျံသွားတယ်။ လူငယ်က သူ့ လက်ပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့အတွက် ငှက်ငယ်ရဲ့ အတောင်ပံရိုက်ခတ်သံကို မကြားဘူးပေါ့။ သူ့ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ကျမှ စားပွဲပေါ်က တောက်ပနေတဲ့ နီလာလုံး ကြီးကို တွေ့ရတာပေါ့။

“ဟား... ငါ့ကို ချီးမွမ်းတဲ့လူ ပေါ်လာပြီ။ သည်ကျောက် ကို ငါ့ကိုချီးမွမ်းတဲ့လူက ပေးလိုက်တာဖြစ်မှာပဲ။ ငါ့ရဲ့ပြဇာတ်ကို

ပြီးအောင် ငါဆက်ရေးနိုင်တော့မယ်” အဲသည်လိုတွေးပြီး လူငယ်က သိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။

အင်္ဂုတိတ်သွားသော ကလေးငယ်

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်တဲ့အခါ ပျံလွှားငှက်ငယ်က မြစ်ဆိပ်သို့ ပျံသွားပြီး ရေချိုးတယ်။ ပြီးတော့ ရွက်လှေကြီးတစ်စီးရဲ့ ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ နားလိုက်တယ်။ လှေသားတွေက သေတ္တာကြီးတွေကို လှေဝမ်းထဲကနေပြီး အပေါ်သို့ မ၊တင်နေကြတယ်။

“ငါ အီဂျစ်နိုင်ငံကို သွားတော့မယ်ဟေ့” ပျံလွှားငှက်ငယ်က အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ မိုးချုပ်ပြီး လမင်းပေါ်ထွက်လာတဲ့အခါမှာ ပီတိမင်းသားထံ ပျံလွှားငှက်ငယ် ပျံသွားပါတယ်။

“အရှင်မင်းသား... ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ဖို့ လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် ကနေ့ည အီဂျစ်ကို သွားတော့မယ်”

“ပျံလွှားငှက်ငယ်... ငါ့ထံပါးမှာ တစ်ညလောက် ခိုနားပါဦးလားကွယ်”

“ဆောင်းရောက်နေပြီ သခင်ရဲ့၊ အီဂျစ်နိုင်ငံမှာ နေရောင်ခြည်တွေက ပူနွေးတယ်၊ ထန်းပင်၊ အုန်းပင်များထက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခိုနားပြီး နေစာလှုံနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖော်တွေက ဘားလ်တက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ အမိုးထက်မှာ အသိုက်တွေ ဆောက်ကြမယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဝိုင်းကူဆောက်ပေးရမှာပါ၊ ကျွန်တော် ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး အရှင်မင်းသားရဲ့”

“ပျံလွှားငှက်ငယ်၊ ဟိုး... ကုန်းမြင့်အောက်က စတုရန်း

ကွက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကလေးမတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး
 ငိုနေရှာတယ်။ သူ့ဖခင်က သူ့ကို မီးခြစ်တွေ ရောင်းခိုင်းလိုက်
 တာ။ မီးခြစ်တွေက ရေမြောင်းထဲ ကျသွားလို့ ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ငွေ
 မပါဘဲ အိမ်ပြန်သွားလို့ရှိရင် သူ့အဖေက သူ့ကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်
 တော့မယ်ကွဲ့။ ဒါကြောင့် သူငိုနေတာ။ ကျန်နေတဲ့ ငါ့နီလာမျက်
 လုံးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူပြီး ကလေးမကို ပေးလိုက်ပါ ငှက်ငယ်
 ရယ်။ နီလာလုံး ပါလာရင် သူ့ဖခင်က ဝမ်းသာပြီး သမီးကို ဖက်
 လှဲတကင်း ကြိုဆိုမှာပေါ့ကွယ်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်တော်သည်မှာ တစ်ည
 ထပ်မံပြီး ခိုနားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်မင်းသားရဲ့ ကျန်နေတဲ့
 မျက်လုံးကို ကျွန်တော်မဖြုတ်ရက်ဘူး။ ဖြုတ်လိုက်ရင် အရှင်မင်း
 သား အကန်းဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ပျံလွှားငှက်ငယ်... ငါအမိန့်ပေးသလို လုပ်စမ်းပါကွယ်”

ပျံလွှားငှက်ငယ်က မလွဲသာတော့ဘဲ နီလာမျက်လုံးကို
 ဖြုတ်ယူလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အရှိန်နဲ့ ပျံဆင်းသွားပြီး ကလေးမ
 ရဲ့ လက်ထဲကို နီလာလုံး ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟင်... သိပ်လှတဲ့ ဖန်လုံးကလေးပါလား၊ ဖေဖေကို ငါ
 ပြန်ပြမယ်” ကလေးမလေးက အငိုတိတ်ပြီး မူးမြူးကြွကြွနဲ့
 အိမ်သို့ပြေးပြန်သွားပါတယ်။ သူ့အဖေက နီလာလုံးမှန်း သိ
 တော့ သမီးကို ဖက်ထားတာပေါ့။

သစ္စာရှိသော ပျံလွှားငှက်ငယ်

ပျံလွှားငှက်ငယ်က အဲသည်အဖြစ်ကလေးကို လိုက်ကြည့်ပြီး မြင်လိုက်ရတော့ သိပ်ပျော်သွားတယ်။ ပြီးတော့မင်းသားထံ ပြန်လာတယ်။

“အရှင်မင်းသား... သခင်က မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးကန်းနေပြီမို့ သခင်နားမှာပဲ ကျွန်တော် အမြဲ နေပါတော့မယ်”

“မဖြစ်ဘူး ပျံလွှားငှက်ငယ်ရဲ့၊ ရာသီပူနွေးတဲ့ အိဂျစ်နိုင်ငံကို မင်းသွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟင့်အင်း... အရှင်မင်းသားနဲ့ပဲ အမြဲအတူနေမယ်”

ပျံလွှားငှက်ငယ်က မင်းသားရဲ့ ခြေဖမိုးထက်မှာ နားဝပ်ပြီး အိပ်စက်ပါတော့တယ်။

နောက်နေ့မှာ မင်းသားရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ နားပြီး သူမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ တိုင်းတစ်ပါးက အဖြစ်သနစ်တွေကို တစ်နေကုန် ပြောပြပါတယ်။ နိုင်းလ်မြစ်ကမ်းပေါ်မှာ ခြေတံရှည်များနဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရွှေငါးကလေးတွေကို နှုတ်သီးနဲ့ ဖမ်းယူစားမျိုတတ်တဲ့ နိတျာတျာခရုစုပ်ငှက်တို့အကြောင်း၊ ဒီကမ္ဘာလောက်သက်တမ်းရှိမယ့် သဲကန္တာရထဲမှာ နေထိုင်တဲ့ မနုဿိဟအကြောင်း။ ပြီးတော့ ထန်းပင်ပေါ်မှာအိပ်ပြီး ပုဏ္ဏားနှစ်ဆယ်တို့က ကျွေးမွေးတဲ့ ပျားရည်ဆမ်းကိတ်မုန့်ကို စားနေတဲ့ မြွေစိမ်းကြီးအကြောင်းအို့... အကြောင်းတွေ စုံလို့ပါပဲပေါ့။

“ချစ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပျံလွှားငှက်ငယ် အမောင်က အံ့သြစရာ ကောင်းတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို အများကြီး ပြောပြတာ

ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းအရာတွေအားလုံးထက် ပိုပြီး အံ့သြစရာကောင်းတာက ယောက်ျားများနဲ့ မိန်းမများတို့ ခံစားနေကြရတဲ့ ဒုက္ခအကြောင်းပဲပေါ့။ ငါ့မြို့တော်ပေါ်ကို အမောင် ပျံသွားစမ်း၊ အမောင် ဘာတွေမြင်ရသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြနော်”

ဒါနဲ့ ပျံလွှားငှက်ငယ်က မြို့ကြီးပေါ်ကို ပျံသွားပြီး လိုက်ကြည့်တယ်။ ချမ်းသာကြတဲ့လူတွေက လှပတဲ့အိမ်ကြီးများထဲမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခံစားနေခိုက်မှာ သူတို့ရဲ့ အိမ်ခြံဝများမှာ သူတောင်းစားတွေ ရပ်စောင့်နေကြတာကို ပျံလွှားငယ် မြင်ရတယ်။ မှောင်နေတဲ့လမ်းကြားတွေထဲကို ပျံလွှားငယ် ပျံသွားတဲ့ အခါ အာဟာရကင်းပြတ်ပြီး မျက်နှာများ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ တစစာ ဝိုင်းကြွေးနေကြတဲ့ ကလေးတွေကို တွေ့ရတယ်။

မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ တံတားကြီးရဲ့ အောက်မှာ စွပ်ကျယ်စုတ်ကလေးတွေနဲ့ ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက်ဟာ အအေးဒဏ်က သက်သာစေဖို့အတွက် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်ထားကြတာကို ငှက်ငယ် တွေ့ရသေးတယ်။

ဆင်းရဲသူများအတွက် ရွှေရွက်လွှာ

အဲသည်နောက် ပျံလွှားငှက်ငယ်က မင်းသားထံ ပျံသွားပြီး သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှကို ပြောပြတယ်။

“ပျံလွှားငှက်ငယ်... ငါ့ကိုယ်တစ်ခုလုံးဟာ အဖိုးတန်တဲ့ ရွှေရွက်လွှာတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားပါတယ်။ အဲသည် ရွှေရွက်လွှာတွေကို တစ်ရွက်ချင်း အမောင်ခွာယူပြီးတော့ ငါ့မြို့တော်က ဆင်းရဲသားတွေကို ဝေငှပေးလိုက်ပါကွယ်”

ပျံလွှားငှက်ငယ်ဟာ မင်းသားအမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း မင်းသားကိုယ်ပေါ်က ရွှေရွက်လွှာများကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ခွာယူတယ်။ ပြီးတော့ ဆင်းရဲသားများကို လိုက်လံဝေငှပေးတယ်။ အာဟာရဓာတ်ပြည့်ဝလာကြတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာကလေးများဟာ နှင်းဆီသွေးရောင် သန်းလာကြတယ်။ ပြီးတော့ကလေးတွေ လမ်းပေါ်မှာ မြူးထူးကစားကြတယ်။

ကြာလာတဲ့အခါမှာ မင်းသားကိုယ်ပေါ်က ရွှေရွက်လွှာတွေ ကုန်ပါရော။ အဲသည်တော့ မင်းသားကြေးရုပ်ဟာ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ မတောက်ပတော့ဘဲ မွဲပြာရောင် ပေါက်ပြီး မှိန်နေတော့တာပေါ့။

ဒါနဲ့ ဆောင်းရာသီရောက်လာလို့ နှင်းပန်း နှင်းပွင့်တွေ အဖတ်လိုက် ဝေကျလာကြတယ်။ ပျံလွှားငှက်ငယ်က ချမ်းရှာလွန်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေပါတယ်။ နို့ပေမယ့် သူချစ်တဲ့ ပီတီမင်းသားနဲ့ သူ မခွဲခွာနိုင်ဘူးတဲ့။

ပေါင်မုန့်ဖိုရဲ့ တံခါးအပြင်ဘက်မှာ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့် အစအနကလေးများကို ပျံလွှားငှက်ငယ် ကောက်ယူ စားသောက်ပြီးတော့ သူ့ကိုယ် နွေးအောင် အတောင်ပံနှစ်ဖက်ကို ရိုက်ခတ်ရှာတယ်။ သို့ပေမယ့် ရာသီက အေးလွန်းတော့ လွန်ကဲတဲ့အအေးဒဏ်ကို သူမတွန်းလှန်နိုင်ဘူး။ သူ့အင်အားက ကုန်ခန်းလာပြီ။ သူ့သွေးကလည်း အေးစက်လွန်းလို့ ခဲလာနေပြီ။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်က နီးကပ်နေပြီဆိုတာကို ပျံလွှားငှက်ငယ် သိလိုက်ပါပြီ။

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်

ဒါကြောင့် ရှိသမျှခွန်အားကလေးကို အသုံးပြုပြီး ပီတိမင်း သားရဲ့ပခုံးပေါ်သို့ သူ့နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပျံတက်လိုက်ပါတယ်။

“အရှင်မင်းသား... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်”

ပျံလွှားငှက်ငယ်က နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ တိုးတိုးကလေး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ပျံလွှားငှက်ငယ်ရယ်... အခုလို အချိန်မနောင်းမီကလေးမှာ အိဂျစ်နိုင်ငံဆီသို့ သွားဖို့ အမောင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို ငါ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ အမောင်... သည်မှာနေတာ ကြာလွန်းလို့ ရာသီတောင် သိပ်အေးနေပြီကွဲ့၊ အေး...အေး... မသွားခင်ကလေးမှာ ငါ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကို နမ်းသွားပါဦးကွယ်၊ ငါက အမောင့်ကို သိပ်ချစ်တာ”

“ကျွန်တော်သွားရမှာက အိဂျစ်နိုင်ငံဆီ မဟုတ်ပါဘူး သခင်ရယ်၊ ကျွန်တော်က သေခြင်းရဲ့အိမ်သို့ သွားရမှာပါ၊ သေခြင်းဆိုတာ အိပ်ပျော်ခြင်းရဲ့အစ်ကိုပဲ မဟုတ်လား”

အဲသလို ပြောဆိုပြီးတော့ ပျံလွှားငှက်ငယ်က ခွန်အား အကုန်စိုက်ထုတ်ပြီး မင်းသားရဲ့နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်ပါတယ်။ နမ်းရှုပ်လိုပြီးတာနဲ့ ပျံလွှားငှက်ငယ်ရဲ့ ဇီဝိန် ပြတ်ကြွေသွားလို့ ပျံလွှားငှက်ငယ်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ မင်းသားရဲ့ခြေရင်းသို့ ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော နှလုံးသား

အဲသည်အခိုက်အတန့်မှာ ကြေးရုပ်ရဲ့ ရင်ဘတ် အတွင်း ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာကြေကွဲသွားသလို ဖျတ်ဆိုတဲ့အသံ ထွက် ပေါ်လာပြီးတော့ ကြေးရုပ်ဟာ ဦးခေါင်းထက်ကနေ ပေါင်ခြံရင်း အထိ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကွဲအက်သွားပါတော့တယ်။

အအေးဓာတ်ကပဲ လွန်ကဲသွားလွန်းလို့လား၊ စကားပြော တတ်တဲ့ မင်းသားရုပ်တုကပဲ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ နှလုံးသား ကွဲသွားပြီးတော့ ရင်သားပါ ကွဲအက်သွားလေသလား။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ မြို့တော်ဝန်နဲ့ သူ့ရဲ့ အကြံပေး အဖွဲ့က မြို့တော်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်းနဲ့ မင်းသားကြေးရုပ် ရဲ့ ခြေရင်းဆီသို့ ရောက်လာကြပါတယ်။ မျက်လုံး ဟောက်ပက် ရင်ဘတ်ကွဲအက်ပြီး ညိုမည်းမွဲခြောက်နေတဲ့ ကြေးရုပ်ကို မြင်ရ တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြတယ်။

“အောင်မယ်လေးဗျာ... ပီတိမင်းသားရဲ့ ကြေးရုပ်က စုတ် ပြတ်နေပါလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပ်ကျက်သရေမဲ့နေတာပဲ ဝန်မင်းရဲ့။”

မြို့တော်ဝန်မင်းနဲ့ အစဉ်သဘောတူညီလေ့ရှိကြတဲ့ အတိုင် ပင်ခံ လူကြီးများက တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံလိုက်ကြ တယ်။

“ဟော... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကြေးရုပ်ရဲ့ ခြေရင်းမှာလဲ ပျံ လွှား ငှက်ငယ်တစ်ကောင် သေနေတယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ”

“ဟုတ်ပေတယ် မြို့ဝန်မင်း၊ ငှက်တွေဟာ သည်မှာလာပြီး မသေရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

မြို့ဝန်မင်း ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် အကြံပေးလူကြီးမင်းများရဲ့ ဆင်ကဲအမိန့်ကြောင့် ကြေးရုပ်ကိုဖြုတ်ချပြီး ကြေးရည်ကျိုဌာနသို့ ပို့လိုက်ကြတယ်။ ပီတိမင်းသားရဲ့ ကြေးရုပ်ကို အရည်ကျိုတဲ့အခါ ခဲနှလုံးသားက ထူးထူးခြားခြား အရည်မပျော်ဘဲ ကျန်ရစ်တယ်။ ကြေးရည်ကျိုဌာန ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ခဲနှလုံးသားကို ဆယ်ယူစစ်ဆေးလိုက်တဲ့အခါ နှစ်ခြမ်းကွဲနေတာကို ထူးခြားစွာတွေ့ရပြန်တယ်။

“ဟဲ...ဟဲ... အတော်ထူးဆန်းသဗျို့၊ သည်နှလုံးကွဲကြီးက အရည်ကျိုလို့ မပျော်ဘူးဗျ၊ ကဲ...ကဲ... အပြင် အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါတော့”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးရဲ့ အမိန့်အရ ခဲနှလုံးကွဲကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်က အပြင်အမှိုက်ပုံထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ နှလုံးကွဲကျသွားတဲ့နေရာကို ကြည့်မိလိုက်တဲ့လူတွေက ခပ်စောစောက အမှိုက်ပုံထဲ ပစ်ထည့်ထားခဲ့တဲ့ ပျံလွှားငှက်အသေကောင်နဲ့ နှလုံးကွဲတို့ ယှဉ်တွဲနေကြတာကို တွေ့ကြပေလိမ့်မယ်။

အဖိုးတန်ဆုံးအရာနှစ်ခု

အဲသည်အချိန်မှာ ဘုရားသခင်က သူ့ရဲ့စေတမန်နတ်သားတစ်ပါးကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“အမောင်နတ်သား...လူ့ပြည်သို့ ဆင်းပြီး စန်စူစီမြို့ထဲက အဖိုးတန်ဆုံး အရာနှစ်ခုကို ယူလာစမ်း”

နတ်သားက ခဲနှလုံးကွဲနဲ့ ငှက်အသေကောင်တို့ကို ယူဆောင်လာပြီး ဘုရားသခင်အား ဆက်သလိုက်တယ်။

“မှန်ပေတယ် အမောင်နတ်သား၊ သည်အရာဝတ္ထုနှစ်ခုက ‘မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ’ တို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်မို့ အဖိုးတန်ဆုံးပါပဲ။ သည်ပျံလွှားငှက်ငယ်ကို ငါ့ရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း သီချင်း သီဆိုနေဖို့ ငါ့ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ။ ပီတိမင်းသားကိုလဲ ငါ့ရဲ့ ရွှေမြို့တော်မှာ အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ”

ဒါ့ကြောင့် ပီတိမင်းသားနဲ့ ပျံလွှားငှက်ငယ်တို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ နိုင်ငံတော်မှာ အတူယှဉ်တွဲပြီး အမြဲတစေ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်သွားနိုင်ကြတော့တယ်။

(ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခတို့ ပြည့်လျှံနေတဲ့ လောကဘုံမှာ ‘မေတ္တာ နှင့် သစ္စာ’ ပန်းတို့ အမြဲဖူးပွင့်ဝေဆာနိုင်ကြပါစေ။)

[ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာ Oscar Wilde ၏ The Happy Prince ကို ရသစာပေမြောက်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုထားပါသည်။]

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန်

ချစ်သမီးနှင့် ဝံပုလွေ

- * သုံးနှစ်သမီးငယ်၏ မေတ္တာနှင့် ဝံပုလွေကြီး၏ သစ္စာ...
- * သမီးငယ်၏ ရင်ခွင်ထဲဝယ် ဝါကြန်သည့် မျက်ဝန်းကြီးများ နှင့် ကြီးမားနက်မှောင်သည့် ဝံပုလွေဦးခေါင်းကို မြင်တွေ့ရ လေသောအခါ ...

အဖော်ပဲ့သူကလေး

သမီးဘက်ကီရဲ့ အဖော်ဖြစ်တဲ့ ခွေးအိုကြီး သေဆုံးပြီးတဲ့ နောက်မှာ အမေရီကန်ပြည်ထောင်စု အနောက်ပိုင်းပြည်နယ် တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အရီဇိုးနားရဲ့ ဂီတသံသာ ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း တည်ရှိ တဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ယာခင်းကျယ်ကြီးဟာ သမီးငယ်အဖို့ ပျင်းရိဖွယ် ရာ ကမ္ဘာငယ်တစ်ခုအသွင်သို့ ရောက်သွားပါတယ်။

ဘက်ကီအတွက် ခွေးကလေးတစ်ကောင် ရှာဖွေပေးဖို့ ကျွန်မတို့ ကြံရွယ်ထားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့တက်ပြီး ရှာဖွေ ဝယ်ခြမ်းပေးဖို့ အချိန်မရကြတာနဲ့ နှောင့်နှေးနေခဲ့ပါတယ်။

မမျှော်လင့်သော ညဉ့်သည်

နေ့လယ်စာစားပြီးစအချိန်မို့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပန်းကန်ခွက်
ယောက်များကို ကျွန်မဆေးကြောနေပါတယ်။ အိမ်ရှေ့သံဆန်ခါ
တံခါး ဆောင့်ပိတ်သွားတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မီးဖို
တံခါးဝမှာ ရွှင်ပျထက်သန်နေတဲ့ သုံးနှစ်သမီးငယ်ရဲ့မျက်နှာကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။

“မေမေ...သမီးရဲ့ခွေးသစ်ကြီးကို လာကြည့်ပါဦး၊ သူ
ရေသိပ်ဆာနေတယ်သိလား၊ သူ့ကို သမီး ရေနစ်ခါ တိုက်ပေး
ပြီးပြီ”

အင်း...သမီးလေးက သူ့အတွေးထဲမှာခွေးတစ်ကောင်ကို
ဖန်တီးလိုက်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သမီးရဲ့စိတ်ကူးထဲက ခွေး
တွေဟာ ဟိုနားပေါ်လာလိုက်၊ ဒီနားပေါ်လာလိုက်နဲ့။ ဪ...
သမီးငယ်အတွက် ခွေးတစ်ကောင် အမြန်ရအောင် ရှာပေးမှ။

ကျွန်မအတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ် သမီးငယ်က သူ့မျက်ညှိဝန်း
ကြီးကို ပြူးကျယ်လိုက်ပြီးနောက် လောဆော်လိုက်ပါတယ်။

“လာပါ မေမေရဲ့၊ သူ့လေ...ငိုနေတယ် မေမေရဲ့၊ ပြီးတော့
ထလဲ မထနိုင်ဘူး”

ဟင်...သမီးစကားက ဒီတစ်ခါ ထူးခြားနေပါလား။ သမီး
ရဲ့ယခင် ‘စိတ်ကူးယဉ်ခွေး’ များက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင်
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ပျော်မြူးနေကြတာ။ ယခု ဒီခွေးသစ်က ဘာ
ကြောင့် မထနိုင်ရမှာလဲ။ ထူးဆန်းနေတာနဲ့ ကျွန်မက...

“ကောင်းပြီ သမီး၊ မေမေလိုက်ကြည့်မယ်”

ဆေးလက်စပန်းကန်တစ်ချပ်ကို အပြီးသတ်ဆေးကြော

လိုက်ပြီးနောက် ရေစစ်စင်မှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သမီးငယ်နောက်ကို လိုက်ဖို့ဟန်ပြင်လိုက်တဲ့အခါ သမီးမရှိတော့ဘူး။

“မေမေ ဒီကိုလာ... ခွေးကြီးက ဝက်သစ်ချပင်ငုတ်တို အနားမှာ မေမေရဲ့၊ မြန်မြန်လာနော်”

သမီးငယ်က ခွေးသစ်ကြီးကို မြင်စေလိုတဲ့စောနဲ့ အော်ပြောကာ လောဆော်နေပါတယ်။ ဘယ်က ခွေးလေခွေးလွင့်များ ဒီအနား ရောက်နေပါလိမ့်။

ဆူးနွယ်ပင်များကို ဖယ်ရှားပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ မွန်းတည့်နေဝန်းကြီးကို လက်ဖြင့်ဆီးကာလျက် ရှေ့သို့ ကျွန်မတိုးလာတဲ့အခါ မမျှော်လင့်မိတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မရင်တွင်းဝယ် ဟာခနဲ မောဟိုက်သွားပါတော့တယ်။ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ချမ်းစိမ့်သွားပြီး ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားပါတော့တယ်။

ရှုစမ်းပါဦး၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ဆုံမှဆုံတတ်ပလေ... သမီးငယ်ဟာ သူ့ဖနောင့်များပေါ်မှာ ရှိ့ရှိ့ကလေး ထိုင်ပြီး ဧရာမဝံပုလွေ နက်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို သူ့လက်များဖြင့် သိုင်းဖက်ထားပါကလား။ ဝံပုလွေမှ ဝံပုလွေအစစ်။ ကလေးကို မဆိုထားဘိ၊ လူကြီးတွေကိုပင် ရန်မူတတ်တဲ့ အရိုင်းတိရစ္ဆာန်။ သူ့လည်ဆံမွေး ထူလပျစီနဲ့ သန်မာထွားကျိုင်းလှတဲ့ လက်မောင်းတံများက ထိတ်လန့်စရာ။

“သမီးလေး... ဘက်ကီ၊ မလှုပ်နဲ့... သမီး”

ကျွန်မက အရဲစွန့်ပြီး မမျှော်လင့်တဲ့ ဧည့်သည်အနားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားတယ်။ ဝံပုလွေကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းဝါများက

ကျဉ်းမြောင်းသွားကြပြီး မည်းနက်တဲ့နှုတ်ခမ်းများဟာ မာကျောလာကြတယ်။ နှစ်လက်မခန့် ရှည်လျားတဲ့အစွယ်နှစ်စုံကလည်း ငေါထွက်လာကြတယ်။

ဝံပုလွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ရုတ်တရက်တုန်လှုပ်သွားပြီး သူ့ရဲ့ခံတွင်းမှ ညည်းညူသံ ပေါ်ထွက်လာတယ်။

ဘက်ကီက သူ့လက်ဖဝါးနုနုနဲ့ ဝံပုလွေရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် “မကြောက်ပါနဲ့ ကောင်လေးရာ၊ အဲဒါ ငါ့အမေကွဲ့၊ သူလဲ မင်းကို ချစ်မှာပေါ့”

မယုံနိုင်ဖွယ်သော အဖြစ်အပျက်

မယုံကြည်နိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကျွန်မ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ ဘက်ကီ၏ ယုယမှုကြောင့် ဝံပုလွေကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် သူ့ရဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ဝင်ရောက်နေတဲ့ သစ်ခေါင်းအတွင်းမှ အမြီးနဲ့ သစ်ခေါင်းရိုက်သံ တဖျပ်ဖျပ်ထွက်ပေါ်လာတယ်။

သမီးငယ်ရဲ့ မေတ္တာဓာတ်ကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်သည်ပင် အမြီးနဲ့နေပါပကော။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ဟာ အနည်းငယ်အေးငြိမ်းသွားပါတယ်။

ဒီဝံပုလွေကြီး ဘာကြောင့် မထနိုင်ရတာလဲ။ ဘက်ကီက သူ့ခွေးကြီး အင်မတန်ရေငတ်နေတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဟာ... ခွေးရူးရောဂါ စွဲနေတာဖြစ်မှာပဲ။ ဘုရား ဘုရား... သမီးကို ကုတ်ခြစ်လိုက်မှဖြင့်... မဖြစ်ဘူး။ သမီးကို အမြန်ပြန်ခေါ်သွားမှပဲ။

“သမီး... သူ့ခေါင်းကို မြေကြီးပေါ်မှာ ချထားလိုက်၊ မေမေဆီလာသမီး... တို့နှစ်ယောက် သမီးရဲ့ခွေးကြီးကို ကူညီပေးနိုင်တဲ့လူ သွားရှာရအောင်”

ဘက်ကီက ဝံပုလွေရဲ့ နှုတ်သီးကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး နောက် ဦးခေါင်းကြီးကို မြေပေါ်သို့ အသာချထားပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်ကာ “မေမေ... သမီးရဲ့ခွေးကြီး နေကောင်းအောင် လုပ်ပေးနော်” လို့ တောင်းဆိုပြီး ဆန့်တန်းထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ လက်များဆီသို့ ပြေးလာတယ်။

ဘေးအန္တရာယ်ကို ဖယ်ရှားစို့

ဘက်ကီကို ပွေ့ချိုလိုက်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မတို့ရဲ့ မော်တော်ကား ရှိရာသို့ ကျွန်မပြေးထွက်သွားတယ်။ ကားပေါ်တက်ပြီး ခြံနောက်ပိုင်းသို့ ကျွန်မအမြန်မောင်းနှင်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ယာခင်းအကူအလုပ်သမားဖြစ်သူ ‘ဂျိတ်’ ကို အခန့်သင့်တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက်...

“ဂျိတ်ရေ... ခဏလာပါဦး၊ ဝက်သစ်ချပင် လဲကျနေတဲ့ နေရာမှာ ဘက်ကီ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင် တွေ့ထားတယ်၊ ခွေးရူးရောဂါစွဲကပ်နေပုံရတယ်၊ ခဏလိုက်ကြည့်ပါဦး”

မော်တော်ကားကို အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်တဲ့အခါ ဂျိတ်ဟာ မော်တော်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဝက်သစ်ချပင်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားတယ်။ ကျွန်မက ဂျိတ်ရဲ့ နောက်သို့ လိုက်မသွားသေးဘဲ ဘက်ကီကို ချီပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

“အန်ကယ်ဂျိတ်ရေ... ကျွန်မရဲ့ခွေးကြီး နေကောင်းသွားအောင် ကုပေးနော်”

ကျွန်မရဲ့ပခုံးထက်မှ ဘက်ကီက လက်ယမ်းပြရင်း ဆိုလိုက်တယ်။ ဘက်ကီကို ပုခက်ထဲသိပ်တဲ့အခါ ဘက်ကီက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ အိပ်ဖို့ငြင်းဆိုတယ်။

“မေမေရယ်... သမီးရဲ့ခွေးကြီးက ရေသိပ်ဆာနေတယ်၊ သူ့ကို သမီးရေတိုက်ပါရစေဦး”

ကျွန်မက ခွေးရုပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို သမီးရင်ခွင်ပေါ်မှာ ချထားပေးလိုက်ပြီးတော့ “သမီးရဲ့အိပ်ချိန် ရောက်ပြီ၊ သမီးအိပ်လိုက်ပါတော့နော်၊ မေမေနဲ့ ဂျိတ်တို့က သမီးရဲ့ခွေးကို ဂရုစိုက်ပေးကြပါ့မယ်၊ သမီး မဖူနဲ့”

“တကယ်နော် မေမေ”

သမီးက မျက်စိအစုံကိုမှိတ်လိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားကယ်။ ဝက်သစ်ချပင်ဘက်သို့ ကျွန်မလျှောက်လာတဲ့အခါ ဂျိတ်က ဝံပုလွေကြီးကို သေသေချာချာစူးစမ်းကြည့်နေတယ်။

“တကယ်ကြီးတဲ့ဝံပုလွေကြီးပဲ၊ မက်ဆီကန်ဝံပုလွေမျိုးနဲ့တူတယ်” ဂျိတ်က မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဝံပုလွေအနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားတယ်။ အဲဒီအခါ ဝံပုလွေက မတ်တတ်ရပ်ဖို့ကြိုးစားပြီး ရှည်လျားစွာညည်းတွားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကြီးလှုပ်ရှားသွားတဲ့အခါ စူးရှပုပ်ဟောင်တဲ့အနံ့များလည်း ထွက်လာတယ်။

“ဟာ... ဒီကောင် ဧကန္တ သေနတ်မှန်ထားပြီး ကိုယ်နောက်ပိုင်း ပုပ်နေတာနဲ့တူတယ်၊ သူ့ဝေဒနာချုပ်သွားအောင် ကျွန်တော်တစ်ခါတည်း စီရင်လိုက်ရမလား”

ဝံပုလွေကိုအသေသတ်လိုက်ရမလားလို့ ဂျိတ်ဆန္ဒတောင်းခံ

နေတာကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ အန္တရာယ်ဆိုးကို စောစော စီးစီး ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော် သမီးငယ်က ဘယ်လိုခံစားရလိမ့်မလဲ။

ကျွန်မဟာ ဝေခွဲလို့မရဘဲ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကိုက်လျက် “ဟုတ်ကဲ့” လို့ သဘောတူချက်ကို ပေးလိုက်မည်အပြုမှာ...

မေတ္တာသခင်၏ ဆန္ဒပွန်

ချုပ်ပိတ်ပေါင်းများကို ဖယ်ရှားပြီး ဘက်ကီ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်။

“သမီးရဲ့ ခွေးကြီး နေကောင်းသွားအောင် ဂျိတ်လုပ်ပေးမယ်နော် မေမေ”

သမီးငယ်က ဝံပုလွေဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားပြီးတော့ ဝံပုလွေကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပွေ့ချိုလိုက်ပြန်တယ်။ သူမရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ဝံပုလွေရဲ့ ညှိမှိုင်းနေတဲ့ အမွှေးများကြားမှာ မြှုပ်နှံထားလိုက်တယ်။ ဝံပုလွေကြီးက သမီးငယ်ရဲ့ မေတ္တာဓာတ် အရှိန်ကြောင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားပြီး သူ့ရဲ့ အမြီးကြီးကို တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါနေပါတော့တယ်။

ထိုနေ့ညနေမှာ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ‘ဘီလာ’ က ကျွန်မတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ကို ခေါ်လာတယ်။ ဆရာဝန်က ဝံပုလွေကြီးက သမီးငယ်ကို အထူးချစ်ခင်အားထားနေတာကို သတိပြုမိလို့...

“ဒီကောင်ကြီးကို ဆေးကုသပေးဖို့အတွက် ငါ့ကို ဘက်ကီ ကူညီမှဖြစ်မယ်ကွဲ့၊ မင်းတို့ သဘောတူခွင့်ပြုနိုင်ကြမလား။”

ဆရာဝန်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ကျွန်မတို့ သဘောတူခွင့်ပြု

လိုက်ပါတယ်။ ဘက်ကီက ဝံပုလွေကြီး ငြိမ်သက်နေအောင် ပွတ်သပ်ပေးစဉ် ဆရာဝန်က ဝံပုလွေရဲ့ လက်မောင်းထဲသို့ မေ့ဆေးထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မကြာမီ မျက်ဝန်းဝါကြီးများ ပိတ်သွားကြတော့တယ်။

“အကောင်ကြီးတော့ အိပ်ပျော်သွားပြီကွ၊ ကဲ ဘီလာ... မင်း ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါဦး။”

ဘီလာနဲ့ ဆရာဝန်တို့ဟာ ဧရာမဝံပုလွေကြီးကို သစ်ခေါင်း အပေါက်ဝမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြတယ်။ ငါးပေခွဲကျော် ရှည်လျားပြီး ပေါင်တစ်ရာကျော် လေးတဲ့ ခန္ဓာကြီးပါပဲ။ ဝံပုလွေကြီးရဲ့ တင်ပါးနဲ့ ပေါင်ခြံများ နောက်ပိုင်းမှာ ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာများနဲ့ မွှမွကြေနေပြီး အနာများက ပုပ်ဟောင်နေကြတယ်။ ဆရာဝန်က မကောင်းတဲ့အသားတွေကို လှီးထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အရိုးများကို နေရာတကျဖြစ်အောင် စည်းနှောင်ပေးလိုက်တယ်။ အနာများကို ဖန်ရည်နဲ့ ဆေးကြောပေးပြီးတော့ ဆေးထည့်ပေးတယ်။ ပင်နီစလင်ဆေးကိုလည်း ဖောဖောသီသီထိုးပေးလိုက်တယ်။

မက်ဆီကန်လိုဘို

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ဆရာဝန်ထပ်လာပြီး ဝံပုလွေရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အရိုးတစ်ချောင်းရဲ့ နေရာမှာ သတ္တုချောင်းတစ်ခုကို အစားထည့်ပေးတယ်။ ဆေးထည့် ဆေးထိုးခြင်းကိစ္စပြီးစီးတဲ့အခါ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဆရာဝန်က ဆိုလိုက်တယ်။

“မင်းတို့မိသားစုတော့ မက်ဆီကန်လိုဘိုတစ်ကောင် ရပြီနဲ့ တူတယ်။ ဒီကောင်မျိုးက ယဉ်ပါးအောင် လုပ်ရတာ မလွယ်

ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုဒီကောင်က ဘက်ကီကို သိပ်ချစ်ခင်အားထား
နေပုံကို တွေ့ရတော့ ငါဖြင့် တော်တော်အံ့ဩမိတာပဲ”

“ကျွန်မရဲ့ ခွေးကြီး နေကောင်းတော့မှာနော်... နော် ဆရာ
ဝန်ကြီး”

“အေး... သမီးရဲ့ ခွေးကြီး မကြာခင်နေကောင်းလာမှာပါ”

ဘက်ကီဟာ သူ့မရဲ့ ခွေးကြီး ဝံပုလွေထံသို့ ရေနှင့် အစား
အစာများကို နေ့စဉ်သယ်ဆောင်သွားပေးတယ်။ သူ့ခွေးကြီးကို
ပွတ်သပ်ရင်း ‘ရတ်ဖီ... ရတ်ဖီ’ လို့ သူ့ဘာသာသူ အမည်ပေး
လိုက်တယ်။

ဘက်ကီရဲ့ ပြုစုယုယပေးမှုကြောင့် ရတ်ဖီဟာ အားတက်
လာပြီး တစ်စတစ်စ နေကောင်းလာတယ်။ သုံးလကြာတဲ့အခါ
အနာများ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်ပေမယ့် ရတ်ဖီဟာ မထနိုင်
သေးပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ မြေကြီးကို ကုတ်ထားပြီး
ကိုယ်နောက်ပိုင်းကို တရွတ်ဆွဲပြီးတော့သာ အနည်းငယ် ရွေ့
လျားနိုင်တယ်။ ခွဲစိတ်ကုသထားတဲ့နေရာများကို ပွတ်သပ်ပေး
ရင် ရတ်ဖီက မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်ခံနေတတ်တယ်။
ဒဏ်ရာများက နာကျင်နေသေးကြောင်း သိသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ရတ်ဖီက လူသားတို့ရဲ့ မေတ္တာကို ယုံကြည်လာပြီဖြစ်လို့ မည်သူ့
ကိုမျှ မကိုက်တော့ပါ။

လေးလပြည့်တဲ့နေ့မှာ ရတ်ဖီဟာ အထောက်အကူမပါဘဲ
မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြွက်သားများဟာ မလှုပ်ရှား
ခဲ့ရတာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်လို့ အားမရှိကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့
ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေရှာတယ်။ ကျွန်မတို့

အားလုံးက ရတ်ဖီကို ပွတ်သပ်ပြီး အားပေးကြတယ်။ ရတ်ဖီက တော့ ဘက်ကီရဲ့ ယုယနမ်းရှုပ်ခြင်းကိုသာ အထူးအသိအမှတ် ပြုပြီး ကျေနပ်နေရှာတယ်။ သူ့ရဲ့ထူပွတဲ့ အမြီးကြီးကိုလည်း နာရီချိန်သီးသဖွယ် လှုပ်ယမ်းနေပါတယ်။

မေတ္တာစေရာ တူမကွာ

ရတ်ဖီဟာ ကျွန်မတို့ယာခင်းမှာ ပျော်ပိုက်ပါသော်လည်း နွေဦးပေါက်ချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တယ်။ ဒေပြီ၊ မေ၊ ဇွန်ဆိုတဲ့ သုံးလတာ ဟာ ဝံပုလွေများ မိတ်လိုက်ချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

ရတ်ဖီရဲ့ မိတ်ဖက်ဟာ မည်သည့်ဝံပုလွေမဖြစ်လေမလဲ။ ထို့အပြင် ဝံပုလွေထီးတို့ဟာ မိမိတို့ရဲ့ မွေးကင်းစ သားသမီး ငယ်များကို အစာကူညီရှာဖွေပေးရလေ့ရှိတဲ့အတွက် ရတ်ဖီသည် လည်း သူ့သားသမီးများကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရလေသလား။ ဇွန်လသို့ ရောက်လေတိုင်း ရတ်ဖီဟာ လွန်စွာပိန်ချိုးသွားတဲ့ အတွက် ခါတိုင်းကျွေးမွေးသည်ထက် နှစ်ဆမျှ ဘက်ကီက ကျွေးမွေးပေးရတယ်။ ထိုအစာများအနက် အချိုးမည့်မျှကို သူ့ရဲ့ သား သမီးဆီသို့ ရတ်ဖီသယ်ဆောင်သွားလေမလဲ။

မြေခွေးများနဲ့ ဝံပုလွေများ သားကျချိန်မှာ ယာခင်းရှင်များ က သေနတ်တင်ကိုင်ဖြင့် မိမိတို့ရဲ့ ယာခင်းကို အထူးသတိ ထားပြီး စောင့်ကြပ်ကြတယ်။ သူတို့မွေးမြူထားတဲ့ ကြက်များ နဲ့ ကြက်ဆင်များရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်ပါပဲ။ သို့အတွက် ကျွန်မ တို့က ရတ်ဖီရဲ့ လုံခြုံရေးကိုပါ စိုးရိမ်မိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရတ်ဖီ ဟာ နောက်ထပ်ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာ မရဘဲ ကံကောင်းနေပေ

တယ်။ ရတ်ဖီဟာ ဝံပုလွေတို့ရဲ့သဘာဝကိုလည်း မလွန်ဆန်
သာ။ သူ့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်မေတ္တာသခင် ဘက်ကိုအပေါ် ထား
အပ်တဲ့ သစ္စာကိုလည်း မချိုးဖောက်သာ။ သူ့အတွက် ဆန့်ကျင်
ဘက် ဖြစ်နေတဲ့ တာဝန်နှစ်ရပ်ကို ၁၂ နှစ်တိုင်တိုင် မလစ်ဟင်း
ရအောင် ကျေပျန်စွာထမ်းဆောင်သွားပေတယ်။

ဘဝ၏ နေဝင်ဆည်းဆာ

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် မြောက်တဲ့ နွေဦးရာသီမှာ ရတ်ဖီဟာ
ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာသစ်နဲ့ ခြံတွင်းသို့ ပြန်လာတယ်။ ကျွန်မရဲ့
ယာခင်းနဲ့ စည်းရိုးချင်းစပ်နေတဲ့ ယာခင်းရှင်များက ဝံပုလွေမ
ကြီး တစ်ကောင်ကို အသေပစ်ခတ်ရရှိကြောင်း ကျွန်မတို့အား
ပြောပြကြတယ်။ ထိုဝံပုလွေမကြီးဟာ ရတ်ဖီရဲ့ဇနီး ဖြစ်ရမယ်
လို့ ကျွန်မတို့ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဇနီးမောင်နှံ အစာရှာဖွေခိုက်
ဆေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံရလို့ ရတ်ဖီတစ်ကောင်သာ သေဘေးမှ သိသိ
ကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ဟန်တူပါတယ်။

သည်အချိန်မှာ ဘက်ကီက ၁၅ နှစ်အရွယ် လှပျိုဖြူကလေး
ဖြစ်နေပါပြီ။ သူမရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ရတ်ဖီရဲ့ဦးခေါင်းကို မှေးတင်
ထားပြီး လည်ဆံမွှေးများကို ပွတ်သပ်ပေးနေတဲ့ရှုခင်းကို မြင်တွေ့
ရတဲ့အခါ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ နှစ်ကာလက သုံးနှစ်သမီးကလေးက
ဝံပုလွေနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ယုယပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ ရှုခင်းကို
ကျွန်မပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိပါတယ်။ ရတ်ဖီသည်လည်း
၁၅ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေပေလိမ့်မယ်။ သည်အရွယ်ဟာ
ဝံပုလွေများအဖို့ ဇရာပိုင်းအရွယ်ပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းက ရတ်ဖီရဲ့ ပေါင်ရင်းမှ ကျည်ဆန်ကို ထုတ်ဖယ်ပြီး ဆေးထည့်ပေးတယ်။ ဒဏ်ရာက သိပ်မကြီးကျယ် လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရတ်ဖီဟာ နာလန်မထူနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ဇနီး သည် သေဆုံးသွားလို့ ကြေကွဲရတာက တစ်ကြောင်း၊ ဇရာ ထောင်းတာက တစ်သွယ်မို့ ရတ်ဖီဟာ လျင်မြန်စွာပိန်ချုံး နွမ်း နယ်လာပြီး သူ့ရဲ့ မေတ္တာသခင်မနောက်သို့ပင် မလိုက်နိုင်ရှာ တော့ပါ။ ဝက်သစ်ချုတ်တို့ရဲ့ အခေါင်းဝမှာသာ တစ်နေကုန် ငြိမ်သက်စွာ ခွေအိပ်နေရရှာပေတယ်။

ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား

သို့ပေမယ့် ညအမှောင်ပျိုးလာပြီဆိုလျှင် ရာသီအေးချမ်း နေလင့်ကစား တောင်ပေါ်ဘက်သို့ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ရတ်ဖီ ထွက် ခွာသွားတော့တယ်။ တစ်ညလုံး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ် နေပြီးနောက် နံနက်မိုးသောက်လို့ ဘက်ကီအစာကျွေးတဲ့အချိန် တွင်မှ ရတ်ဖီပြန်ရောက်လာတတ်တယ်။ ဘက်ကီပေးတဲ့ အစာ ကို ရတ်ဖီ အနည်းငယ်သာ စားသောက်နိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် အနည်းငယ်နေမြင့်လာတဲ့အခါ အစာကြွင်းများက ထူးထူးဆန်း ဆန်း ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။

ရတ်ဖီရဲ့ ဘဝနီဂုံးဟာ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်လေမလဲလို့ ကျွန်မတို့စိုးရိမ်တကြီးနှင့် စောင့်စားနေကြစဉ်မှာ တစ်နေ့နံနက် ခင်းတွင်တော့ ပက်ပင်းဆုံတွေ့ ရပါလေတော့တယ်။ အစာကျွေး ဖို့ဘက်ကီ သွားတဲ့အခါ ဝက်သစ်ချုတ်တို့ရဲ့ အခေါင်းဝမှာ ရတ်ဖီဟာ မထသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ ဘက်ကီ

ရဲ့ ခေါ်သံကို သူ မကြားနိုင်တော့၊ အမြီးနှံ့ခြင်းဖြင့် မေတ္တာ တုံ့ပြန်ခြင်းကိုလည်း သူ မပြုလုပ်နိုင်တော့။

ဘက်ကီဟာ ရတ်ဖီရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပွေ့ထားရင်း တရို့ကံ ရှိုက် ငိုနေရှာတယ်။ မျက်ရည်ပုလဲဥများက သူမရဲ့ပါးပြင်ထက် မှ တသွင်သွင်ယိုစီးဆင်းကျပြီး ရတ်ဖီရဲ့ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဦးခေါင်းထက်သို့ ကျနေကြတယ်။

ပျော်ရွှင်မြူးကြွ၊ ပေါင်းသင်းကြ၊
ကွဲရနောက်ဆုံးပါတကား။
ရုပ်နာမ်နှစ်ဝ၊ ဖြစ်ပျက်ရ၊ ဒုက္ခအမှန်ပါတကား။
အိုရသေရ၊ အလိုမကျ၊ အနတ္တအမှန်ပါတကား။

ရတ်ဖီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်တစ်ထည်ကို ကျွန်မ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်တဲ့အခါ သစ်ခေါင်းတွင်းမှ ညည်းသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဘက်ကီက မျက်ရည်ကိုသုတ်ပြီး သစ်ခေါင်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သေးငယ်တဲ့ မျက်လုံးဝါတစ်စုံဟာ ဘက်ကီကို ပြန်လည်ပြုကြည့်နေကြတယ်။ ဘက်ကီဟာ ရတ်ဖီရဲ့ ဦးခေါင်းကို မြေပေါ်သို့ချပြီး လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ပြီးတော့ သေးငယ်တဲ့မျက်လုံးဝါပိုင်ရှင်ကို ပွေ့ချလိုက်တယ်။

ရတ်ဖီရဲ့ သားငယ်လေးပါတကား။

အန္တိမဘဝတာဝန်

မိခင်မဲ့တဲ့ သားကလေးကို ရတ်ဖီဟာ ဖျားနာနေတဲ့ကြားက ယုယကျွေးမွေးခဲ့ပါကလား။ သူသေရတော့မယ့်အချိန်ကို ကြိုသိနှင့်လို သူ့သားငယ်ကို သည်သစ်ခေါင်းဝသို့ ယူဆောင်ခဲ့လေသလား။

အသက်ဘေးမှ သူလွတ်မြောက်ချမ်းသာခဲ့ပြီး ဘက်ကီရဲ့ မေတ္တာရိပ်ကို သူ့ခိုလှုံခဲ့ရတဲ့ သည်ယာခင်းဟာ သူ့သားငယ် အတွက်လည်း ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ ခိုအောင်းမွေ့လျော်နိုင်ရာ ဌာနဖြစ်မယ်လို့ သူ့တွက်ဆပြီး သူ့ဘဝရဲ့နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်မှာ ရတ်ဖီဟာ သူ့သားငယ်ကလေးကို သစ်ခေါင်းဝသို့ ယူဆောင် ခဲ့လေပြီတကား။

ဘက်ကီရဲ့ ပူဇွေးတဲ့မျက်ရည်ပေါက်များဟာ လောကကို မသိနားမလည်ရှာသေးဘဲ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးဝါကလေး များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရတ်ဖီရဲ့ သားငယ်ပေါ်သို့ တစ်ပေါက် ပြီးတစ်ပေါက် ကျနေပါတယ်။ ဘက်ကီဟာ ဝံပုလွေသားကလေး ကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးလျက် ကြင်နာတဲ့စကားဖြင့် ချော သိပ်လိုက်ပါတယ်။

“ရတ်ဖီငယ်ကလေးရယ်... မင်းရဲ့ ဘဝ လုံခြုံပါပြီကွယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့တော့၊ အဲဒါ ငါ့အမေပါကွယ်၊ သူလဲ မင်းကို ချစ် မှာပေါ့”

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ နှစ်ခန့်က ပဲ့တင်သံကို ကျွန်မကြားနေရသ လားလို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဘဝသံသရာသည် မြုပ်ချည်တစ်ခါ၊ ပေါ်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် မရပ်မတည်ပတ်ချာလည်လျက် ရှေ့သို့ ဦးတည်ကာ ရွေ့သွားနေပါပကော။

ဤဘဝသံသရာဝယ် မေတ္တာနှင့် သစ္စာတို့သည်သာလျှင် မည်သည့်အခါမျှ မညှိုးနွမ်းဘဲ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အားထား ရာ အားတက်ရွှင်လန်းစေမည့် မညှိုးပန်းများ ဖြစ်ကြလေသည် တကား။

(၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် Reader's Digest မှ Penny Porter ရေးသားသည့် The Tail of the Lobo ဘဝအဖြစ်မှန်ကို မူရင်းမပျက်စေဘဲ သုတရသမြောက်အောင် ပြန်ဆိုရေးသားပါသည်။)

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန်

ဗဟုကုသုတ္တန်နှင့်ပေသိဒ္ဓါ

ခရစ္စမတ်ညခင်းဝယ်

အမေရိကန်ပြည်တစ်ဝန်းလုံးမှာ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကို ခြိမ့်ခြိမ့်သည်း ကျင်းပနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ အိမ်တိုင်းရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ရောင်စုံလျှပ်စစ်မီးလုံးငယ်များနဲ့အတူ လက်ဆောင်မျိုးစုံကို သီးပွင့်ပေးထားတဲ့ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ငယ်ကလေးတွေဟာ လှပဝင့်ကြွားနေကြပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းမှာတော့ ညစာစားပွဲအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုးစုံကို စားပွဲအပြည့်ခင်းထားပါတယ်။ ဧရာမ ကြက်ဆင်ကောင်လုံးကင်က စားပွဲအလယ်မှာ နေရာယူထားပြီး ရောင်စုံခရစ္စမတ်ကိတ်မုန့်ကြီးများက စားပွဲထိပ်မှာ နေရာယူထားပါတယ်။

သည်နေ့ သည်ညမှာ မိဘအိမ်မှာ စုဆုံပြီး တူပျော်ပျော် စားသောက်နိုင်ဖို့အတွက် ရပ်ဝေးမှာ နေထိုင်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ သားသမီးများဟာ ကိုယ်ပိုင်ကားများကို မောင်းနှင်ပြီး မိဘရှိရာ မြို့ဆီသို့ သွားနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'ဟိုင်းဝေး' လို့ခေါ်တဲ့ အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားစင်းရေများစွာတို့က စိတ်တန်းပြီး ပြေးလွှားနေကြပါတယ်။

ဝါရှင်တန်ပြည်နယ်ရဲ့ ဟိုင်းဝေးတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော့် သခင်ရဲ့ ကားငယ်ကလေးကလည်း တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေပါတယ်။ နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ လယ်ကွင်းကျယ်ကြီးများကို ဖြတ်သန်းပြီးတော့ ဂရန်နိုက်ဂျော (Granite Falls) မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာပါတယ်။ မြို့ကလေးလို့ ခေါ်ဆိုပေမယ့် စင်စစ်တော့ လယ်သမားအိမ်ထောင်စု သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော့်သခင်က ကားကို ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လိုက်ပြီးတော့ သူ့ဘေးမှာရှိတဲ့ ဇနီးချောကို လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။

“အချစ်ရေ... တို့ ဂရန်နိုက်ဂျောကို ရောက်လာပြီ၊ နောက်နာရီဝက်လောက် ထပ်မောင်းရင် မောင်တို့မိဘများ နေထိုင်တဲ့ မြို့ကို ရောက်တော့မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခရစ္စမတ်ညစာအမိ ရောက်မှာပေါ့နော်”

“ရောက်မှာပေါ့အချစ်ရယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဘောက်ဆာ (Boxer လက်ဝှေ့သမား) ကို ဒီမှာချထားလိုက်ရမကောင်းလား”

“မောင့်သဘောပါပဲ”

“ဟေ့ ဘောက်ဆာ၊ လာကျ၊ ကဲ... ဆင်း”

သခင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်ချက်ချင်းပဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အပေါ့အပါးသွားခွင့်ပြုတယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် လမ်းဘေးကို ဆင်းပြီး အပေါ့သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားဆီသို့ ခပ်သော့သော့ ပြန်လာပြီး သခင်ခြေရင်းမှာ အမြီးနဲ့နေမိပါတယ်။

သခင်က ကားနောက်ပိုင်းက ဝင်ချက်စတာသေနတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဦးခေါင်းကို နှိမ့်ချလိုက်တဲ့အချိန်မှာ 'ဒိန်း'ဆိုတဲ့ အသံကြီးက ရပ်ရှစ်ခွင်သို့ မြည်ဟိန်းသွားပါတော့တယ်။

ရက်စက်သူနှင့် ကြင်နာသူ

ကျွန်တော် မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့သွားတယ် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်သတိပြန်ရလာတဲ့အခါမှာ အမှောင်ထုက မင်းမူနေပါပြီ။ မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေပြီး လေက တရကြမ်းတိုက်ခတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ရွဲရွဲစိုပြီး ထုံကျဉ်အေးစက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းမှာ အလွန်စူးရှတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရပါတယ်။ ရီဝေတဲ့မျက်လုံးများနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစိုက်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်သခင်ရဲ့ကားကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို တစ်လတာမျှ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ သခင်နဲ့ သခင်မတို့ဟာ မရှိကြတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ သခင်နဲ့ သခင်မတို့ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အကြင်နာကင်းစွာနဲ့ ပြုမူခဲ့ကြပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို စွန့်ပယ်ခဲ့ရုံတင်မက မရဏလောကသို့ရောက်အောင်ပါ တစ်ပါတည်း ပို့ဆောင်လိုက်တာပါပဲ။ အသက်ပြင်းလှတဲ့ ကျွန်တော်က မသေနိုင်သေးလို့ ကြီးမားလှတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရတာပါ။ သခင်နဲ့ သခင်မတို့က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ရက်စက်နိုင်အားတာကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါ။ အဟိတ်

တိရစ္ဆာန်မို့ နားလည်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ လူသားတွေရဲ့ အသုံးတော်ခံမျှသာဖြစ်တာမို့ သူတို့ ပြုသမျှ နုရမှာပဲလေ။

ငါ့ဦးနှောက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ငါသိပ်စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့အသိဉာဏ်က ငါ့အသက် ရပ်တည်နိုင်ဖို့လောက်သာ အထောက်အပံ့ပေးနိုင်မှာ။ အသက်ရှင်အောင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ ဟိုးအဝေးမှာတော့ အိမ်ပုလေးတစ်လုံးကို ငါဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ရတယ်။ အဲဒီကိုသွားပြီး မိုးခိုနေမှပဲ။

ဟာ... ငါခွန်အားတောင် မရှိတော့ပါလား။ လမ်းလျှောက်ဖို့တောင် မလွယ်တော့ပါလား။ ငါ့ခေါင်းကလည်း မူးနောက်နေလိုက်တာ။ ငါကြိုးစားပြီး သွားရမှာပဲလေ။ အဲ... အိမ်ခြံဝင်းထဲတော့ ငါရောက်ပြီ။ ငါ့ကိုမောင်းထုတ်ကြဦးမလား။ ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကောင်ကပဲ ထွက်လာပြီး ငါ့ကို ကိုက်သတ်လေမလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ မထူးပါဘူး။ အပြင်မှာ နေရင်လည်း ငါ သေသွားရမှာပဲ။ ငါ့ကို ကယ်မယ့်သူ ပေါ်လာရင်တော့ ငါ အသက်ရှင်နိုင်မှာပေါ့လေ။ ကဲ... တံခါးဝအနီးမှာပဲ ငါအိပ်ချလိုက်တော့မယ်။ ကျွန်တော်သတိထပ်လစ်သွားတာလား၊ မှေးပျော်သွားတာလား မဝေခွဲတတ်ပါဘူး။ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားမှ ကျွန်တော်သတိရလာတယ်။ ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ စကားပြောသံတို့ကိုလည်း ကြားရတယ်။

“ကလေးတို့ရေ... ပါပါအရင်သွားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်မယ်၊ နောက်က လိုက်လာကြ၊ မိုးက တသည်းသည်းရွာနေတုန်းပဲ”
ခြေသံများ နီးကပ်လာတဲ့အခါ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်

တော်မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူမြင်သွားဟန်တူတယ်။
သူ့အာမေဍိတ်သံက ...

“ဟဲ့...ခွေးကလေးတစ်ကောင်ပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဒီကိုရောက်လာသလဲ၊ အချစ်ဝမ်းရေ၊ တို့အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်
တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဟ”

“အို...ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ၊ ကြံကြံဖန်ဖန်တော်၊ ညကြီး
မင်းကြီးထဲ သန်းခေါင်တောင် ကျော်တော့မယ်”

သည်စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ဖြူဖြူမွှေးမွှေး
မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းလူကြီး
က “ဒီမှာလေ” ဆိုပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲယူ
လိုက်ပါတယ်။

“ဟာ...သူ့ခေါင်းမှာ သွေးတွေနဲ့ဟေ့၊ ခေါင်းခွဲတစ်ခွဲမိမ်း
လဲ နောက်ကို လန်နေတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို
သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာနဲ့တူတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေတော်... အခါကြီးရက်ကြီးမှာမှ ရက်
ရက် စက်စက် ပြုနိုင်ရက်လေတယ်”

“အေးကွာ...မြို့ကြီးသားတွေက ခွေးပိုတွေ၊ ကြောင်ပိုတွေ
ကို မမွေးချင်တော့ဘူးဆိုရင် တို့မြို့ကို လာပြီး စွန့်ပစ်သွားကြ
တာပဲ၊ အဲ...စန်တာကလော့စ်ပို့လိုက်တဲ့ ဒီခွေးငယ်ကို တို့ဘယ်
လိုလုပ်ကြမလဲ”

ထိုအခိုက် ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ချစ်စဖွယ် ကလေး ခြောက်
ယောက်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့မိဘများဘေးမှာ ရပ်လာကြပါတယ်။
အငယ်ဆုံးမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သွားတာနဲ့ “ဟင်...

ခွေးကလေးတစ်ကောင်ပါလား၊ အကျည်းတန်သလိုလိုနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ပါပါ... ကေသီတို့အိမ်မှာ မွေးထားရအောင်နော်”

သမီးငယ်က ဆန္ဒပြုလိုက်တာကို မိခင်က သဘောတူဟန် မတူပါ။

“မမွေးဘူး မမွေးဘူး၊ ခွေးကလေးက ဒဏ်ရာကြီးနဲ့တော်ကြာ သေချင်သေနေမှာ၊ အရင် တို့ရဲ့ ဂျာမန်သိုးထိန်းခွေးကြီး သေသွားတုန်းက သမီးတို့ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ငိုခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်က မျက်စိပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးကြဖို့ အသနားခံနေမိတယ်။ ကျွန်တော်က စကားပြောနိုင်စွမ်းမရှိတော့ ဒဏ်ရာနဲ့ ဝေဒနာတို့ကြောင့် တဟီးဟီးလောက်ပဲ ညည်းပြနိုင်ပါတယ်။

လူကြီးက သနားသွားတဲ့ဟန်နဲ့ ရွတ်ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ “ကဲ... ခရစ္စမတ်ညွှန်သည့်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက်မှ တော်လိမ့်မယ်”

“အင်းလေ... သူ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းတဲ့အထိ ကျွန်မတို့ ပြုစုပေးလိုက်တာပေါ့၊ အနာပျောက်တဲ့အခါ မွေးချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်တာပေါ့”

ဇနီးသည်က သဘောရင်းကောင်းသူတစ်ယောက်မို့ တော်တော်လိုက်လျောလိုက်ပါတယ်။ သမီးငယ်ကေသီက တစ်ဖန် တစ်ကျော့တိုးလိုက်ပြန်ပါတယ်။

“ဟင့်အင်း... မပေးဘူး... မပေးဘူး၊ သမီးတို့ပဲ မွေးထား
မယ်”

ဪ... ကြင်နာသူများနဲ့ ဆုံစည်းရပြန်တော့လည်း ကျေ
နပ် ဝမ်းမြောက်ရပြန်ပါပကော။

အပြုအစုအယုအယကလေးများ

အိမ်ကလေးအတွင်းမှာတော့ အနွေးဓာတ် ပေးထားလို့ နွေး
ထွေးနေပါတယ်။ မိခင်က ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းအနာကို ရေနွေး
နဲ့ ဆေးကြောပြီးတော့ ဆေးထည့်ပေးပါတယ်။ ကေသီက ကျွန်
တော့်ကိုယ်ပေါ်က ရေစက်တွေကို အဝတ်နဲ့ သုတ်ပေးပြီးတော့
ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာကို မြင်လို့ အနွေးထည်
တစ်ခုနဲ့ ရစ်ပတ်ပေးပါတယ်။ အဲသည်ညတော့ ဧည့်ခန်းမှာပဲ
ကျွန်တော်အိပ်ဖို့ နေရာချပေးပါတယ်။ ကေသီက သူ့အိပ်ရာ
မဝင်ခင်မှာ ကျွန်တော့်ကို အားပေးရှာတယ်။

“မင်း... သိပ်ကံကောင်းတာ၊ တို့လေ ကြီးတော်အိမ်မှာ
ခရစ္စမတ်ဒင်နာ သွားစားနေကြလို့ သန်းခေါင်လောက်မှ ပြန်
လာခဲ့ကြတာကွဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် တို့စောစောစီးစီးတံခါးပိတ်ပြီး
အိပ်နေကြမှာ၊ အဲဒီတော့ မင်းရောက်လာတာကို ဘယ်သူမှ သိ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း အပြင်မှာ တစ်ညလုံးနေရပြီး သေချင် သေ
သွားမှာ၊ ခုတော့ မင်းအနာကိုလဲ ဆေးထည့်ပြီးပြီ၊ နွေးနွေးထွေး
ထွေးလဲ အိပ်ရပြီ၊ မနက်ကျရင် မင်းအား ရှိသွားမှာပါကွာ”

“ဒါနဲ့... ငါမင်းကို အမည်ပေးရဦးမယ်၊ မင်းနာမည် ရှိ
သလား၊ မင်းအမွှေးအရောင်က မီးခိုးရောင်တစ်ကန့် အမည်

ရောင် တစ်ကန့်ဆိုတော့ ကျားဘိုလို့ ငါခေါ်မယ်ကွာ၊ မင်း ကြိုက်ရဲ့လားဟင်၊ ကဲ... အိပ်တော့၊ ဝှတ်နိုက်... ကျားဘို”

ကြည်လင်တဲ့ မေတ္တာစေတနာနဲ့ အပြုအစုအယူအယကို ခံယူရတော့ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော်ဦးလည် မော့လာနိုင်ပါပြီ။ ကေသီတို့ ကစားနေကြတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် လာပြီး ကြည့်ရှုနိုင်နေပါပြီ။

“ဟင်းနော်... ကျားဘို၊ နင့်အနာက ကောင်းကောင်းကျက် သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမဆော့ရဘူးနော်၊ မပြေးရဘူး သိလား”

ကေသီက အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမ ရှာတယ်။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုသလို ကျွန်တော့်ကို သူ တကာထက် ဂရုစိုက်ပေးရှာတဲ့ မမကေသီကို တခြားသူထက် ပိုပြီး ကျွန်တော်ချစ်ခင်တွယ်တာမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ကြတဲ့ ကေသီရဲ့ မိဘများကိုရော၊ ကေသီရဲ့ အစ်ကို အစ်မများကိုရော ကျွန်တော် ချစ်ခင်လေးစား ပါတယ်။ ကျွန်တော်တတ်အားသရွေ့ သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးများကို ပေးဆပ်ပါမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

တာဝန်ထမ်းရွက်ပါပြီ

ခရစ္စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ဆုံးတော့ ကေသီတို့ မောင် နှမတစ်စုဟာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ်နဲ့ မြို့သို့ပြန်သွား ကြရပါတယ်။ အိမ်မှာတော့ အိမ်ရှင် ဦးဟောင်းဝပ် (Mr. Howard Carlsons) ရယ်၊ သူ့ဇနီးဒေါ်ဝမ်း (Mrs. Fern Carlsons) ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ပဲ ကျန်ရစ်တယ်။ ဦးဟောင်းဝပ်

က လယ်ဧက ငါးရာကျော်ကို စက်များရဲ့ အကူအညီနဲ့ တစ်လက်တည်း လုပ်ကိုင်တဲ့ လယ်သမားကြီးတစ်ဦးပါ။ သူ့လယ်ထဲမှာ ကြက်၊ ဝက်၊ သိုးနဲ့ နို့စားနွားမများကိုလည်း မွေးထားပါသေးတယ်။ ဒေါ်ဝှမ်းက အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ရတဲ့ အပြင် မွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်များကို ကျွေးမွေးထိန်းကျောင်းရတဲ့ တာဝန်ကိုပါ ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝီဇေးရီးက ဂျာမန်သိုးထိန်းခွေးကြီးနဲ့ သန်မာပုကွတဲ့ ဟတ်စကီး (Husky) မျိုးတို့ကို စပ်ထားတာဖြစ်လို့ မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကြီးထွားလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဂျာမန်သိုးထိန်းခွေးများလို ကြီးမားတယ်။ ခြေထောက်များလည်း တုတ်ခိုင်ကြတယ်။ အမွှေးနဲ့ အသားအရေက ဟတ်စကီးမျိုးဘက် လိုက်ပြီး သန်မာထူထဲပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်လုံးများကတော့ အညိုရောင်ဝင်းဝင်းလက်နေကြတယ်။ အားလုံးစုပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဥပမိရုပ်ဟာ အခြားသတ္တဝါများ လေးစားလောက်ပါတယ်။

နေ့ဘက်မှာ ဒေါ်ဝှမ်းရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တဲ့ ကြက်၊ ဝက်၊ သိုး၊ နွားများ ထိန်းကျောင်းရတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော်လွှဲပြောင်းယူလိုက်ပါတယ်။ ဒီအလုပ်က ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်လွယ်ကူပါတယ်။ ညဘက်ကျတော့ မီးဖိုခန်းအပြင်နားက အိမ်ငယ်လေးထဲမှာ နားနေရင်း ဝင်းခြံတစ်ခုလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကျွန်တော် စောင့်ကြပ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က အကင်းပါးပြီး တာဝန်ကို သိတတ်လို့ ဒေါ်ဝှမ်းရော ဦးဟောင်းဝပ်ပါ အလွန်ဝမ်းသာနေကြပါတယ်။ ဦး

ဟောင်းဝပ်က သူ့ဇနီးကို တစ်ခါတစ်ခါ စကားနာထိုးတတ်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝှမ်း၊ ကျားဘိုကို ဘယ်တော့လောက် ငါ သူများလက်ထဲ အပ်လိုက်ရမလဲ”

“အပ်ဖို့မလိုတော့ပါဘူးရှင်၊ ကျားဘိုက ဒီလယ်ယာတစ်ခုလုံးကို သူပိုင်ဆိုင်သလို စောင့်ကြပ်နေမှတော့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ရှိစေတော့ပေါ့”

“ဟဲ...ဟဲ...စန်တာကလော့စ်က တို့ကို ခရစ္စမတ် လက်ဆောင် ပေးလိုက်တဲ့ ကျားဘိုနော်”

တစ်နေ့ နေ့ခင်းမှာ ကြက်ခြောက်က ကျွန်တော့်ရဲ့ဟောင်းသံကို ကြားရလို့ ဒေါ်ဝှမ်း လာကြည့်တယ်။ လား လား... သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် ကျိန်ရံဘေးမှာ တွယ်ကပ်နေပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းရင် ခုန်အုပ်လိုက်တော့မယ့် ပုံမျိုး ဂိုက်ဖမ်းထားတော့ သူမလှုပ်ဝံ့ဘူးဗျ။ ဒေါ်ဝှမ်းကို မြင်လိုက်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ သူစိမ်းက အကူအညီလှမ်းတောင်းရှာပါတယ်။

“အစ်မကြီးရယ်... အစ်မကြီးရဲ့ခွေးကို တစ်ဆိတ်လောက် ထိန်းပေးထားပါဦး”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မြို့ပေါ်က အစိုးရအေဂျင်စီကပါ၊ တာဝန်အရ ဒီဘက်ကို ခဏလှည့်လာတာပါ”

“ရှင်စကားကို ကျွန်မ မယုံဘူး၊ အေဂျင်စီက ကိစ္စရှိရင်

ကျွန်မတို့ဆီ တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်လို့ ရတာပဲ။ ဒီကနေ ရှင်ထွက်သွားဖို့ နှစ်မိနစ် ကျွန်မအချိန်ပေးမယ်။ ဒါပဲ”

ဒေါ်ဝှမ်းက ကျွန်တော့်ရဲ့လည်ပတ်ကို ထိန်းကိုင်လိုက်တာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဟိုလူ တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့တာပါပဲ။

နောက်နောင်အခါများမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင် လယ်ယာ များထဲမှာ သူခိုးခိုးတဲ့သတင်းကို ကြားရပေမယ့် ဒေါ်ဝှမ်းရဲ့လယ် ယာထဲကို ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားမှ မဝင်လာရဲတော့ပါဘူး။ ဒါ ကြောင့် ဦးဟောင်းဝပ်နဲ့ ဒေါ်ဝှမ်းတို့ရဲ့ လယ်ယာလုပ်ငန်းဟာ ကျွန်တော်ရောက်လာတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သိသိသာသာတိုးတက် လာပါတော့တယ်။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လယ်ထဲတွင်

ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားများ စုံစုံညီညီပြန်ရောက်လာကြလို့ လယ်ထဲမှာ အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ကေသီတို့မောင်နှမများက ဇာဇာတဲ့အခါ ဖြစ်ဖြစ်၊ စားတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို မေ့ပစ်မထားကြပါ ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဘဝတွေထဲမှာ ကျွန်တော်က တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်လာရလို့ ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူပါတယ်။

မမကေသီက မနက်စောစောထကာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိပါတယ်။ လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ထဲမှာ အဝေးကြီးကို လျှောက်သွားလို့ရတာပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ သွား သွား ကျွန်တော်ပါရင် မမကေသီရော၊ သူ့ရဲ့ မိဘများကပါ စိတ်ချကြပါတယ်။

ဒီလယ်ယာတောထဲကို ကျွန်တော်ရောက်လာတာငါးနှစ်နီးပါး ရှိလာပြီမို့ မမကေသီဟာ တော်တော်ကြီးလာပါပြီ။ မကြာခင်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို တက်ရတော့မယ်တဲ့။ မမကေသီရဲ့ အစ်ကို အစ်မများကလည်း တက္ကသိုလ်ရောက်နေတဲ့လူက ရောက်ပြီး တချို့က အိမ်ထောင်ကျလို့ အလုပ်များတောင် သီးခြား လုပ်နေကြပြီတဲ့။

လောကဓံတရားတို့ဟာ အကောင်းရှိရင် အဆိုးလည်း ပါဝင်စမြဲမို့ ၁၉၈၀ ခု နိုဝင်ဘာလမှာ ကျွန်တော့်သခင် ဦးဟောင်းဝပ်မှာ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားလာပါတယ်။ ရောဂါက ဆိုးရွားလာတာမို့ တစ်လကျော်ကျော်ဆေးရုံတက်ပြီး ဆေးဝါးကုသရပါတယ်။ ခရစ္စမတ်မတိုင်မီ သုံးရက်အလိုမှာ ဆေးရုံက ဆင်းလာပါတယ်။

ဦးဟောင်းဝပ်ဟာ ခွန်အားချည့်နဲ့ နေပေမယ့် ခရစ္စမတ်နေ့မှာတော့ စုစုရုံးရုံးတွေ့ဆုံပြီး ကြက်ဆင်ညစာစားပွဲကြီး စားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိလို့ ရပ်ဝေးကို ရောက်နေကြတဲ့ သားသမီးများနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဇနီးခင်ပွန်းများပါ စုဝေးရောက်လာကြပါတယ်။ အဲဒီခရစ္စမတ်ညစာစားပွဲကြီးဟာ ရယ်လား မောလားနဲ့ အလွန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ စားပွဲတစ်ခုပါပဲ။

မမေနိုင်တဲ့ ခရစ္စမတ်ည

ကျွန်တော့်အဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က ခရစ္စမတ်ညဟာ မမေနိုင်တဲ့ ခရစ္စမတ်ညဖြစ်ခဲ့သလို ယခုခရစ္စမတ်ညဟာလည်း သာ၍ပင် မမေနိုင်အောင် အကြောင်းဖန်တီးလာပြန်ပါတယ်။

အဲသည်ည သန်းခေါင်လောက်မှာ စားသောက် ပြောဆိုလို့ အားရကြပြီဖြစ်လို့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အိပ်ရာဝင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မီးဖိုခန်းအပြင်နားက ကျွန်တော့်နေရာဆီသို့ ထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အမြဲသတိဆောင်ပြီး အိပ်စက်ပါတယ်။ ချွတ်ခနဲအသံကြားတာနဲ့ နိုးလာအောင် လှေကျင့်ထားရပါတယ်။

ကနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်ပြီး သုံးနာရီခွဲလောက်မှာ ကျယ်လောင်တဲ့ အသံဗလံတွေကြားရလို့ ကျွန်တော်နိုးလာပါတယ်။ အသံတွေက မီးဖိုခန်းထဲကပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အလျင်အမြန် ထပြီးကြည့်ပါတယ်။ တော်တော်ပူပြင်းတဲ့ အပူဓာတ်ကိုခံစားရပါတယ်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း မီးစွဲလောင်နေတဲ့အသံမျိုးကို ကြားရပါတယ်။ အပေါ်ဘက် မော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြက်မှာ မီးညွှန့် မီးစွယ်တွေ ထွက်လာတာကိုတွေ့ရတယ်။

ဟာ...မီးလောင်နေပြီ။ ငါ့သခင်တွေ မနိုးကြသေးဘူးနဲ့ တူတယ်။ သူတို့ကို ငါနှိုးမှပဲ။ ဝူး... ဝူး... လို့ ရှည်လျား ကျယ်လောင်စွာ ကျွန်တော်အူလိုက်ပါတယ်။ ဝု... ဝု လို့လည်း ဟောင်ပါတယ်။ သခင်များရဲ့ လှုပ်ရှားသံကို မကြားရဘူးခင်ဗျ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... အိမ်ထဲဝင်ပြီး နှိုးမှပဲ။ အိမ်တံခါးတွေက အကုန်ပိတ်ထားတာ။ မီးဖိုခန်းအဝင်တံခါးက သုံးထပ်သားတံခါးမို့ ဒါကို ငါဖောက်ဝင်လို့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် တွန်းဖိပြီး ကုတ်ဖွဲကြည့်တယ်။ မရဘူးခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သွားများကို အသုံးပြုပြီး ကိုက်ဖြတ်ရပါတော့တယ်။ လွယ်မယောင်နဲ့ မလွယ်ဘူးဗျာ။ သုံးလေးချက်လောက် ကိုက်မိရင်ပဲ

သစ်ငြောင့်အချွန်အတက်တွေက ကျွန်တော့်သွားဖုံးများနဲ့ အာခေါင်ကို စူးဝင်ကြတော့တယ်။ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရလို့ ကျွန်တော်နောက်တွန့်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့သခင်များရဲ့ အသက်ရှင်ရေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်ရှင်ရေးထက် ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ ချက်ချင်းစိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးတော့ အားနဲ့မာန်နဲ့ ဆက်ကိုက်ပါတော့တယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်စာ ဝင်နိုင်လောက်တဲ့ အပေါက်ကြီးဖြစ်လာတယ်။

မီးဖိုခန်းထဲက ကြမ်းခင်းတွေရော နံရံများပါ မီးလောင်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်နောက်မတွန့်ဘဲ အပေါက်ထဲကနေ အတွင်းဘက် ခုန်ဝင်ပြီးတော့ မီးကို အတင်းဖြတ်ပြေးပါတော့တယ်။ ဧည့်ခန်းကို တစ်ဖန်ဖြတ်ပြီး ကေသီတို့အခန်းကို ဝင်လိုက်တယ်။ မမကေသီမြို့ထားတဲ့ စောင်ကို ကျွန်တော်ကမန်းကတန်း ဆွဲချပြီး သူ့လက်မောင်းကို ကိုက်ဆွဲလိုက်ပါတယ်။

မမကေသီက အိပ်မှုနံရံများနဲ့ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို တွန်းဖယ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆက်ဆွဲထားလို့ နိုးလာပြီး ထလိုက်ပါတယ်။ ထထိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ မီးခိုးနဲ့တွေ့မွန်ထူလာတာရယ်၊ မီးလောင်သံတွေ ကြားတာရယ် ဒါတွေကို ထောက်ပြီး မီးလောင်နေပြီ ဆိုတာကို မမကေသီ သိလိုက်ပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် မမကေသီဟာ မျက်စိမျက်ဆန်ပြူးပြီး သူ့မိဘများရဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲကို ပြေးသွားပါတယ်။ ပြေးလွှားရင်းနဲ့ပဲ “မီး... မီး... အိမ်မီးလောင်နေပြီ၊ မြန်မြန်ထကြ၊ မေမေ... ပါပါ... အိမ်မီးလောင်နေပြီ၊ မြန်မြန်ထ ”

မမကေသီရဲ့ အော်သံကို ကျွန်တော် ၃...၃...၃...လို့ ကျယ်လောင်စွာ ဟောင်ရင်း ကူပေးပါတယ်။

ဒေါ်ဝှမ်းက ပျာကယာထလိုက်ပြီးတော့ သူ့ခင်ပွန်းကို ထူမပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ဆီတွဲခေါ်သွားတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာတောင် မီးခိုးတွေက တော်တော်မွန်နေပြီ။ အဆုတ်နာ ရောဂါသည်ဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်းကို အခန်းပြင်သို့ အမြန်ဆုံး ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် ဒေါ်ဝှမ်းစိုင်းပြင်းနေပါတယ်။ ပြတင်းပေါက်ကို ဒေါ်ဝှမ်း ဖွင့်လိုက်ပြီးတော့ သူ့ခင်ပွန်းကို ပြတင်းပေါင်ပေါ်-တင်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ...ရှင်...ခုန်ဆင်းလိုက်၊ ကျွန်မ ကလေးတွေကို သွားခေါ်လိုက်မယ်”

ဒေါ်ဝှမ်းက သားသမီးများကို လိုက်ဆွဲခေါ်ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ သူမပါ ပြတင်းအပြင်သို့ ခုန်ချလိုက်ပါတယ်။

အသက်နဲ့လဲပြီး ကျေးဇူးဆပ်မယ်

ဒေါ်ဝှမ်းက သူ့ခုန်ဆင်းပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ဆင်းလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာ။ ကျွန်တော်က မဆင်းဘူးဗျ။ ၃...၃...၃...လို့ပဲ အချက်ပေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ကိုလည်း ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ပြပါတယ်။ အကြောင်းက ဦးဟောင်းဝပ်ဟာ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ မှောက်လျက်လဲနေတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရလို့ပါပဲ။

ဒေါ်ဝှမ်းက နားမလည်တော့ ကျွန်တော့်ကို မာန်မဲလိုက်ပါတယ်။

“ဟဲ့...ကျားဘို၊ ဆင်းလာစမ်း... မြန်မြန်ဆင်းလာစမ်း”

ကျွန်တော်က မဆင်းဘဲ ၃...၃ လို့ ဟောင်ပြီးတော့ ဦးဟောင်းဝပ် ရှိတဲ့ဘက်ကို ပြေးသွားပါတယ်။ တစ်ဖန် ပြတင်းပေါက်ဆီ လာပြီး ၃...၃ ဟောင်ပြီး ဦးဟောင်းဝပ်ဆီ ပြေးပြန်တယ်။ သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်ဝမ်းရိပ်မိသွားပြီး ဘေးဘီကို အမြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့...

“ဟဲ့...နင်တို့ပါပါကော၊ တွေ့ကြသလား” ဟု ကလေးများကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“မတွေ့ဘူး မေမေရဲ့”

“ဟယ်...နင်တို့ပါပါ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲဟဲ့၊ လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်ဝမ်းဟာ ပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်ပါတယ်။ အခန်းထဲဝင်ပြီး သူ့ခင်ပွန်းဆီ ပြေးသွားပါတယ်။ ခင်ပွန်းကို ထူပြီး ထခိုင်းပါတယ်။ ခင်ပွန်းက အသက်ရှူကျပ်ပြီး တဟွတ်ဟွတ် ချောင်းဆိုးလာတယ်။ ဒေါ်ဝမ်းက စိတ်ပူလာလို့ သူ့ခင်ပွန်းကို တွဲပြီး ကေသီတို့အခန်းဘက်ကို ခေါ်သွားတယ်။ သည်အခန်းမှာ မီးခိုးမွန်တာ နည်းနည်းပိုသက်သာပါတယ်။ ဘေးသို့ ဆွဲဖွင့်ရတဲ့ ပြတင်းတံခါးကို ဒေါ်ဝမ်းဖွင့်ကြည့်တော့ မရဘူး။ ကျပ်ညပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဝမ်းဟာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လက်သီးများနဲ့ ထုလိုက်တာ မှန်ပြတင်းတွေ ကွဲကုန်ပါရော။ ဒါပေမဲ့ မှန်ချပ်များကို ထိန်းပေးတဲ့ သံပေါင်များက ကျန်ရစ်တော့ ဘယ်လိုမှ ထွက်ဖို့ အခွင့်မသာပါဘူး။

ဒေါ်ဝမ်း အကြီးအကျယ်အကြံအိုက်နေတဲ့အခိုက်မှာ ဦးဟောင်းဝပ်က အခန်းထောင့်တစ်ခုမှာ ချထားတဲ့ အပ်ချုပ်စက်ခေါင်းဆီသို့ ဒယ်ဒယ်လျှောက်သွားတယ်။ သူ့ခွန်အား အကုန်သုံးပြီး စက်ခေါင်းကို မယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြတင်းဘက်ကို ချဉ်းကပ်လာပြီးတော့ စက်ခေါင်းကို ပြတင်းပေါင်ဆီသို့ တအားပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ပြတင်းပေါင်ရော စက်ခေါင်းရော မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားကြပါတော့တယ်။

ဦးဟောင်းဝပ်ကလည်း သူ့ကိုယ်ရှိန်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်ထိုးကျသွားပါတယ်။ ဒေါ်ဝမ်းက အချိန်မီ ပွေ့ချီထိန်းပေးလိုက်ပြီးတော့ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြတင်းပေါင်ပေါ် ချပေးပါတယ်။ သားသမီးများက အပြင်ဘက်ကနေ ဝိုင်းကူဆွဲယူကြလို့ ဦးဟောင်းဝပ်ဟာ အပြင်သို့ ရောက်သွားပါတယ်။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ဝမ်းဟာ သက်ပြင်းကြီးချပြီး ပြတင်းအပြင်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မရှေးမနှောင်းဘဲ လိုက်ဆင်းသွားပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ မီးကူးစက်လာပြီးတော့ တစ်အိမ်လုံးကို လောင်ကျွမ်းသွားပါတော့တယ်။

မေတ္တာကို သစ္စာဖြင့် ပေးဆပ်ရာဝယ်

အိမ်နဲ့ အိမ်ပါပစ္စည်းတွေကို ဆုံးရှုံးသွားရပေမယ့် မိသားစုအားလုံး တစ်ယောက်မျှ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ သိသိကလေးအသက်ဘေး လွတ်မြောက်ခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဦးဟောင်းဝပ်နဲ့ ဒေါ်ဝမ်းတို့ဟာ ပူဆွေးတဲ့စိတ်ကို ဖြေသိမ့်နိုင်ကြပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးလိုက်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဟာ

လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မျှသာ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတာကို သူတို့တစ်တွေ ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်ခဲ့ကြရလို့ ကျွန်တော့်ကို တဖွဖွကျေးဇူးတင်နေကြပါတော့ တယ်။

မိုးသောက်လို့ သတင်းမေး ရောက်လာတဲ့ မိတ်သင်္ဂဟ အပေါင်းကို ဒေါ်ဝမ်းက ဆီးကြိုပြီး “တို့တစ်တွေ ကံကောင်းပေ လို့ပဲ၊ တို့ကျားဘိုက တို့တစ်တွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်လိုက် လို့ တို့အသက်ရှင်နေကြတာ” ဟု အစချီပြီး ညကအဖြစ်အပျက် ကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြပါတော့တယ်။ စကားဆုံးတဲ့အခါ မှာ ပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကိုပြဖို့ တောင်းဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင်ခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာ နဲ့ အာခေါင်မှာ ငြောင့်တွေ စူးဝင်နေတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် မြေပုံ တစ်ခုပေါ်မှာ ခွေအိပ်နေပါတယ်။

“ဪ... ဒါလား ကျားဘို၊ အင်မတန်သစ္စာရှိတဲ့ ခွေးပဲ၊ သိပ်ဟော်တဲ့ ခွေးပဲ”

“အေးဟယ်... သူ့အမွေးတွေကို မီးတော်တော်လောင် ထားတာပဲ၊ သူ့ခြေဖဝါးတွေကလဲ ဖူးဖူးရောင်လို့ပါလား၊ မီး ပေါ်ဖြတ်လျှောက်ထားတာနဲ့ တူတယ်”

“ဒါနဲ့ မီးက ဘယ်လိုလောင်သလဲတော်”

“သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့က ကြက်ဆင်ကင်ဖို့ မိုက်ကရီဝေ့မီးဖိုကို အသုံးပြုတဲ့အခါမှာ နှစ် ကြိမ် ရှေ့လိုက်ပြီး ဖြူကြိုးပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီကတည်း က သစ်သားမီးစ၊ လောင်တာနဲ့တူတယ်၊ တငွေ့ငွေ့နဲ့ တဖြည်း

ဖြည်း လောင်နေလိုက်တာ နံနက်သုံးနာရီလောက်မှ မီးတောက်ကြီးအဖြစ်ကို ရောက်သွားတာနဲ့ တူတာပဲ”

ဒေါ်ဝမ်းက သူ့ရဲ့ ယူဆချက်ကို ပြောပြလိုက်တော့ ပရိသတ်က “ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်” လို့ မှတ်ချက်ချကြတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နားမလည်တာ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်ရှင့်”

“ဘာတဲ့တဲ့၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“အပြင်ဘက်ကနေပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ဖို့တံခါးကို ကျွန်မညက သေသေချာချာပိတ်ထားခဲ့တာ၊ အဲဒါကို ကျားဘိုဘယ်လိုလုပ် ဖွင့်ပြီးတော့ အိမ်ထဲဝင်လာတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ အဖြေကို မရကြဘူး”

“တံခါးမီးလောင်လို့ ပွင့်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူဝင်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့” လို့ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အစ်မရေ... ကျားဘိုက တော်တော်ဒဏ်ရာပြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးထည့်ပေးကြရအောင်၊ ကျွန်တော်လိုလိုမည်မည် မီးလောင်ရင်လိမ်းဖို့ဆေး ယူလာပါတယ်၊ ပြီးတော့ကျားဘိုကို အစာနည်းနည်းကျွေးလိုက်ရအောင်”

ဒေါ်ဝမ်းရဲ့ မောင်က ပြောလိုက်လို့ သတင်းမေးသူများ ယူလာပေးကြတဲ့ အစားအသောက်များထဲက အသားတုံးအချို့ကို ပန်းကန်ပြားတစ်ခုမှာ ထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ မမကေသီ ယူလာပေးပါတယ်။

မေတ္တာနှင့် သစ္စာ သရုပ်ဖော်

၆၅

“ကဲ... ကျားဘို၊ နင်တော်တော်ဆာနေရော့မယ်၊ နည်းနည်း စားလိုက်ပါဦး”

မမကေသီက ကျွန်တော့်အာခေါင်မှာ ငြောင့်တွေ စူးနေလို့ ကျွန်တော်အစာမစားနိုင်ဘူးဆိုတာကို မသိရှာပါဘူး။ ကျွန်တော်က ခေါင်းအသာခါပြပြီးတော့ ခွေအိပ်မြဲ အိပ်နေလိုက်ပါတယ်။

“ဟင်... ဘာလဲ၊ နင်က နေမကောင်းလို့လား၊ ပါးစပ်ဟစမ်း၊ နင့်လျှာကို ကြည့်စမ်းကြည့်ရအောင်”

မမကေသီဟာ ကျွန်တော့်မေးကို မ၊ ပြီး ပါးစပ်ဟခိုင်းတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ဟပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဟာ... မေမေ၊ ကျားဘိုရဲ့ သွားဖုံးတွေမှာရော၊ အာခေါင်တွေမှာရော သစ်သားငြောင့်တွေ အများကြီးစူးဝင်နေကြတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ နုတ်ထုတ်ပေးကြရအောင်ကွယ်”

ဒေါ်ဝမ်းရော၊ သူ့မောင်ရော၊ မမကေသီပါ ကျွန်တော့်အာခေါင်ထဲက ငြောင့်များကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း ဆွဲနုတ်ပေးကြပါတယ်။

“အစ်မရဲ့... ဒါတွေဟာ သုံးထပ်သားက ထွက်လာတဲ့ သစ်ငြောင့်တွေပဲ၊ ကျားဘိုက မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်နိုင်အောင်လို့ သုံးထပ်သား တံခါးကို သူ့ သွားတွေနဲ့ အတင်းကိုက်ပြုစစ်တာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မောင်လေးပြောလိုက်မှ အစ်မသိချင်တဲ့ အဖြေကို သိလိုက်ရပြီ၊ အေးကွယ်... တီရစ္ဆာန်သာဆိုတယ်၊ သူ့အသိဉာဏ်က လူနဲ့ မခြားပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတော်... သစ္စာရှိလိုက်ပုံက လူထက်တောင် သာသေး”

“သူ့သခင်များရဲ့အသက်ကို သူ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကယ်
တင်လိုက်တာပါပဲ”

“မီးပုံကို ဖြတ်လျှောက်ရဲတဲ့ခွေးဟာ အာဂသတ္တိရှင်ပဲ”
ပရိသတ်ကပါ ထပ်ဆင့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုး ချီးမွမ်း

ကြပြန်ပါတယ်။

အဲသည်ချီးမွမ်းစကားများအားလုံးထက် ကျွန်တော့်ကျေးဇူး
ရှင်များကို ကျွန်တော့်အသက်ကို ပုံအပ်ပြီး ကျွန်တော်ကယ်တင်
နိုင်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အမှန်တရားက အဆရာထောင်မက သာလွန်မြင့်
မြတ်တယ်။ တန်ဖိုးရှိတယ် ဆိုတာကို သူတို့ မသိကြလေရော
သလား...။

သခင်ရဲ့မေတ္တာကို အသက်သွေးသစ္စာနဲ့ တုံ့နှင်းဖလှယ်ခဲ့
ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဆန္ဒဟာ ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်
သည်ဒဏ်ရာတွေကြောင့် သေမည်ဆိုလည်း သေပျော်ပါပြီ။

(မေတ္တာနှင့် သစ္စာတရားတို့သည် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ်
အခွန်ရှည်စွာ ပွင့်လန်းတင့်ဆန်းနေပါစေသော်...)

[Reader's Digest 6/82 မှ The Dog Who Worked
Through Fire အမည်ရှိသည့် တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို
ရသစာပေမြောက်အောင် မွမ်းမံတင်ဆက်ပါသည်။]

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန်

စိတ်ကူးယဉ်ထက်ဆန်းကြယ်သော မေတ္တာနှင့်သစ္စာသရုပ်ဖော်
တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တတ်လမ်း

ဘဝမှန်တိုင်း

(၁)

ဘဝဟူသည် ရေပြင်ပမာ

လေငြိမ်သက်နေသောအခါ သမုဒ္ဒရာရေပြင်သည် ကော်
ဇော ဖြန့်ခင်းထားသကဲ့သို့ ညီညာပြန့်ပြူးနေ၏။

သို့သော် မှန်တိုင်းဆင်လာသောအခါ ဤရေပြင်သည်ပင်
အားမာန်ပြင်းသော လှိုင်းလုံးကြီးများအသွင်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း
ပြောင်းလဲသွား၏။

ဘဝသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ...

စား၊ ဝတ်၊ နေရေး ပြေလည်နေသော အခိုက်အတန့်၌
တည်ငြိမ်အေးချမ်းသယောင် ထင်ရပါသော်လည်း လောကဓံ
မှန်တိုင်းများ ရိုက်ခတ်လာသောအခါ ဖြောင်းဆန် လှုပ်ခါ၍
ယိုင်လဲသွားတတ်ပေ၏။

(၂)

သဘာဝဟူသည် မိခင်ပမာ

သဘာဝသည် သားငယ်ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သော မိခင်ကဲ့သို့ သတ္တဝါများအား ချစ်ခင်ကြင်နာ၏။ ယုယပိုက်ထွေး၏။ ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းထောက်ပံ့၏။

သို့ရာတွင် သဘာဝမိခင်သည် အရိုင်းသဘာဝကို မစွန့်။ ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တတ်၏။ မထေမဲ့မြင်ပြုသူ၊ သဘာဝသဘောတရားကို မလေးမစား ပေါ့လျော့မိသူတို့အား ခွင့်လွှတ်ခြင်းမရှိဘဲ မှတ်မှတ်ရရ ထိုက်ထိုက် တန်တန် ဆုံးမတတ်ပေ၏။

(၃)

သဘာဝတရားကို လျှော့တွက်မိသော အမေရိကန်မိသားစု

အဖေတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးသုံးယောက်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် အမေရိကန် လူနေမှုစနစ်အောက်တွင် အေးအေးလူလူ ရွှင်ရွှင်ပျော်ပျော် နေထိုင်နိုင်လင့်ကစား ယဉ်ကျေးမှု အသိုက်အမြုံမှ ဖွဲ့စွာထွက်ကာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသော ပင်လယ်ကမ်းခြေများ၌ လှည့်လည်လျက်...

အိုးအိမ်အတည်တကျမရှိ၊ လှေတစ်စင်းနှင့် သစ်လုံးဖောင် တစ်ခုတို့ကို နေအိမ်အဖြစ် အသုံးပြုကာ သဘာဝမိခင်က ပေးကမ်းသည့် အစားအစာမျှလောက်နှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်၍ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေကြသည့် မိသားစု...။

သူတို့ကား မည်သူများပါနည်း။

အဘယ်ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုအသိုက်အမြို့မှ ဖဲခွာနေကြရ
သနည်း။

ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းလှစ်ဖော်ပြရသော်...

(၄)

အယ်လမိုဝေါ့တမင်း (Elmo Wortman)

အမေရိကန်ရေတပ်မတော်၌ နှစ်ရှည်လများ အမှုထမ်းရွက်
ခဲ့သော မရိန်းတပ်သားတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသောအခါ
လယ်သမားဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့၏။ သမီးသုံးယောက်နှင့် သား
တစ်ယောက် ထွန်းကား၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အနောက်
ဘက် ကမ်းခြေရှိ ဝါရှင်တန်ပြည်နယ်တွင် အိမ်တစ်ဆောင် ငှား
၍ ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် အယ်လမိုထက် အသက်ငယ်၍ လှပသော ချစ်ဇနီး
က ရိုးသားအေးဆေးသည့်ဘဝကို မနှစ်သက်။ ဧည့်ခံပွဲ၊ ကပွဲ၊
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်လို၏။

သားသမီးများ ငယ်ရွယ်နုနယ်စဉ်အခါ၌ ဇနီးချောအား
အယ်လမို အသင့်အတင့်ဖျောင်းဖျပြောဆိုနိုင်ခဲ့သော်လည်း သား
သမီးတို့က လက်လွှတ်နိုင်သောအရွယ်သို့ ရောက်လာကြသည့်
အခါတွင်မူ ဇနီးသည်ကို အယ်လမိုဖျောင်းဖျ၍မရတော့။

‘အစရှိလျှင် အနောင်နောင်’ ဆိုသကဲ့သို့ ဧည့်ခံပွဲ၊ ကပွဲများ
သို့ အရောက်အပေါက် များလာသည့်အခါ ယောက်ျားများစွာ
နှင့် သိက္ခမီးလာ၏။ ယောက်ျားများက လှပသော အမျိုးသမီး
တစ်ဦးကို အာရုံစူးစိုက်၍ အကြိုက်ဆောင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာ

ဖြစ်၏။ မကြာမီ ဇနီးချောသည် သက်တူရွယ်မျှသည့် အမျိုးသား တစ်ဦးနှင့် မေတ္တာသွယ်မိကြ၏။

ခြေခုံလိုသော ဇနီးချောအား ထိန်းသိမ်းထားရန် မစွမ်းသာ သောအခါ အယ်လမိုသည် သဘောထားကြီးကြီးနှင့် ကွာရှင်းပေး လိုက်၏။

အယ်လမို၏ ဘဝကို အသည်းနှလုံးခိုက်အောင် ထိုးနှက် လိုက်သော ပထမမှန်တိုင်းပါပေ။

သမီးငယ် သားငယ်တို့အား ထိန်းကျောင်းကျွေးမွေးရန် တာဝန်ကို အယ်လမိုကပင် သဘောထားကြီးစွာဖြင့် လက်ခံ လိုက်၏။

တစ်နှစ်...နှစ်နှစ်...သုံးနှစ်...

နှလုံးမကြည်လင်သည့်အထဲ ကြီးလေးလှသော အိမ်ထောင် တာဝန်နှင့် အလုပ်တာဝန်တို့ကို ကာလရှည်ကြာထမ်းရွက်ရသော အခါ အယ်လမို၏ ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းလာ၏။

လက်မောင်းနှစ်ဖက်၊ ပခုံးနှစ်ဖက်၊ လည်ပင်းနှင့် ကျောပြင် တို့တွင် အမြဲတစေ ကိုက်ခဲနာကျင်လာ၏။ ဆရာဝန်များထံ အကုသခံပါသော်လည်း မပျောက်။

“မစ္စတာအယ်လမို...ခင်ဗျားရဲ့ရောဂါက အကြောအဆစ် ရောဂါ အယ်လ်ကိုင်လိုစင်းစပွန်ဒီလစ်တစ်စ် (Alkylosing Spondylitis) လို့ခေါ်တယ်။ ကုလို့မပျောက်တဲ့ရောဂါတစ်မျိုးပဲ”

“ခင်ဗျား အလုပ်ဆက်လုပ်ရင် ရောဂါက ပိုဆိုးလာမယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ အလုပ်က အနားယူလိုက်၊ အိမ်မှာနေပြီး ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေါ့ဗျာ”

ဆရာဝန်များက အယ်လမိုကို အကြံပေးကြ၏။

မိမိတစ်ဦးတည်း၏ လုပ်စာကို တစ်မိသားစုလုံးက မှီခို စား
သောက်နေရသည်မို့...

မိမိအလုပ်မလုပ်လျှင် ဤမိသားစုကို မည်သူက ကျွေးမည်
နည်း။

အယ်လမို အခက်ကြုံလေပြီ။ တကယ့် ဘေးကျပ်နံကျပ်
ဖြစ်ရပြီ။

အယ်လမို၏ ဘဝကို မိုးကြိုးစက်သွားပမာ ထိုးနှက်ခြေမ္မ
လိုက်သည့် ဒုတိယမုန်တိုင်းပါပေ။

ထိုစဉ်က အယ်လမိုသည် အသက် ၄၈ နှစ်၊ သမီးကြီး 'မာ
ဂျရီ' က ၁၃ နှစ်၊ သမီးလတ် 'စင်ဒီ' က ၁၁ နှစ်၊ သား 'ရန်ဒီ' က
၁၀ နှစ်၊ သမီးထွေး 'ဂျီနာလင်း' က ရှစ်နှစ်။

သားသမီးများက ကျောင်းနေနေကြဆဲ။ အားလုံးပင် ပညာ
မစုံသေးသည့် လူမမယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

အယ်လမို ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

စိတ်ကူးယဉ်ကာ ကြည့်နူးနေခြင်းထက်
ဘဝအဖြစ်မှန်ကို သိခြင်းက
ပို၍ အဖိုးတန်၏။

(၅)

မာဂျီနို (Margery Wortman)

မေမေရယ်... ပါပါရယ်... ကျွန်မတို့မောင်နှမလေးယောက်
ရယ် တူတူရှိနေစဉ်အခါက သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။

ပါပါက စားစရာတွေ၊ ကစားစရာတွေ၊ အထူးအဆန်းတွေ
ကို ဝယ်ဝယ်လာပေးတယ်။

မေမေက အမျိုးမျိုးချက်ပြုတ်ကျွေးတယ်။ မုန့်တွေလည်း
လုပ်တယ်။ အင်္ကျီလှလှကလေးတွေလည်း ချုပ်ပေးတယ်။
ကျောင်းသွားတော့မယ့်အခါများမှာ ဘယ်လိုဝတ်စားဆင်ယင်
ရမယ်၊ လူတွေနဲ့ ဘယ်လိုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာတွေ
ကို သင်ပြပေးတယ်။

မေမေ ပြုန်းခနဲ ထွက်ခွာသွားတော့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ
ဟင်းလင်းပြင်လိုဖြစ်သွားတယ်။ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ကျွန်မ
ငိုလိုက်ရတဲ့ဖြစ်ခြင်း။ မေမေကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာ
တော့ပါဘူး။

ပါပါက ကျွန်မတို့ကို ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ ပါပါ ပင်ပန်း
တာကိုမြင်ရတော့ ပါပါ့ကိုသနားမိတယ်။ ပါပါသက်သာအောင်
လို့ အိမ်အလုပ်တွေကို ကျွန်မကူလုပ်ပေးပါတယ်။

ပါပါ မကျန်းမမာဖြစ်နေတာကို ကျွန်မသတိပြုမိပါတယ်။
ပါပါ့ကို အလုပ်မလုပ်နဲ့တော့လို့ ဆရာဝန်များက ပြောလိုက်တဲ့
နေ့မှာ ပါပါမပြုံးနိုင် မရွှင်နိုင်ဘဲ မှိုင့်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။
ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝကလေးတွေက ယိုင်လဲတော့မှာလား။
ကျွန်မက ပညာဘက်မှာ ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားနေတာ။

အခြေခံအဆင့်မြင့်တန်းကို အောင်မြင်တဲ့အခါ တက္ကသိုလ်ဆက်
သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ။

ခုတော့... ကျောင်းမှ ဆက်နေနိုင်ပါ့မလား။

(၆)

ဝင်ဒီ (Cindy Wortman)

ကျွန်မကို စိတ်ကူးယဉ်သူလို့ အများက ဆိုကြတယ်။ ကျွန်မ
ဖြစ်ချင်တာကို စိတ်ကူးနဲ့ဖြစ်ကြည့်လိုက်ရရင် ပျော်နေတာပဲ။

ဘဝအကြောင်းကို ကျွန်မ မသိပါဘူး။ သိအောင်လည်း
မတွေးချင်ဘူး။ ပျော်ပျော်ပဲ နေချင်တယ်။

ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာလို့ ကျွန်မထင်မှတ်နေမိတာ။ မေမေ
က ကျွန်မတို့ကို ကျောခိုင်းသွားတော့မှ အဲသည်အထင်ဟာ ပါစင်
အောင် လွဲနေတာကို သိရတော့တယ်။

မေမေ့ကို ကျွန်မသိပ်ချစ်တာ၊ မေမေမရှိတော့ မမနဲ့တူတူ
တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ချုံးပွဲချပြီး ငိုခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ သည်လိုငိုကြွေးရမယ့်နေ့တွေ အများကြီး
ရှိမှာကို ကျွန်မ မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။

မေမေရယ်၊ ပါပါရယ်၊ ကျွန်မတို့မောင်နှမလေးယောက်
ရယ် တစ်နေ့ကျရင် ပျော်ပျော်ပြန်နေရဦးမှာပဲလို့ ကျွန်မမျှော်လင့်
နေမိတယ်။

မျှော်လင့်ချက်က လူ့ရဲ့အသက်ကိုဆက်ပေးနေတာမဟုတ်
လား။

(၇)

ရန်ဒီ (Randy Wortman)

ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ မိဘတို့က
ရော အစ်မများနဲ့ ညီမလေးတို့ကပါ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချစ်ကြ
ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လောကမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့မရဘူး၊ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုပဲ အားကိုးရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်နားလည်တယ်။
ကျွန်တော်တို့ကို မေမေပစ်သွားတော့ သည်သင်ခန်းစာကို ကျွန်
တော် ရလိုက်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးနိုင်ဖို့က ပထမ ကျန်းမာရမယ်၊
ယောက်ျားပီပီ သန်မာထွားကျိုင်းရမယ်။ ပြီးတော့ လုပ်ကိုင်ရ
မယ်။

ပါပါကို စံထားပြီး ပါပါရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ကျွန်တော်
အတုယူပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်
ယောက် အနေနဲ့ မှတ်ယူတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံး
ပါဘူး။

(၈)

ဂျီနာလင်း (Jena Lynn Wortman)

ကျွန်မက မိသားစုထဲမှာ အငယ်ဆုံးမို့လို့ အများက ဝိုင်း
ချစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်မက အစ်ကိုအစ်မ
တွေနဲ့ သိပ်တည့်တာမဟုတ်ဘူး။

သူတို့က ကျွန်မကို ဘာလုပ်ညာလုပ်ဆိုပြီး အမိန့်ပေးချင်

ကြတယ်။ အမိန့်ပေးတာကို ကျွန်မ မနာခံချင်ဘူး။ သူများရဲ့ နောက်လိုက် မလုပ်ချင်ဘူး။ ခေါင်းဆောင်ပဲ လုပ်ချင်တယ်။

ဟိုကိစ္စ သည်ကိစ္စတွေမှာ ကျွန်မဝင်ဝင်စွက်ရင် အစ်ကို အစ်မတို့က မကြိုက်တော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ သီးခြား နေလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာစာဖတ်ပြီး နေလိုက်တာပေါ့။

မေမေနဲ့ ပါပါတို့က ဂျီနာကို ချစ်ကြပါတယ်။ မေမေ ထွက် သွားတော့ ဂျီနာ သုံးရက်တောင် ဆက်ငိုတယ်။

မေမေမရှိတဲ့နောက် ပါပါက ဂျီနာကို ဂရုစိုက်လို့ ဂျီနာ ဝမ်းသာပါတယ်။

တကယ်တော့ အစ်ကိုအစ်မများကို ဂျီနာမမုန်းပါဘူး။ အား လုံးကို ဂျီနာ ချစ်ပါတယ်။

(၉)
“ဝံအိမ်” လှေ

အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် ဇနီးနှင့် ခင်ပွန်းတို့က ကောင်းတိုင် ပင် ဆိုးတိုင်ပင်၍ အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို တက်ညီလက်ညီ ထမ်း ဆောင်ကြမည်ဆိုပါလျှင် မပင်မပန်းဘဲ ပျော်ရွှင်စရာပင် ကောင်း ပါ၏။

ဇနီးသည်က သစ္စာသွေဖည်သွားသောအခါ ဖခင်တစ်ဦး အနေဖြင့် တစ်မိသားစုလုံး၏ တာဝန်ကို ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ထမ်းရွက်ရ၏။ နေမှု၊ ဝတ်မှု၊ စားမှုတို့အပြင် သားသမီးတို့၏ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးနှင့် ပျော်ရွှင်ရေးတို့ကိုလည်း ဂရုစိုက် ပေးရ၏။

သားသမီးတို့မှာ မိခင်ကို တတမ်းတမ်း တတတနှင့် မရွှင်

မပျံ့ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် လူသစ်စိတ်သစ် ဖြစ်လာကြရန် ကျွန်တော် စီမံကိန်းတစ်ရပ်ကို ရေးဆွဲလိုက်၏။

ယင်းမှာ တစ်မိသားစုလုံး စုစုရုံးရုံးနှင့် ၃၃ ပေ ရှည်လျားသော လှေတစ်စင်းကို တည်ဆောက်ကြရန် ဖြစ်၏။

လှေဝမ်းထဲ၌ သီးခြားအိပ်စင်များ၊ နံရံကပ်စင်များ၊ အိမ်သာခန်း၊ မီးဖိုခန်းနှင့် စားသောက်ရန် ခေါက်စားပွဲတစ်လုံးတို့ ပါဝင်ကြမည်ဖြစ်၏။

လှေကို ပင်လယ်ခရီးသွားနိုင်လောက်အောင် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် တည်ဆောက်ရန် ကျွန်တော်စိတ်ကူးထား၏။ လှေကို တည်ဆောက်ရင်း လက်သမားပညာ၏ နက်နဲပုံကို သားသမီးတို့အား ကျွန်တော်ညွှန်ပြသွားနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် လှေပြီးစီးသောအခါတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အပျော်ခရီးထွက်ရန် ကျွန်တော်စိတ်ကူးထားသေး၏။

ဤစီမံကိန်းအကြောင်းကို ကလေးတို့အား ကျွန်တော်ပြောပြသောအခါ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြ၏။ အမြန်တည်ဆောက်ရန်လည်း တိုက်တွန်းကြ၏။

သို့အတွက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အားရက်များတွင် လှေကို တည်ဆောက်ကြ၏။ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆွေးဆွေးနွေးနွေးနှင့် အေးအေးလူလူပင် တည်ဆောက်ကြ၏။

ကလေးများသည် စွန့်စားခန်းတစ်ခုတွင် ပါဝင်နေကြသည့် အလား စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ သူတို့ ကူညီဖန်တီးလိုက်ကြသည့် လှေတည်းဟူသော တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခုက တစ်စတစ်စနှင့်

ရုပ်လုံးပေါ်လာသောအခါ သူတို့ အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ကြ
၏။ ပို၍ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာကြ၏။

သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ လှေသည် ကျွန်တော်စိတ်တိုင်း
ကျ စင်းလုံးချောပြီးပါလေပြီ။

အိပ်ခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊ အပန်းဖြေခန်းတို့နှင့်တကွ အိမ်
ကလေးတစ်ဆောင်သဖွယ် ဖြစ်နေသောလှေကို 'စံအိမ်' ဟု ကျွန်
တော်တို့ ကင်ပွန်းတပ်ကြ၏။

ဤလှေသည် တကယ်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ 'စံအိမ်' ဖြစ်လာ
မည်ကို ကျွန်တော်တို့ မတွေးမိကြသေး။

'စံအိမ်' ကို ဝန်တင်ကားတစ်စီးနှင့်တင်၍ ပင်လယ်ကမ်း
ခြေသို့ ယူဆောင်သွားသောနေ့၌ ကလေးတို့က ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့်
အလွန်မြူးပျော်နေကြ၏။

လှေကို ရေပေါ်သို့ချပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ အစမ်းမောင်း
နှင်ကြည့်၏။ လှေ၏ ပဲ့ပိုင်းတွင် ဒီဇယ်အင်ဂျင်ငယ်တစ်လုံး
တပ်ဆင်ထားရာ ထိုစက်၏ တွန်းအားဖြင့် 'စံအိမ်' သည် ပင်လယ်
ပြင်ပေါ်တွင် ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး ပြေးလွှားနိုင်၏။

ကလေးတို့ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပဲ့ထိန်းတတ်အောင်
သင်ပြပေးရာ ကလေးတို့ အလွန်ပျော်ကြ၏။

လှေတွင် အာရုံစူးစိုက်လာကြသည့် အချိန်မှစ၍ အတိတ်က
ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်သည် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်
သွားခဲ့၏။

ကလေးတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ကျွန်တော်၏ ပျော်ရွှင်မှု
ပင် မဟုတ်ပါလော။

(၁၀)

သဘာဝမိခင်၏ရင်ခွင်

‘စံအိမ်’တည်းဟူသော ခိုင်ခံ့လှပသည့် လှေတစ်စင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပိုင်ဆိုင်လာသည့်အခါ အလုပ်နားရက် ကျောင်းအားရက်များ၌ ‘စံအိမ်’နှင့် အပျော်ခရီးထွက်ကြ၏။

သာယာအေးချမ်းလှသော ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက် လှေကို ရွက်တိုက်၍လည်းကောင်း၊ စက်ဖွင့်၍ လည်းကောင်း ခရီးသွားရသည်မှာ အလွန်ကြည်နူးစရာကောင်း၏။ အပူအပင်သောကတို့ ငြိမ်းအေး၍ စိတ်သစ်အားသစ်တို့ လန်းလာကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ‘စံအိမ်’ ၌ပင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ညနှစ်ည အိပ်စက်ကြ၏။

အားလပ်ရက်များ ကုန်လွန်မှသာ ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ကြ၏။

‘စံအိမ်’သည် ကျွန်တော်တို့၏ဘဝတွင် တစ်စတစ်စ ပိုမို၍ အရေးပါလာ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ကြာရှည်စွာ မတည်တံ့ပါ။

ဘဝဟူသည်နှင့်ဆီမွေ့ ရာမဟုတ်သည့်အတွက် လောကဓံတရား၏ လှိုင်းဂယက်များကြောင့် မြင့်ချည်နိမ့်ချည် စုန်ချည် ဆန်ချည် အမြဲလူးလွန်နေရမည်သာ။

အကြောအဆစ်ရောင်ရောဂါကြောင့် ကျွန်တော့်အား အနားယူရန် ဆရာဝန်များက ညွှန်ကြားကြလေပြီ။

တစ်ယောက်တည်း၏ လုပ်စာကို မှီခိုစားသောက်နေရသော ကျွန်တော်၏ မိသားစုအား အလုပ်မလုပ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော်မည် သို့ ကျွေးမွေးထားနိုင်အံ့နည်း။

ငွေကြေးမပြည့်စုံသည့်အခါ ကျွန်တော်၏ ရင်သွေးများသည် လောကအလယ်တွင် မျက်နှာငယ်ကြရတော့မည်။

သူကလေးတို့ မျက်နှာမငယ်ရလေအောင် ကျွန်တော်မည် သို့ လုပ်ဆောင်ရအံ့နည်း။

မိတ်ဆွေအချို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ လူမှုဖူလုံရေးဌာန မှ အထောက်အပံ့ရရန် ကျွန်တော်လျှောက်ထားလိုက်ပါ၏။ ကလေးတို့၏ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစိုးရထံမှ အထောက်အပံ့ ရရန်အတွက်လည်း လျှောက်ထားလိုက်၏။

သို့သော် ထိုထောက်ပံ့ကြေးများကို ကျွန်တော်တို့ လတ်တလော မရရှိနိုင်သေး။ ရက်သတ္တသုံးလေးပတ်ခန့် ကြာကောင်း ကြာပေလိမ့်မည်။

လောလောဆယ်တွင် အိမ်လခပေးရန်အတွက်ကိုပင် ကျွန်တော် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။

ပြဿနာမျိုးစုံတို့ စုဆုံလာသောအခါ ခေါင်းခဲလာပြီး ကျွန်တော်၏ ရောဂါမှာလည်း ပိုမိုဆိုးရွားလာ၏။

ကြာရှည်စွာဆိုင်းငံ့မနေတော့ဘဲ တစ်ခုခုကို အမြန်လုပ်ရန် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ညနေချိန် ကျောင်းလွှတ်၍ ကလေးများအားလုံး ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“သမီးတို့ သားတို့...ပါပါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး စဉ်းစားကြနော်၊ ပါပါရဲ့ ကျောကုန်း၊ ပခုံးနဲ့ လက် မောင်းတွေမှာ ကိုက်ခဲတဲ့ရောဂါ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သားတို့ သမီး တို့ သိကြတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ပါပါ”

“အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က ပါပါ့ကို ကုတဲ့ ဆရာဝန်က ပြောလိုက်တယ်၊ အကြောအဆစ်ရောင်ရောဂါတဲ့၊ ကုလို့မပျောက် တော့ဘူးတဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား ပါပါ”

“ပြီးတော့ ပါပါလက်သမားအလုပ် ဆက်လုပ်နေရင် ရောဂါ က ပိုဆိုးလာမယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်မလုပ်ဘဲ အနားယူပါတော့ တဲ့”

“ဟင်...သည်လိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်စားကြမလဲ”

“အဲဒါ ... ခက်နေတာပေါ့ မာဂျရီရယ်၊ လူမှုဖူလုံရေးက အထောက်အပံ့ရအောင် ပါပါလျှောက်ထားပါတယ်၊ အဲသည် ငွေ ရတဲ့အခါမှာလဲ ပါပါတို့ ခါတိုင်းလို နေထိုင်စားသောက် သွားဖို့ လောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အိမ်လခပေးစရင် ငွေ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

စောစောက လန်းဆန်းနေခဲ့သောကလေးတို့၏ မျက်နှာများ မှာ တစ်မုဟုတ်ချင်းပင် မှိုင့်ကျသွားကြ၏။

ခေတ္တမျှ ဆိတ်ငြိမ်သွားပြီးနောက် သမီးကြီး မာဂျရီက ...

“အဲဒီတော့... ဘာလုပ်ဖို့ ပါပါစိတ်ကူးထားသလဲ”

“သည်အိမ်ကို အိမ်ရှင်ထံပြန်အပ်ပြီး ‘စံအိမ်’နဲ့ ခရီးထွက်

ဖို့ ပါပါစိတ်ကူးထားတယ်။ ဟိုး မြောက်ဘက်ကို ဝေးဝေးသွားပြီး အေးချမ်းတဲ့ ကမ်းခြေစခန်းတွေမှာ တစ်လနှစ်လလောက် အနားယူချင်တယ်”

“ကျွန်မတို့ပါ လိုက်ရမှာလား ပါပါ”

စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည့် သမီးလတ်စင်ဒီက မျက်နှာ တင့်လန်းလာပြီး မျှော်လင့်တကြီးနှင့် မေးလိုက်ပါ၏။

“သည်အိမ်ကို ပြန်အပ်လိုက်မှတော့ တစ်မိသားစုလုံး စုစုရုံးရုံး သွားကြမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဟင်... ကောင်းလိုက်တာ၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

စင်ဒီ၊ ရန်ဒီနှင့် ဂျီနာလင်းတို့က နယ်ပယ်သစ်များဆီသို့ ခရီးသွားရမည်ကို ကြားသိရ၍ မြူးကြွလာကြ၏။ လူငယ်တို့ ဓမ္မတာ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ကိုင်ရမည်ကို နှစ်သက်ကြသည်သာ။

မာဂျရီတစ်ဦးကမူ မရွှင်မြူးနိုင်သေး။ သူမ၏ ပညာရေးအတွက် စိတ်ပူနေရာ၏။

“စံအိမ်နဲ့ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် သွားနေကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုကျောင်းတက်ကြရမလဲ”

“သည်ကိစ္စကို ပါပါစဉ်းစားထားပါတယ်။ တစ်လနှစ်လလောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံ ခွင့်တောင်းထားရမှာပဲ။ ငွေနည်းနည်းပါးပါး စုဆောင်းမိတဲ့အခါ သမီးတို့ ကျောင်းပြန်တက်ကြတာပေါ့”

သမီးကြီးက မကျေနပ်သေးသလို တွေ့နေသည့်အတွက် ကျွန်တော် ထပ်မံပြီး ရှင်းပြရ၏။

“သမီးရယ်... ပညာဆိုတာ ကျောင်းကသင်ပေးတဲ့စာကို

မှ ပညာခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝအတွေ့အကြုံများထဲက သိရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေလဲ ပညာပါပဲကွယ်၊ လူသူကင်းရှင်းတဲ့ ကမ်းရိုးတန်းတွေမှာ ရသမျှနဲ့ စားသောက်နေထိုင်ကြတဲ့အခါ ဘဝအတွေ့အကြုံသစ်တွေ သမီးတို့အများကြီးတွေ့လာရမှာ၊ ပြီးတော့ လောလောဆယ်အခြေအနေမှာ ပါပါတို့ဆီမှာ ငွေမရှိတော့ အဲသလို ခဏတစ်ဖြုတ်နေထိုင်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ပါပါထင်ပါတယ်ကွယ်၊ ပါပါရဲ့ရောဂါလဲ...”

ရှင်းပြရင်းနှင့် ကျွန်တော်၏ အသံတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် ခံစားမှုကလေး ရောပါလာ၏။

ကလေးတို့၏ ပညာရေး ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းသွားရမည်ကို ကျွန်တော်လည်း မလိုလားပါ။

ကလေးတို့ ပညာကုံလုံ၍ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရရေးကို ကျွန်တော်မျှော်မှန်းထားသည်သာ။

သို့ရာတွင် လတ်တလောအခြေအနေတွင် အခြားဘာများ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သေးသနည်း။

ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရပါ။

ပင်လယ်ထဲတွင် ရေတပ်မတော်သားတစ်ဦးအနေနှင့် နှစ်ရှည်လများ ကျင်လည်ခဲ့ရဖူးသော ဘဝအတွေ့အကြုံမျိုးကို သားသမီးတို့အား ကြုံတွေ့စေလို၏။

သဘာဝမိခင်က ထောက်ပံ့ပေးကမ်းသည့် အသီးအနှံ၊ သားငါး စသည့် အစားအစာများကို မှီဝဲကာ အသက်ရှင်နေနိုင်သည့် နည်းလမ်းကိုလည်း သားသမီးတို့အား မြင်သိစေလို၏။

ဘာမျှမရှိသော ‘သုည’ အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နိုင်သော လူ

တစ်ယောက်သည် အခြားမည်သည့်အခြေအနေကိုမဆို ရင်ဆိုင်
ဝံ့သည် မဟုတ်လော။

ဤသည်ပင် အရေးကြီးသော ပညာတစ်ရပ် မဟုတ်ပါ
လော။

“ပါပါပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်
တော့ သွားကြမလဲ”

လက်တွေ့ကျကျစဉ်းစားတတ်သည့် သားရန်ဒီက ကျွန်
တော်၏ အစီအစဉ်ကို ထောက်ခံလိုက်ပြီး လုပ်ရမည့်ကိစ္စကို မေး
လိုက်၏။

“နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ခရီးထွက်ဖို့ ပါပါစိတ်ကူးထား
ပါတယ်၊ သမီးတို့ကော သဘောတူကြရဲ့လား”

“တူပါတယ်ပါပါ”

စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့က သံပြိုင်ဖြေလိုက်ကြ၏။ မာဂျရီကမူ
ခေါင်းအသာညိတ်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကဲ...ကနေ့ညကစပြီး သမီးတို့ သားတို့ ယူစရာပစ္စည်း
တွေ အဝတ်အစားတွေ စာအုပ်တွေကို အသင့်ပြင်ထားကြပေ
တော့”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောင်းဆရာကြီးထံ သွားပြီး အကျိုး
အကြောင်း ရှင်းပြရ၏။ ကလေးတို့၏ ကျောင်းပျက်ခွင့်ကိုသာ
မက ကလေးတို့၏ ပညာအဆင့်အတန်းနှင့် ပတ်သက်သော
ထောက်ခံစာများကိုလည်း ကျွန်တော်တောင်းခံထားလိုက်၏။

အကြောင်းမှာ ဤမြို့ ဤကျောင်းသို့ ကလေးတို့ကို ပြန်
လည်မအပ်နှံနိုင်တော့ဘဲ ‘စံအိမ်’ပေါ်တွင်ပင် နေထိုင်၍ ကမ်းခြေ

စခန်း တစ်ခုခုနှင့် နီးကပ်သော ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ကလေးများကို အပ်နှံကာ ပညာသင်ကြားစေရမည်ကို ကျွန်တော်၏ အသိဉာဏ်တွင် သိနေသောကြောင့်ပေတည်း။

အိမ်ရှင်သည်လည်း ကျောင်းဆရာကြီးနည်းတူ ကျွန်တော့်မိသားစု၏ အခြေအနေကို သိနားလည်သဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်အပ်သည်ကို ကြည်ဖြူစွာပင် လက်ခံလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ပိုင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ‘စံအိမ်’ လှေပေါ် တင်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ကြ၏။

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ နွေဦးပေါက်အချိန်...။

အီကွေတာ မြောက်ဘက်ရှိ တိုင်းနိုင်ငံများ၌ ရာသီ အသာယာဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။

ဆောင်းရာသီအတွင်းက အရွက်အဖူးမရှိ၊ ရိုးတံများနှင့် ငှက်တိတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသော သစ်ပင်များသည် စိမ်းနုနု ပုရစ်ဖူးတံများနှင့် လှပဝေဆာလာကြ၏။

လိမ္မော်ပင်၊ ပန်းသီးပင်၊ သစ်တော့သီးပင်၊ ကမ္မလာသီးပင်၊ ချယ်ရီပင် စသော သီးနှံပင်မျိုးစုံတို့သည် အပွင့်အကင်းများ ဆောင်ကာ တင့်လန်းနေကြ၏။

ကျေးငှက်သာရကာတို့သည်လည်း ပျံကာ ဝဲကာ မြူးပျော်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော ကမ်းခြေတစ်ခု၌ ‘စံအိမ်’ ကို ဆိုက်ကပ်လိုက်ကြ၏။

လှေပေါ်မှ ဆင်းသက်ကာ သဲသောင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်

ကြ၏။ ကလေးတို့က ခရုနှင့် ယောက်သွားများကို လိုက်ကောက်

ကြ၏။ ကဏန်းကောင်ငယ်များကိုလည်း လိုက်ဖမ်းကြ၏။

ထို့နောက် ကုန်းပေါ်သို့ တက်ကာ ဖြူနီပြာဝါ ရောင်စုံပန်းများကို မိန်းကလေးများက မြူးရွှင်စွာ ဆွတ်ခူးကြ၏။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်က သစ်သီးသစ်နှံများကို လိုက်ရှာကြ၏။

ထို့နောက် ကမ်းခြေတွင် စုဆုံကြပြီးလျှင် အသီးအနှံများကို ဝေငှစားကြ၏။ ခရုနှင့် ကဏန်းများကို ဖုတ်စားကြ၏။ ယောက်သွားများကို ပြုတ်စားကြ၏။

စားသောက်ပြီးသောအခါ နေစာလှုံသူက လှုံ၊ စာဖတ်လိုသူက ဖတ်၊ ငါးမျှားလိုသူက ငါးမျှားနှင့် ကိုယ်ကြိုက်သလို လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေထိုင်ကြ၏။

ဓာတ်ခဲသုံးရေဒီယိုကို ဖွင့်၍ သတင်းနှင့် သီချင်းများကို လည်း နားထောင်ကြ၏။

ညနေပိုင်းတွင် ဖမ်းမိသောငါးများကို တပျော်တပါး ကင်စားကြ၏။

ကလေးတို့မှာ ဝမ်းမီးကောင်းသူများဖြစ်၍ ဘာကိုပဲ စားရစားရ မြိန်ရှက်ကြ၏။ လွတ်လပ်သော ဘဝသစ်ကိုလည်း နှစ်သက်ကြ၏။

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ လှေကုန်းပတ်ပေါ် ထိုင်၍ အေးအေးလူလူ စကားပြောဆိုကြ၏။ မိုးချုပ်လာသည့်အခါ လှေဝမ်းထဲရှိ အိပ်စင်အသီးသီး၌ အိပ်စက်ကြရသည်မှာ လုံခြုံအေးချမ်းလှ၏။

နေ့အခါများတွင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေထိုင်နိုင်ကြရန် အတွက် ဖောင်တစ်ခုဖွဲ့ရန် ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ကြ၏။ ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်တွင် သောင်တင်နေကြသည့် သစ်လုံးများစွာ ရှိ၏။ အရွယ်တူသစ်လုံးများကို စုချည်ပြီး ဖောင်တစ်ခုဖွဲ့ကြ၏။ ထိုဖောင်ပေါ်၌ တစ်ဖန် အလျား ၃၃ ပေ၊ အကျယ် ၁၂ ပေရှိသည့် အိမ်ငယ်တစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်ကြပြန်၏။

ဒီရေမြင့်မားစွာတက်လာသောနေ့၌ သစ်လုံးဖောင်သည် ရေပေါ်သို့ ပေါ်တက်လာ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဖောင်အိမ်ငယ်သည် ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရန် ပင်မအဆောင်တစ်ခု ဖြစ်လာတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်စသည် နေထိုင်ပြီးလျှင် မြောက်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ရှည်လျားသော ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်၌ ကြိုက်နှစ်သက်သည့်နေရာတွင် ကြိုက်နှစ်သက်သော အတိုင်း အတာအထိ နေထိုင်ကြပြီးလျှင် မြောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်မှာ နေရင်းဒေသနှင့် မိုင် ၅၀၀ ခန့်ပင် ဝေးကွာလာကြ၏။

ကနေဒါနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး အစားအသောက်ပေါများသည့် ကမ်းခြေစခန်းများတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပတ်နေထိုင်ကြ၏။

ထွက်လာစအချိန်က နှစ်လခန့်ဟု ရည်မှန်းခဲ့သော်လည်း ယခုမူ နှစ်နှစ်ပင် ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။

ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ အစာ
ရှာဖွေစားသောက်၍ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြသော စင်ရော်ငှက်
များကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ရသည့်ဘဝကို ကျွန်တော်တို့
အကြိုက်ကြီးကြိုက်နေကြ၏။

အိမ်လခအတွက် မပူပန်ရ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားခကိုလည်း
ပေးစရာမလို၊ ဧည့်ခံပွဲများကို အားနာပါးနာနှင့် သွားစရာလည်း
မရှိ၊ လှလှပပ ဖက်ရှင်ကျအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်ဖို့လည်း မလို
အပ်၊ ဟိုလူ သည်လူ စသည်တို့နှင့် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားခြင်း
လည်း မရှိ။

အချိန်ရှိသမျှကို ကိုယ်သာပိုင်ဆိုင်၍ အိပ်ချင်အိပ်၊ ကစား
ချင်ကစား၊ ဗိုက်ဆာလာလျှင် အနီးအပါးတွင် ထွက်ရှာလိုက်၊
အစားအသောက် အလုံအလောက်ရသည်သာ။ တကယ်ကို ငြိမ်း
ချမ်း သာယာလှသည့်ဘဝပါပေ။

သောကကင်းဝေးစွာ အေးအေးလူလူ နေထိုင်ခွင့် ရသည့်
အတွက် ကျွန်တော်၏ ရောဂါမှာ ထူးထူးခြားခြား သက်သာ
လာ၏။

ကျွန်တော် လျှောက်ထားခဲ့သော လူမှုဖူလုံရေး အထောက်
အပံ့ကိုလည်း လစဉ် မှန်မှန်လက်ခံရရှိနေ၏။ ထိုငွေထဲမှ အနည်း
အကျဉ်းမျှကို တကယ်လိုအပ်သော ဆေးဝါး၊ ရေနံဆီ၊ ဒီဇယ်ဆီ
စသည်တို့ကို ဝယ်ခြမ်းရန် အသုံးပြုပြီးလျှင် ကျန်ငွေကို ကျွန်တော်
စုဆောင်းထားခဲ့၏။

စုဆောင်းထားသည့်ငွေမှာ အတော်အတန် ရှိလာပြီဖြစ်၍
ကျွန်တော် ကာလရှည်လျားစွာ လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည့် အရေးကြီး

သော ကိစ္စအချို့ကို လုပ်ဆောင်တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ကလေးတို့၏ ပညာရေးကို ပြန်ဆက်ပေးရမည်။ စင်ဒီ၏ သွားများ မညီမညာဖြစ်နေသည်ကို အမြန်ဆုံးပြုပြင်ပေးရမည်။ ရန်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့၏ သွားများကိုလည်း ပြုပြင်ပေးရမည်။

ဤကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် ကလေးတို့နှင့် တိုင်ပင်၏။ မာဂျရီမှလွဲ၍ ကျန်အငယ်သုံးယောက်တို့က ကျောင်းပြန်မတက်ချင်ကြသေး။ ကမ်းခြေများ၌ပင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆက်လက်နေထိုင်လိုကြ၏။

“မဖြစ်ဘူး... သားနဲ့ သမီးတို့၊ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာကို အမြဲဖီလာလုပ်လို့ မရဘူး၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ့အသိုက်အဝန်းထဲကို ပြန်ဝင်ကြရမှာပဲ။ ခေတ်ပညာကလေး တတ်ထားရင် လူကြားထဲ ပြန်ဝင်တဲ့အခါ သားတို့ သမီးတို့ မျက်နှာမငယ်ရဘူးပေါ့။”

“ဟင်း... ဘယ်လူကြားထဲကိုမှ မဝင်ချင်ပါဘူး၊ အခုလို မောင်နှမများနဲ့ ပါပါနဲ့ အတူတူနေရတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲလို့။”

ဘယ်လိုပဲ နေရနေရ ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် စင်ဒီက သူမ၏ ဆန္ဒကို တင်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်သက်လုံး အခုလို အေးအေးလူလူ နေထိုင်သွားလို့ ရတာပဲ၊ စားစရာ နေစရာအတွက် ဘာမှပူစရာမရှိတာ။”

သားနှင့် သမီးတို့က ငယ်ကြပါသေးသည်။ လောက အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိကြသေး။

ဤသား ဤသမီးများနှင့် ဤဖခင်တို့သည် အမြဲတစေ စုစု ရုံးရုံး နေချင်ပါသော်လည်း နေလို့မရ။ တစ်နေ့ကျလျှင် ကိုယ့် လမ်းနှင့် ကိုယ် သီးခြားစီ ခရီးသွားကြရပေလိမ့်မည်။

ယခုပင်လျှင် သမီးကြီးနှစ်ယောက်မှာ အပျိုပေါက်ကလေး များ ဖြစ်နေကြပေပြီ။

“သားတို့ သမီးတို့ဆန္ဒလဲ ပြည့်ရလေအောင် ပညာလဲ တတ်ရအောင် ပါပါတို့သည်လိုလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ မြို့နဲ့နီးတဲ့ ကမ်းခြေတစ်ခုခုမှာ ‘စံအိမ်’ လှေပေါ်မှာပဲ ပါပါတို့ နေထိုင်ကြမယ်၊ ‘စံအိမ်’ ကနေ သားတို့ သမီးတို့ ကျောင်းတက် ကြတာပေါ့၊ ကျောင်းတက်တာက ကိုယ့်နိုင်ငံကိုပြန်ပြီး ကျောင်း တက်မှ အစိုးရထံက အထောက်အပံ့ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ပါပါတို့ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်ဘက်ကို စုန်ဆင်း သွား ကြ ရင် မကောင်းဘူးလား။”

ကျွန်တော် စိတ်ကူးကြံစည်ထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း အကွက်ဝင်လာအောင် ကျွန်တော်တင်ပြလိုက်၏။

သား သမီးတို့က အစီအစဉ်၏ ပထမတစ်ပိုင်းကိုသာ သဘောတူကြ၏။

“ဟင့်အင်း ပါပါ၊ သွားမယ့် သွားရင် မြောက်ဘက်ကိုပဲ ဆက်သွားချင်တယ်၊ အလတ်စကားဘက် သွားရင် မကောင်း ဘူးလား၊ အလတ်စကားလဲ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ပြည်နယ် တစ်ခုပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်ပါပါ... အလတ်စကားကို သွားကြရအောင်”

“အလတ်စကားကို ကျောင်းစာထဲမှာတင် မြင်ဖူးဖတ်ဖူး တာ၊ တကယ်ရောက်သွားရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာနော်”

စင်ဒီ၊ ရန်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့က အလတ်စကားသို့ သွားရန် တိုက်တွန်းကြ၏။

“သားနဲ့ သမီးတို့... အလတ်စကားပြည်နယ်ကို ရောက်ဖို့ က မြောက်ဘက်ကို နောက်ထပ်မိုင် ၅၀၀ သွားကြရမှာ၊ အဲသည် မှာက ရာသီဥတုက သိပ်ချမ်း သိပ်ကြမ်းတာ၊ ပြည်နယ်ကလဲ ပြည်နယ်သစ်မို့ အခုမှ ပြုပြင်ထူထောင်နေဆဲ ရှိသေးတာ၊ မြေရိုင်း နယ်ရိုင်း သာသာပဲ ရှိသေးတာ”

အမှန်မှာ ချမ်းအေးသောရာသီသည် ကျွန်တော်၏ အကြော အဆစ်ရောင်ရောဂါနှင့် သင့်မြတ်မည်မဟုတ်ပါ။ ကယ်လီဖိုးနီး ယား၏ ပူနွေးသောရာသီကသာ ပို၍ သင့်မြတ်မည်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ရောဂါကြောင့် သားသမီးတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုကို မပျက်ပြားစေလိုပါ။ အလတ်စကားတွင် ကြုံတွေ့ ရမည့် ခက်ခဲဆင်းရဲသည့် အခြေအနေများကိုသာ သားသမီးတို့ အား အသိပေးရပေတော့မည်။

“အဲသလို မြေရိုင်း နယ်ရိုင်းကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်၊ တစ်နေ့ ကျရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ပါဝင် လုပ်ကိုင်နိုင်တာပေါ့”

ရန်ဒီသည် မည်သည့်အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရဆိုင်ရ၊ အမြဲ အသင့်ဖြစ်နေမည့် လူငယ်တစ်ဦးပါပေ။

“အလတ်စကားမှာ စာသင်ကျောင်းတွေ ရှိရဲ့လား ပါပါ”

မာဂျရိကပါ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် မေးလာ၏။

“ရှိပါတယ်၊ ကရေးအစ်၊ ကလောဝေါ့ (Craig, Clawock) စတဲ့ မြို့ကလေးများမှာ ကျောင်းတွေရှိပါတယ်၊ အဲသည် မြို့ကလေးနှစ်မြို့မှာ ပါပါ့အသိအကျွမ်းတွေလဲ ရှိပါတယ်”

“သည်လိုဆိုရင် အဲသည်ကို သွားကြရအောင်လား ပါပါ”

သမီးကြီးကအစ သမီးငယ်အဆုံး ဝိုင်းဝန်းတောင်းဆိုနေကြသည်ကို ‘ငါအသိဆုံး’ ဟူသော ဖခင်၏ မာန်မာနဖြင့် တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ထုတ်၍ မငြင်းပယ်လိုတော့ပါ။

သားသမီးတို့၏ ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေတော့။

(၁၁)

အလတ်စကားသို့

နယ်မြေသစ်သို့ သွားရောက်ကြရမည်ဖြစ်၍ ကလေးများ ပျော်မြူးနေကြ၏။

ဒီဇယ်အင်ဂျင်စက်ငယ် တပ်ဆင်ထားသော ‘စံအိမ်’ လှေသည် ‘ဖောင်အိမ်’ ကို ဆွဲလျက် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းနေ၏။ ရွက်များပါ လွင့်ထူထားသည့်အတွက် လှေ၏ အသွားနှုန်းမှာ အတော်လျင်မြန်၏။

၂၁ ရက်ကြာခရီးနှင့်ပြီးသောအခါ အလတ်စကားပြည်နယ်၏ အရှေ့တောင်ပိုင်း၌ရှိသည့် ကရေးအစ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာကြ၏။

ထိုမြို့၏ ကမ်းခြေတစ်နေရာ၌ ‘စံအိမ်’ နှင့် ‘ဖောင်အိမ်’ တို့ကို နေရာချထားပြီးလျှင် ကလေးများကို ကျောင်းအပ်ရန် စီစဉ်ရ၏။

ပြည်နယ်သစ်ရှိလူများသည် အလွန်ဖော်ရွေကြ၏။ လူသစ်များကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြ၏။ လိုအပ်သည့် အကူအညီများကိုလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးကမ်းကြ၏။

မကြာမီပင် ကလေးများ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်ကြပါပြီ။ မာဂျရီနှင့် စင်ဒီတို့သည် ကရေးအစ်မြို့၏ တန်းမြင့်ကျောင်းကို တက်ရောက်ကြ၏။ ရန်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့က အနည်းငယ် မြောက်ဘက် ကျသည့် ကလောဝေါမြို့၏ မူလဆင့်ကျောင်းသို့ သွား၍ ပညာဆည်းပူးကြ၏။

ကျောင်းကိစ္စအခြေကျပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကလေးတို့၏ သွားပြုပြင်ရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် ကျွန်တော်စုံစမ်းရ၏။

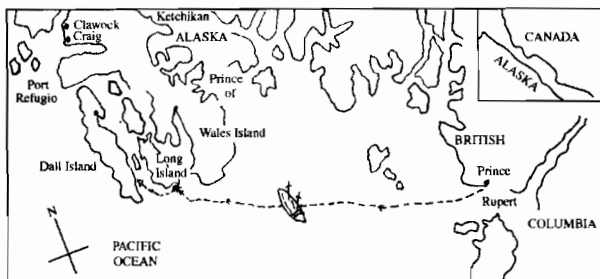
အနီးဆုံးသွားဆရာဝန်သည် မိုင် ၃၀၀ ခန့်ဝေးသော တဲရေမြို့ (Terrace) ၌ နေထိုင်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုမြို့သို့ သွားရန်အတွက် ပထမ မိုင် ၁၈၀ မျှကျယ်သော မြောက်အမေရိကတိုက်၏ အကြမ်းဆုံးပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းရ၏။ ထိုအခါ ကနေဒါနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ၌ရှိသော ရူးပတ်မင်းသားမြို့ (Prince Rupert) သို့ ရောက်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် ၉၆ မိုင်ဝေးသော တဲရေမြို့သို့ မော်တော်ကားဖြင့် သွားရမည်ဖြစ်၏။

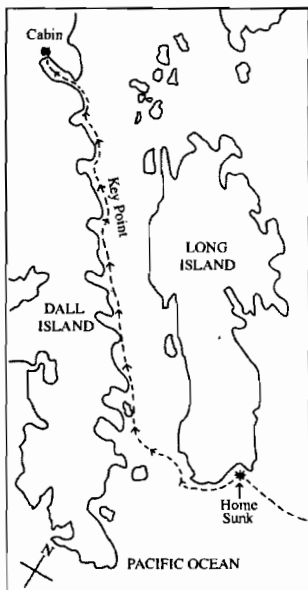
ထို့နောက်တစ်ဖန် အပြန်ခရီးအတွက် လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်းပင် ပြန်လည်ခရီးနှင့်ရမည်ဖြစ်၏။

‘စံအိမ်’လှေသည် အလွန်ခိုင်ခံ့၍ အားထားရသည့် လှေတစ်စင်းဖြစ်ပါသော်လည်း ပင်လယ်ခရီးကြမ်းသွားရန်အတွက် မူ စံချိန်မမီသည့် လှေငယ်တစ်စင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

သို့စေကာမူ အရေးတကြီးပြုပြင်ပေးရန် လိုနေသောကလေး
တို့၏သွားများကိုအချိန်မီပြုပြင်ပေးရေးအတွက် အခြားရွေးချယ်
စရာ နည်းလမ်းမရှိပေ။

ဘေးအန္တရာယ် ပြွမ်းတီးနေသော ဤတစ်ကြောင်းတည်း
သော ခရီးကိုပင် ရွေးချယ်ရမည်ဖြစ်၏။

ကလေးများနှင့် တိုင် ပင်သောအခါကလေးတို့က လှိုင်းတံပိုးများ၊ ငါးမန်းကြီး များ ကာဆီး နေစေကာမူ ဖြတ်သန်း သွားလိုကြသည် ဆို၏။

သို့အတွက် သွားဆရာ ဝန်ထံသို့သွားရန်အစီအစဉ် များကို တစ်ဖန်ပြုလုပ်ရ၏။

မာဂျရီတစ်ဦးမှာ သွား ပြုပြင်စရာမလိုသဖြင့် ကျွန် တော်နှင့်လိုက်ရန်မလို။ သူမ အား ကလောဝေါ့မြို့ရှိမိတ် ဆွေတစ်ဦး၏နေအိမ်၌အပ်နှံ

ထားလိုက်၏။ မာဂျရီသည် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ကရေးအစ်မြို့သို့ သွား၍ ကျောင်းတက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

‘စံအိမ်’ နှင့် ‘ဖောင်အိမ်’ တို့ကို ရူးပတ်မင်းသားမြို့ နှင့် အနည်းငယ်ပိုနီးကပ်သော ရဖျူဂီယိုဆိပ် (Port Refugio) သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်၏။

ထိုဆိပ်မှတစ်ဆင့် ရာသီဥတုသာယာသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် သွားဆရာဝန်ဆီသို့သွားကြမည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ‘စံအိမ်’ သည် ဒစ်ဆင်အဝင်ဝ (Dixon En-

trance) ဟု အမည်ရသော မြောက်အမေရိကတိုက်၏ အကြမ်းဆုံး ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းရပေမည်။

‘စံအိမ်’ သည် အလတ်စကားသို့ လာစဉ်အခါက ဤရေပြင်ကြမ်းကို တစ်ကြိမ်ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် မဖြတ်သန်းနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါ။

သို့သော် ရာသီဥတုက အမြဲသာယာနေပါမည်လား။

ခြင်္သေ့မင်းရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားသော ကြွက်ငယ်သည် ပထမတစ်ကြိမ်တွင် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ကောင်း လွတ်မြောက်နိုင်ပါ၏။ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် အခေါက်ပေါင်းများလာသောအခါ၌ကား အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်အံ့လော။

ဒစ်ဆင်အဝင်ဝသည် ကျွန်တော်တို့၏ လှေငယ်ကို တစ်နေ့နေ့တွင် ခုန်အုပ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော်လုံးဝမတွေးမိ။

အမှန်မှာ လူသားသည် မိမိ၏စွမ်းရည်ကိုပိုတွက်၍ သဘာဝ၏ စွမ်းအားကို လျော့မတွက်ကောင်း။

သဘာဝမိခင်၏ သဘောသဘာဝကို အလေးဂရုမပြုမိကြသော လူများစွာတို့သည် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရပြီ မဟုတ်လော။

လူသားသည် မည်သို့သောအခါမှ ဤအရေးကြီးသောသင်ခန်းစာကို တတ်သိနားလည်ကြလေမည်နည်း။

(၁၂)

သွားဆရာဝန်သို့

ရဖျူဂီယိုဆိပ်မှ သွားဆရာဝန်ထံသို့ ရေတစ်တန် ကုန်း
တစ်တန် သွားရသောခရီးသည် နှစ်ရက် သို့မဟုတ် သုံးရက်ကြာ
လေ့ရှိ၏။ အပြန်ခရီးသည်လည်း ထိုနည်းအတူပင်။

စင်ဒီ၊ ရန်ဒီ၊ ဂျီနာလင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရက်သတ္တ
တစ်ပတ်စာ သောက်ရေနှင့် အစားအစာများကို ယူဆောင်ပြီးလျှင်
'စံအိမ်' နှင့် ထွက်လာကြ၏။

မြောက်လေသည် တသွင်သွင်ဆော်သွေးနေ၏။ လှိုင်းလုံး
ကြီးများသည် တလိမ့်လိမ့်ပြေးနေကြ၏။

စက်အကုန်ဖွင့်၍ ရွက်ပါထူလွှင့်ထားသော 'စံအိမ်' သည်
လှိုင်းလုံးများကို ကျော်လွှား၍ တငြိမ့်ငြိမ့်ပြေးနေ၏။

လှိုင်းလုံးကြီးများကို ခုန်ကျော်သွားသည့်အခါ များ၌ 'စံအိမ်'
သည် လေထဲဝဲပျံသွားသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။ လှိုင်းလုံးများနှင့်
ရိုက်ခတ်မိသည့်အခါ များ၌လည်း ဝုန်းခနဲ သိမ့်ခနဲ လူးလွန်သွား
သဖြင့် အသည်းယားဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။

ကလေးများမှာ ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ စက်လှေကို သူတို့ပင်
ပဲ့ထိန်းကြ၏။ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်စက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး လှေသွား
လမ်းကို မှတ်တမ်းရေးရ၏။

တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မနားတမ်းခရီးနှင့်ကြရသဖြင့်
ကလေးသုံးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်နာရီကျ
ပဲ့ထိန်းပြီးနောက် နှစ်နာရီအိပ်စက်နားနေကြ၏။

ရူးပတ်မင်းသားမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ကားတစ်စီးငှား၍

တဲရေမြို့သို့ ကျွန်တော်မောင်းနှင့်သွား၏။ သွားဆရာဝန်က
ကလေးတို့၏သွားများကိုပြုပြင်ပေး၏။ နောက်တစ်ကြိမ်လာရ
မည့်ရက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်တိုင်ပင်ပြီး သတ်မှတ်ပေး၏။

ထို့နောက် ရူးပတ်မင်းသားမြို့သို့ပြန်လာပြီးလျှင် လိုအပ်
သည်များကို ဖြည့်တင်းဝယ်ခြမ်းကြပြီးနောက် 'စံအိမ်' နှင့် တစ်
ဖန် ဒစ်ဆင်အဝင်ကို ဖြတ်သန်းကြရပြန်၏။

ရူးပတ်မင်းသားမြို့သည် ကနေဒါနိုင်ငံ၏ ဆိပ်ကမ်းမြို့
တစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုမြို့တွင် အကောက်ခွန်ရုံးနှင့် တွဲဖက်လျက်
လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံး ရှိ၏။ အမေရိကန်နိုင်ငံသားများသည်
ရူးပတ်မင်းသားမြို့မှတစ်ဆင့် ကနေဒါနိုင်ငံသို့ဝင်ရောက်သော
အခါ ထိုအကောက်ခွန်ရုံးတွင် သတင်းပို့ကြရ၏။ ပြန်လည်
ထွက်ခွာသည့်အခါ၌လည်း တစ်ဖန်အကြောင်းကြားကြရ၏။
ထိုသို့ဝင်ရောက်အကြောင်းကြားသည့်အခါ နောက်ဆုံးမိုးလေ
ဝသ အခြေအနေများကို စုံစမ်းနိုင်၏။

ရူးပတ်မင်းသားမြို့မှထွက်ခွာ၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့
တွင် ရဖျူဂြိယိုဆိပ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ကြ၏။

ထို့နောက် စင်ဒီ၊ ရန်ဒီနှင့်ဂျီနာလင်းတို့ ကျောင်းပြန်တက်
ကြ၏။ အခွင့်သာသောနေ့တွင် သမီးကြီး မာဂျရီကို ကျွန်တော်
သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။

မာဂျရီသည် စာကြိုးစားနေရှာ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ
လာရောက်နေထိုင်လိုပါသော်လည်း မကြာမီ သွားဆရာဝန်ဆီ
ကျွန်တော်တို့ သွားကြရဦးမည်ဖြစ်၍ မလာရောက်နိုင်ပါ။

တစ်လကြာသောအခါ သွားဆရာဝန်ထံသို့ ကျွန်တော်တို့

တစ်ခေါက်ရောက်ကြပြန်၏။ ဤတစ်ခေါက်သည်လည်း ချောချောမောမောပင်။

သို့ရာတွင် သွားပြုပြင်ရေးကိစ္စမှာ ဤနှစ်ခေါက်မျှနှင့်မပြီးသေးပါ။ နုတ်သင့်သည့်သွားများကို နုတ်၊ ဖာထေးသင့်သည့်သွားများကို ဖာထေးပြီးနောက် သွားများညီညာရန် သတ္တုအကွပ်နှင့် ထိန်းထားရ၏။ ထိုသတ္တုအထိန်းအကွပ်ကို မကြာမကြာ စစ်ဆေးပေးရ၏၊ ညှိနှိုင်းချိန်ဆပေးရ၏။

သို့အတွက် တစ်လတစ်ကြိမ် နှစ်လတစ်ကြိမ် လိုအပ်သလို သွားဆရာဝန်ထံ ထပ်မံ၍ သွားကြရ၏။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကလေးတို့၏ သွားအခြေအနေမှာ အတော်ပင် ကောင်းလာကြ၏။

သို့ပါသော်လည်း သွားများကို ထိန်းကွပ်ထားပေးသည့် သတ္တုအကွပ်များကို ချိန်ဆရန်နှင့် နောက်ဆုံးထုတ်ပယ်ရန်တို့အတွက် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်လောက် ထပ်မံသွားရပေဦးမည်။

ဪ...လူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အမြဲတစေ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေးရန် လိုအပ်ပါပေကော။

(၁၃)

မှန်တိုင်းငယ်ထန်

ဆောင်းရာသီရောက်လေလျှင် ရေခဲတမျှ ချမ်းအေးလှသော မြောက်လေသည် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း တိုက်ခတ်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့သားအဖလေးယောက်တို့သည် တစ်ပတ်စာ ရိက္ခာများနှင့်တကွ အနွေးထည်ထူထူများကို ယူဆောင်၍ သွားဆရာဝန်ဆီ သွားရန် 'စံအိမ်' နှင့် ထွက်လာကြ၏။

ရူးပတ်မင်းသားမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ‘စံအိမ်’ကို ဆိပ်ကမ်း၌ အပ်နှံထားပြီးလျှင် ကားတစ်စီးဖြင့် တဲရေမြို့သို့ ဆက်သွားကြ၏။

သွားဆရာဝန်သည် ကလေးတို့၏ သွားအထိန်းအကွပ်များကို ဂရုတစိုက်ချိန်ဆပေး၏။ ထို့နောက် ပျူပျူငှာငှာ နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ငါ့တူ ငါ့တူမတွေ... သွားတွေလှလာကြပြီကွယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်လာတဲ့အခါ အကွပ်တွေဖြုတ်ပြီး အပြီးသတ်လုပ်ပေးနိုင်တော့မယ်၊ ဆောင်းဝင်လာပြီမို့ လမ်းခရီးမှာ သတိထားပြီး သွားကြဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ... ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်တော်တို့သည် သွားဆရာဝန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရူးပတ်မင်းသားမြို့သို့ ထွက်ခွာလာကြ၏။ ထိုမြို့၌ တစ်လစာ စားသောက်ရန် ရိက္ခာများကို ဝယ်ခြမ်းပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို ‘စံအိမ်’ပေါ်သို့ တင်ကြ၏။

‘စံအိမ်’သည် ဒစ်ဆင်အဝင်ဝ ခေါ် နာမည်ကျော် ပင်လယ်ကြမ်းကို ကူးဖြတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

အားလုံး ချောမောပြေပြစ်လျက်ရှိ၏။

ရာသီသည်လည်း လင်းလင်းချင်းချင်းနှင့် သာမောလျက်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်။

အချိန်ကား ညနေစောင်း လေးနာရီ။

ရန်ဒီသည် ‘စံအိမ်’၏ အင်ဂျင်စက်ကိုနို့၏။ ကျွန်တော်က
‘စံအိမ်’ကို ချည်ဆွဲထားသည့်ကြိုးကို ဖြေ၏။

‘စံအိမ်’သည် ကမ်းမှခွာလေပြီ။

“ပါပါ... အကောက်ခွန်အရာရှိရုံးကို ရောက်ခဲ့သေးလား”

ခရီးသွားရာတွင် သတိကောင်းလှသော ရန်ဒီက မေးလိုက်
၏။

“ဟင့်အင်း... မရောက်လိုက်ဘူးကွယ်၊ တို့မြို့ထဲဝင်တုန်း
က သွားဆရာဝန်ဆီသွားဖို့ လောနေတာနဲ့ အကောက်ခွန်ရုံးကို
ပါပါ အကြောင်းမကြားလိုက်မိဘူး၊ ထွက်ခွာတဲ့အခါ ကျမှသူတို့
ကိုအကြောင်းကြားရင် ရှုပ်ထွေးကုန်မှာစိုးလို့ ပါပါ ဝင်မပြော
တော့ဘူး”

ထိုနေ့က အကောက်ခွန်ရုံးကို အကြောင်းမကြားမိသည်
မှာ အရေးမကြီးလှဟု ကျွန်တော် ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် တွေးထင်
လိုက်၏။ များမကြာမီပင် ဤပေါ့ဆမှုသည် ကျွန်တော်၏ မဟာ
အမှားတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိလာရပေတော့မည်။

ရှစ်ခွင်တိုင်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မြူတိမ်များ
ကင်းစင်လျက်။ နေမင်းကလည်း နောက်ဆုံးခွန်အားဖြင့် ထွန်း
တောက်လျက်ရှိရာ အဝေးကြီးသို့ပင် လှမ်းမျှော်၍ မြင်နိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်သွားကြရမည့် မြောက်အရပ်နှင့်
အနောက်အရပ်တို့ဘက်၌လည်း မြူတိမ်များ ကင်းစင်နေကြသ
ဖြင့် မုန်တိုင်းဆင်လာနိုင်သည့် အရိပ်အယောင်ကို မြူခြေမျှပင်
မမြင်ရ။

အရှေ့လေက တဖြူးဖြူးဆော်သွေးနေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အခွင့်ကောင်းကို ယူကာ အကြီးဆုံး
ရွက်ကို လွှင့်ထားကြ၏။

‘စံ အိမ်’ သည် တ ငြိမ့် ငြိမ့် ပြေး လွှား လျက် ‘ချက် သမ်
ဆောင်း’ (Chatham Sound) ခေါ် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကျော်
လိုက်၏။

ထို့နောက် ဒစ်ဆင်အဝင်ဝ ခေါ် ပစီဖိတ်သမုဒ္ဒရာရေပြင်
တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

သူရိယနေဝန်းသည် ဂေါ်ယာကျွန်းပေါ် မေးတင်၍ ကျွန်
တော်၏ မိသားစုအား နှုတ်ဆက်နေ၏။

နေဝန်းကွယ်၍ အမှောင်သန်းလာလေပြီ။

ကောင်းကင်ပြာတွင် ကြယ်တာရာများသည် မှိတ်ချည်
လင်းချည် ပေါ်ထွန်းလာကြ၏။

ကြယ်တာရာတို့၏ အလင်းပျော့ပျော့သည် သမုဒ္ဒရာပြင်
ထက်ဝယ် ရောင်ပြန်ဟပ်နေ၏။

ကောင်းကင်ပြာပြာ ရေပြာပြာနှင့် အလင်းမှိန်မှိန်တွင် ကျွန်
တော်တို့သည် အားမာန်အပြည့်နှင့် ခရီးသွားနေကြ၏။

အနည်းဆုံး နှစ်ရက်လုံးလုံး နေ့ရောညပါ မနားတမ်း ခရီး
နှင်ကြရဦးမည်ဖြစ်၏။

ကလေးသုံးယောက်တို့သည် မိမိတို့ဘာသာ တာဝန်ခွဲဝေ
၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လှေပဲ့ကို ထိန်းကြ၏။

ရန်ဒီသည် ကျွန်တော်၏ အားအကိုးရဆုံးသော လှေတော်
သား ဖြစ်၏။ အသက် ၁၅ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း သန်မာ

ထွားကျိုင်း၏။ အမြော်အမြင်နှင့် သတိကောင်းသူဖြစ်၏။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်အားထားရ၏။ အမှောင်ဆုံးညများ ဌိပင် ရန်ဒီသည် ရေပြင်နှင့် လှေဝမ်းတို့၏ တိုးထိခြင်းကို အာရုံ ပြုလျက် လှေ၏ဦးတည်ချက် မလွဲမှားအောင် ပဲ့ထိန်းနိုင်သူ ဖြစ်၏။

စင်ဒီသည် ၁၆ နှစ်သမီး၊ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်၊ ဝဝဖြိုးဖြိုး၊ မျက်လုံးပြာကြီးများနှင့် ချစ်စရာကောင်းသူ အပျိုဖျန်းကလေး။ စိတ်ကူးယဉ်သူဖြစ်၍ မျက်ပြာဝန်းကြီးများမှာ အရည်ရွှန်းလှနေ လေ့ရှိ၏။ လှေပဲ့ကို ထိန်းရန် စင်ဒီအလှည့်ကျသောအခါများတွင် လှေ၏ဦးတည်ချက်သည် သူမ၏စိတ်ကူးစိတ်သန်းများနည်းတူ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် သွားလေ့ရှိ၏။

ဂျီနာလင်းက ၁၂ နှစ်သမီးသာ ရှိသေး၏။ သို့သော် တာဝန် ယူဝံ့သူ ဖြစ်၏။ သူမ၏အစ်ကိုအစ်မများကဲ့သို့ပင် လှေပဲ့ကို နိုင် နိုင် နင်းနင်း ထိန်းနိုင်သူဖြစ်၏။

ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍နက်ရှိုင်းလာ၏။ လှေ၏အပြေးနှုန်းသည် တစ်စတစ်စ ပိုလျင်မြန်လာ၏။ လှိုင်းလုံးများကို ခုန်ကျော်နေရသည့်အတွက် လှေ၏ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ရွေ့လျားနေသော အတိုင်းအတာပမာဏသည်လည်း ပိုမိုကြီးထွားလာ၏။

လှေ၏အပြေးနှုန်းလျင်မြန်လာခြင်းမှာ လေတိုက်နှုန်းမြန် လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်မရိပ်မိသေး။ ကုန်းမြေ နှင့် ဝေးကွာသည့်အတွက် လှေ၏အပြေးနှုန်းမြန်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တွေးထင်မိ၏။

လှေပဲ့ကို တာဝန်ယူ၍ ထိန်းကွပ်နေသူမှာ ဂျိနာလင်း။
 လေရောလှိုင်းပါ ကြီးထွားလာကြသည့်အတွက် လှေ၏ပဲ့
 ကို ကြိုးစားပြီးထိန်းသော်လည်း ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့။

ထို့ကြောင့် သူမအကူအညီအော်တောင်းလိုက်၏။

“ရန်ဒီ... ရန်ဒီ၊ မြန်မြန်လာ... မြန်မြန်လာ၊ ပဲ့လာထိန်း
 ပါ။ ပဲ့ကို ကျွန်မထိန်းလို့မရတော့ဘူး။”

ဂျိနာအော်ပြောလိုက်သည့်အသံကို ကျွန်တော်ကြားရသော
 အခါ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပဲ့ပိုင်းသို့ပြိုင်တူပြေးတက်သွား
 ကြ၏။

ပင်လယ်ရေပြင်သည် ဘီလူးသဘက်စီးနေသည့်အလား
 ပွက်လောရိုက်နေ၏။

လှိုင်းလုံးများသည် ဆင်ကြီးပမာ မို့မောက်ကြွတက်လာ
 ကြပြီးလျှင် မာန်ဖိ၍ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလွှားနေကြ၏။ လှေနှင့်
 လှိုင်းလုံးများ ရိုက်မိသောအသံမှာ မိုးခြိမ်းသံပမာ တဝုန်းဝုန်း
 မြည်ဟည်းနေ၏။

လှိုင်းလုံးများပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေရသော ‘စံအိမ်’သည်
 ဒုန်းစိုင်းနေသော မြင်းတစ်စီးကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ရှေ့တိုး
 နောက်ငင် လှုပ်ရှားနေ၏။

တိုက်ခတ်နေသောလေသည် အလွန်ပြင်းထန်သဖြင့် ရွက်
 ကြိုးများ ပြတ်ထွက်လုမတတ် ရွက်ထည်ကို တွန်းဖိထား၏။

လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာကြသော နှင်းမှုန်နှင့်ပွင့်များသည်

မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် အရှိန်နှင့်ထိုးကျလာကြသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ထားရန်ပင် ခဲယဉ်းနေ၏။

ဤမျှ အခြေအနေဆိုးရွားနေသည်ကို လှေဝမ်းထဲရှိ အိပ်စင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်လှဲအိပ်နေစဉ်အခါက ကျွန်တော်မရိပ်စားမိခဲ့ပါ။ ၁၂ နှစ်သမီးကလေး ဂျီနာက ပဲနင်းခန်းတွင် တစ်ဦးတည်းလေထဲ နှင်းထဲ၌ ရပ်တည်၍ တစ်နာရီကြာမျှ လှေပဲ့ကို ကြိုးစားထိန်းခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိပါသည်။

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေရှာသော ဂျီနာသည် လှေပဲ့ကို ရန်ဒီအား လွှဲပြောင်းပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေဝမ်းထဲသို့ ဆင်းသွား၏။

ရန်ဒီသည် လှေပဲ့ကို သူ့အသိပညာ သူ့ခွန်အားဖြင့် ကြိုးစား၍ ထိန်းကြည့်၏။ မရပါ။

လေတွန်းအားနှင့် လှိုင်းပုတ်အားတို့က အလွန်ကြီးမားနေသည့်အတွက် ယင်းသဘာဝစွမ်းအားများကို လှေငယ်က ကျိုးခွံ၍ လိုက်နာနေရရှာ၏။

“ပါပါ... ရွက်ကို တစ်ဝက်နိမ့်ချလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ရန်ဒီ၏ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော်လျင်မြန်စွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်လိုက်၏။

အမှောင်ထု ကဲနေသော နှင်းတောထဲတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုက်တစ်ရာထက် ကျော်လွန်၍ ဘာမျှမမြင်ရ။ ကမ်းမမြင် ကျွန်းမမြင်သည့် သမုဒ္ဒရာလှိုင်းဂယက်များပေါ်တွင် ဘယ်ဆီလွင့်၍ ဘယ်ဆီမျောနေသည်ကိုလည်း မသိ။

ထူထဲစွာ စွေကျနေကြသော နှင်းမှုန်ဖြူလွလွတို့သည် နံရံ
ဖြူကြီးသဖွယ် လေးဖက်လေးတန်၌ ဝန်းရံထားကြ၏။ ထိုနှင်း
နံရံ၏ နောက်ကွယ်မှ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
ပေါ်ထွက်လာကြပြီးလျှင် ဆူပွက်နေသည့် အမြှုပ်စိုင်းများကို
အထွတ်တင်လျက် 'စံအိမ်' ဆီသို့ ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြေးလွှားလာ
ကြ၏။

ကျွန်တော်၏ တွဲဖက်လှေတော်သားများမှာ ကလေးချည်း
သာ။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် 'စံအိမ်' ကို လွင့်မိလွင့်ရာ လွင့်မျော
နေစေလိုမဖြစ်။ လှေ၏ ရွေ့လျားသောနှုန်းကို အမြန်ဆုံး လျှော့ချ
မှ ဖြစ်ချေမည်။

သို့အတွက် လွင့်ထားသောရွက်ကို လုံးဝရုပ်သိမ်းလိုက်ရန်
ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လှေဝမ်းထဲ၌ရှိနေသော သမီးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ လွင့်ထားသောရွက်ကို ရုပ်သိမ်းကြ၏။

ထို့နောက် ရှေ့ပိုင်းရွက်အဖြစ် အသုံးပြုသော ရွက်ဖျင်ကို
ရေထဲသို့ ပစ်ချကြ၏။ ထိုရွက်သည် ကျောက်ဆူးသဖွယ် လှေ
၏ အသွားနှုန်းကို လျှော့ချနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်တွက်ဆထား
၏။ လှေပေါ်တွင် ကျောက်ဆူးဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိသောကြောင့်
ရွက်ဖျင်ကို ရေထဲချရခြင်းဖြစ်၏။

“ရန်ဒီရေ... လှေဦးကို လေတိုက်လာတဲ့ဘက်ကို လှည့်
ထားနော်၊ သည်တော့မှ လှိုင်းရိုက်ပုတ်တဲ့ဒဏ်က သက်သာလိမ့်
မယ်”

ရန်ဒီသည် လှေကို မည်သို့မျှထိန်း၍မရပါ။ သဘာဝ စွမ်းအားက အနိုင်ယူသွားပြီဖြစ်၍ ယင်းစွမ်းအားက စိမ့်ပေးသမျှကို ကျွန်တော်တို့ ခံယူရမည်ဖြစ်၏။

လှေဦးသည် လေတိုက်လာရာ လမ်းကြောင်းမှ သွေဖည်သွားပြီးလျှင် လှေအလျားသည် လေလမ်းကြောင်းနှင့် ကန့်လန့်ဖြစ်သွားလေပြီ။

ထိုအခါ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် လှေနံဘေးကို တအားရိုက်ပုတ်ကြတော့၏။

လှေသည် စောင်းချည်မတ်ချည် မှောက်တော့မလို မြှုပ်တော့မလို လူးလွန်လှုပ်ရှားနေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ရှည်လများ ကောင်းစွာတည်ဆောက်ထားခဲ့သော 'စံအိမ်' သည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ အကြမ်းဆုံး လှိုင်းဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနေပေ၏။

စောစောက သမီးငယ်ဂျီနာအား ကျိတ်၍ ချီးကျူးခဲ့ရ၏။ ယခုတစ်ဖန် လှေငယ် 'စံအိမ်' အား ကျိတ်၍ ချီးကျူးရပြန်၏။

အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းနှင့် ကြုံတွေ့ရသောအခါမှ ချီးကျူးစရာ လူ၏ စွမ်းရည်နှင့် လှေ၏ စွမ်းရည်တို့ ပေါ်ထင်လာပါတကား။

သို့စေကာမူ ကျွန်တော်တို့ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေသည် အလွန်ရင်လေးစရာကောင်း၏။ သေရေးရှင်ရေး အခြေအနေပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ကာယစွမ်းအားနှင့် ဉာဏစွမ်းအားတို့ကို အစွမ်းကုန် အသုံးချရမည့်အခါ ဖြစ်၏။

ဤသို့ အရေးကြီးလှသောအချိန်တွင်မှ ကျွန်တော်သည် မူး
ဝေပြီး ပျို့အန်လာ၏။ မတ်တတ်ရပ်နေရန်ပင် မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် လှေစီးခြင်းကို ကျွန်တော်အလွန် နှစ်
သက်ခဲ့၏။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါတွင် ရေတပ်ထဲ ဝင်၍
အမှုထမ်းခဲ့၏။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအမျိုးမျိုးတွင် ကျွန်တော်သွား
လာ ကျင်လည်နေခဲ့သည်မှာ ၁၅ နှစ်ခန့်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်တော်လှိုင်းမမူးခဲ့ဖူးပါ။ ယခု ကျွန်
တော်မူးဆေးလာသည်မှာ လှေအကြီးအကျယ် လူးနေသောကြောင့်
ပေလော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

လှေ မည်မျှလူးလူး ကျွန်တော်မူးတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

ဘာအကြောင်းများကြောင့်ပါလိမ့်။

ကျွန်တော်မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ စဉ်းစားခြင်းကိုလည်း
မပြုချင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်ဘာမျှမတတ်နိုင်သည့်အခြေအနေနှင့် ကြုံနေရ
ပြီ မဟုတ်လား။

“ပါပါ ... လေက ပိုပြင်းလာတယ်၊ လှိုင်းလုံးတွေက ပိုကြီး
လာတယ်၊ နှင်းမှုန်တွေကလဲ ပိုများလာတယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ
မမြင်ရတော့ဘူး၊ လှေပဲ့ကိုလဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရ
ဘူး။”

ရန်ဒီ ရင်ဆိုင်နေရသော စစ်မျက်နှာမှ ကြားရသောသတင်း
ဖြစ်၏။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်သော အခြေ

အနေပါတည်း။ ကလေးတို့အား ချမ်းအေးလှသော လေမုန်တိုင်း
ဒဏ်၊ နှင်းဒဏ်နှင့် လှိုင်းလုံးကြီးများမှ လွင့်ကြိလာကြသော ရေ
စက် ရေပေါက်များ၏ ဒဏ်ကို ဆက်လက်ခံစားနေစေခြင်းဖြင့်
ဘာမျှအကျိုးမရှိ။

“သားတို့ သမီးတို့... လှေဝမ်းထဲဆင်းကြ၊ အေးအေးဆေး
ဆေး အိပ်လိုက်ကြ၊ မိုးလင်းတဲ့အခါ လေငြိမ်သွားလိမ့်မယ်”

ကလေးတို့သည် မိမိတို့၏အိပ်စင်အသီးသီးဆီသို့ သွားကြ
၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ကျွန်တော်၏အိပ်စင်သို့ ခဲခဲယဉ်း
ယဉ်းဆင်းသွားပြီး လှဲအိပ်နေလိုက်၏။

ဤသို့ လေမုန်တိုင်းကျမည်ကို ကျွန်တော်ကြိုတင်၍ မသိခဲ့
ရလေခြင်း။ ရူးပတ်မင်းသားမြို့မှ ထွက်ခွာမလာမီက အကောက်
ခွန်ရုံး၌ ကျွန်တော်မစုံစမ်းခဲ့ရသည်မှာ မှားလေခြင်း။

**ခလုတ်ထိမှ အမိတကြသည်။
ဘေးရန်ရှိမှ ဘုရားကို သတိရသည်။
ခလုတ်မထိခင် ဘေးရန်မရှိခင်က
သတိရှိထားကြလျှင် ချမ်းသာကြလိမ့်မည်။**

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ်နောင်တရနေမိ၏။
နောင်တ ဟူသည် နောင်မှ တ၊ ရသော နှောင်းမှသိရသော
အမှားပေတည်း။

ဤလှိုင်းလေခက်ကြမ်းသည့် ဒစ်ဆင်အဝင်ဝ ရေပြင်တွင်
မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော လူပေါင်းမှာမနည်း
တော့ပါချေ။

ကျွန်တော်နှင့်တကွ အရွယ်ပင်မရောက်ကြသေးသော သား
သမီး သုံးယောက်တို့သည် ထိုသေသူများစာရင်းတွင် ပါဝင်ရ
တော့မည်လား။

ကျွန်တော်သည် အံ့ကိုကြိတ်ကာ မျက်စိကို အတင်း မှိတ်
ထားလိုက်၏။

‘စံအိမ်’သည် တစ်ဦးတည်း လှိုင်းလေဒဏ်ကို တွန်းလှန်
နေရှာ၏။

မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။

ကျွန်တော် သတိရလာသောအချိန်တွင် လှေဝမ်းအတွင်း
သို့ပင် အလင်းရောင်နုနုများ ဝင်ရောက်နေချေပြီ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့...။

ဤနေ့ကို ‘စိန့်ဗယ်လင်တိုင်နေ့’ (Saint Valentine Day)
ဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြ၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းလုံးတွင် ချစ်သူ ခင်သူ
များသည် စိန့်ဗယ်လင်တိုင်နေ့ အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်များ
အချင်းချင်း ပေးကြကမ်းကြပေတော့မည်။ လက်ဆောင်ရသူ
များက ဝမ်းမြောက်ပီတိမှုနှင့် ပြုံးရယ်ကြပေတော့မည်။

ကျွန်တော်၏ မိသားစုမှာ မပြုံးနိုင် မရယ်နိုင်ပါ။

လေမုန်တိုင်းသည် အားလျော့ခြင်းမရှိ ပြင်းထန်နေဆဲ။
နှင်းမုန်တိုင်းကလည်း ကျနေဆဲ။ လှိုင်းလုံးများကလည်း ကြီး
နေဆဲ။

‘စံအိမ်’သည် လေဒဏ်လှိုင်းဒဏ်ကို အလူးအလွန် အကြိတ်

အနယ်ခံနေရဆဲပင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးများ က ‘စံအိမ်’ ကိုရိုက်ခတ်လိုက်သော ဒဏ်ချက်သည် အလွန်အလွန် ပြင်းထန်သဖြင့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုခုနှင့် တိုက်မိပြီဟုပင် ထင်ရ၏။

ထိုအခါ ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေကြောင်းပြ အိမ် ငယ်ဆီသို့ ပြေးတက်သွားကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြ၏။

မည်သည့်ကျောက်ဆောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။ ကုန်းမြေ၏ အရိပ် အယောင်ကိုလည်း မမြင်ရပါ။

ရေအနက်ကို စမ်းသပ်ကြ၏။ အောက်ခြေကိုစမ်း၍မတွေ့။ သို့အတွက် ရေအနက်သည် ပေ ၆၀၀ အထက်တွင် ရှိကြောင်း သိရ၏။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လုပ်စရာမရှိတော့၍ လှေဝမ်း သို့ ဆင်းကြ၏။

ကြီးကျယ်ပြင်းထန်သည့်ရိုက်ခတ်သံကို ကြားရတိုင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ရေကြောင်းပြအိမ်ငယ်ဆီသို့ ပြေးတက်ကြ၏။ ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် ကျွန်တော်တို့ ပြေးတက်ကြရ၏။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် ကျွန်တော်တွက်ချက်ကြည့်၏။ မူဇွန် အူ (Cape Muzon) နှင့် လန်ဂရာကျွန်း (Langara Island) တို့၏ အကြား၌ရှိသော ဒစ်ဆင်အဝင်ဝ ရေပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော်ခန့်မှန်းလိုက်၏။

ဤခန့်မှန်းချက်သာမှန်ကန်မည်ဆိုလျှင် ယနေ့မိုးချုပ်ချိန်
၌ ‘စံအိမ်’သည် ဒစ်ဆင်အဝင်ဝကို ကျော်လွန်၍ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ
ထဲသို့ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာချေပြီ။

လေသည် ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။ လှိုင်းတံပိုးများသည် ပို၍
ကြီးမားခက်ထန်လာကြ၏။

‘စံအိမ်’သည် လှိုင်းလုံးများ လိမ့်လာကြသော လားရာနှင့်
ကန့်လန့်ပင် အလျားလိုက်တည်လျက် မျောနေ၏။

အင်အားကြီးမားလှသော ဧရာမလှိုင်းလုံးတစ်လုံးသည်
‘စံအိမ်’ကို ဝါးမျိုလိုက်မည်ကဲ့သို့ တအားရိုက်ချပြီး ရေလုံးနှင့်
ဖိချလိုက်၏။ လှေဝမ်းသည် နံဘေးသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ရုတ်တရက်
တိမ်းစောင်းသွား၏။

လှေဝမ်းတွင် ကိုယ့်အိပ်စင်အသီးသီး၌ ရှိနေကြသော ကျွန်
တော်တို့ လူသိုက်သည် အမှတ်တမဲ့တွန်းပစ်ခြင်းခံလိုက်ရသကဲ့
သို့ လွင့်စဉ်သွားကြ၏။

ကျွန်တော်သည် လှေဝမ်းတစ်လျှောက် လွင့်စဉ်သွားပြီး
မီးဖိုခန်း၏ တိုင်စောင်းနှင့် နဖူးကို ရိုက်ခတ်မိ၏။ ဘယ်ဘက်
မျက်ခုံး၏ အထက်နား၌ နဖူးကွဲသွားပြီး သွေးများပန်းထွက်လာ
ကြ၏။

ဂျီနာလင်းသည် သူမ၏အပေါ်ထပ်အိပ်စင်မှ ရှစ်ပေမျှ လွင့်
စဉ်သွားပြီးလျှင် စင်ဒီ၏ ဒူးနှင့် ဝင်ဆောင့်မိ၏။

စင်ဒီသည် ဒူးနာသွားသဖြင့် “အား...” ဟု အသံထွက်ကာ
ညည်းညူနေရရှာ၏။

ရန်ဒီသည် သူ၏ အိပ်စင်နှင့် နံရံကပ်စင်တို့၏ စပ်ကြားတွင်
ညှပ်ပိတ်ခံနေရ၏။ လှေဝမ်း ပြန်လည်တည့်မတ်လာသောအခါ
မှ သက်သာရာရသွား၏။

ပစ္စည်းများသည် လှေဝမ်းအနံ့ ကစဉ့်ကလျား လွင့်စဉ့်
ပြန့်ကျဲနေကြ၏။

‘စံအိမ်’သည် အောင်ပွဲတစ်ဖန် ခံယူလိုက်ပြန်လေပြီ။ လှိုင်း
လုံးကြီး တွန်းဖိလိုက်သည့်အခါ အခန့်သင့် လိုက်ပါသွားပြီး
နောက် ဖိထားသောရေလုံးများ စီးကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ပြန်လည်တည့်မတ်လာ၏။

အာဂ ‘စံအိမ်’ ကလေးပါပေ။

စံအိမ်၏ ကြံကြံခံနိုင်သော ဇွဲသတ္တိကိုသာ ကျွန်တော်တို့
အားထားနေကြရ၏။ စံအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီမျှ
မပေးနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရမိရရာကို တွယ်ဖက်ထားကြပြီး ငြိမ်
နေကြရ၏။ မရွေ့လျားဝံ့ကြချေ။

ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးများက ‘စံအိမ်’ ကို အဆက်မပြတ် ရိုက်
နှက်ကြ၏။ ‘စံအိမ်’သည် စောင်းလိုက် မတ်လိုက်နှင့် လူးလွန်၍
ဒဏ်ခံနေရရှာ၏။

တန်ချိန်များစွာလေးသော ရေထုတို့သည် ‘စံအိမ်’ ၏ ကုန်း
ပတ်ပေါ်သို့ ပိကျလာကြပြီးနောက် ရေလွှဲပေါက်များမှတစ်ဆင့်
ဒလဟော စီးဆင်းသွားကြ၏။

‘စံအိမ်’ သည် လှိုင်းလုံးများ မည်မျှရိုက်နှက်စေကာမူ အနိုင်
မခံ အရုံးမပေး။

ညနေစောင်း၍ အမှောင်ပျိုးလာပြန်လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် တစ်ပိုင်းရေစို၍ တစ်ပိုင်းခြောက်သွေ့နေသော စွပ်အိပ်ရာတစ်ခုကိုတွေ့ရသဖြင့် ရေစိုနေသော ကျွန်တော်၏ အိပ်ဖုံပေါ်တွင် ခင်းချလိုက်ပြီးနောက် ထိုအိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် မူးမော်ပြီး ပျို့အန်နေသေးသည့်အတွက် အစာမစားနိုင်ပါ။ အစာမစားနိုင်၍ ခွန်အားမရှိဘဲ ချည်နဲ့နေ၏။ သွေးထွက်ခဲ့ရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြောင့်လည်း နွမ်းနယ်နေ၏။

အချိန်မရွေး ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့် အရေးပေါ်ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်နိုးနိုးကြားကြားရှိနေရမည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တိုက်တွန်းနေ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ အသိဉာဏ်မှာ မေ့တစ်ချက် သိတစ်ချက်။

“ကလေးတို့ရေ... အားလုံးအိပ်ကြနော်၊ တစ်ရေးတုတ်မှေးလောက် ရအောင်အိပ်ကြ၊ နောက်နေ့မိုးလင်းရင် လှိုင်းလေ ငြိမ်သွားမှာပါ။ အဲသည်အခါ တို့ရဲ့ဖောင်အိမ်ရှိရာ ရပျူဂီယိုဆိပ်ဆီ တို့ ရွက်လွင့်သွားနိုင်မှာပါ”

ကျွန်တော်သတိရခိုက်တွင် ကလေးများကိုအားပေးလိုက်ရ၏။ သူတို့ တစ်ဦးစီ၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော်သွားရောက်ပြီး မစစ်ဆေးနိုင်ပါ။ သူတို့တစ်စုံတစ်ရာ စားသောက်နိုင်ကြသည် မစားနိုင်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်သတိမထားမိ။

“ပါပါ... ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြည့်နေဖို့ မလိုဘူးလား”

စင်ဒီက စိုးရိမ်စွာ မေးရှာ၏။

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ စံအိမ်က ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာရေပြင်ကျယ်ပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မျောနေမှာပါ။ သည်အနီးအနားမှာ ကျောက်ဆောင်တွေ မရှိပါဘူး၊ သမီးတို့ စိတ်ချလက်ချအိပ်ကြ”

ဤသို့ တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ပူမိသော အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ယင်းမှာ...

နေ့လယ်ချိန်က တိုက်ခတ်နေသော လေ၏လားရာကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်ခဲ့၏။ လေသည် အရှေ့စူးစူးအရပ်မှ မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် မြောက်ဘက်တိုင်းသော အရှေ့အရပ်မှ တိုက်နေသည်ဟု ကျွန်တော် အဖြေရရှိခဲ့၏။

အကယ်၍ လေသည် ကျွန်တော်ခန့်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ အရှေ့မြောက်တည့်တည့်မှ တိုက်ခတ်လာလျှင်မူ ‘စံအိမ်’သည် လန်ဂရာကျွန်းကို ဝန်းရံထားကြသော ကျောက်ဆောင်များအနက် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိစရာရှိ၏။

ထို့နောက် လေတိုက်နှုန်းကို ကျွန်တော်တိုင်းတာခဲ့သေး၏။ လေတိုက်နှုန်းသည် အလွန်ကြီးမား၏။ ယင်းလေတိုက်နှုန်းအတိုင်းသာ ‘စံအိမ်’သည် အနောက်တောင်အရပ်သို့ မျောပါသွားခဲ့မည်ဆိုပါက ယနေ့မွန်းလွဲ ၂ ချက်တီးအချိန်၌ လန်ဂရာကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့မည်ဖြစ်၏။

ယခု မွန်းလွဲ ၂ ချက်တီးအချိန်ကို ကျော်လွန်၍ ညဉ့်အချိန်သို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။ လေတိုက်လာသောလားရာသည် အရှေ့

မြောက် တည့်တည့်မှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းခဲ့သည့် အတိုင်း မြောက်ဘက်အနည်းငယ်တိမ်းသော အရှေ့အရပ်မှသာ ဖြစ်ရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ ‘စံအိမ်’သည် ဒစ်ဆင်အဝင်ဝ၏ ရေပြင်ကို ကျော် လွန်ပြီး ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ ရေပြင်ထက်၌ မျောနေပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ပြန်လည်တွေးတောမိသဖြင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

သို့ရာတွင် စင်ဒီသည် စိတ်မအေးနိုင်ရှာပါ။ လွန်ကဲသော စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် နိုးကြားလျက်ရှိ၏။

စင်ဒီသည် သူမ၏ အိပ်စင်အထက်ရှိ မှန်ပြတင်းငယ်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေ၏။

လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် လှေသည် ဘေးသို့စောင်းလိုက်ပြန်တည့် မတ်လိုက်ဖြစ်နေသည်နှင့်အညီ စင်ဒီကြည့်နေသော မှန်ပြတင်းသည်လည်း နိမ့်ကျချည် မြင့်တက်ချည်ဖြစ်နေ၏။

မှန်ပြတင်း နိမ့်ကျနေသည့်အခါ စင်ဒီသည် ပထမ... တိမ်တောင် ဖုံးလွှမ်းထားသော ကောင်းကင်ကို မြင်ရ၏။ ဒုတိယ... ကောင်းကင်တစ်ပိုင်းနှင့် နှင်းထုကို မြင်ရ၏။ တတိယ... လှိုင်းလုံးကြီး၏ အမြှုပ်တစ်စီဖြစ်နေသော ထိပ်ပိုင်းကို မြင်ရ၏။ စတုတ္ထ... လှေကို လှိုင်းဖုံးအုပ်လိုက်သည့်အတွက် ရေထုကိုသာ မြင်ရ၏။

ထို့နောက် မှန်ပြတင်းသည် အနိမ့်ဆုံးအခြေမှ ပြန်မြင့်တက်လာသောအခါ စောစောက မြင်ကွင်းများကို စတုတ္ထ၊ တတိယ၊ ဒုတိယ၊ ပထမ အစီအစဉ်အတိုင်း စင်ဒီပြောင်းပြန်မြင်ရ၏။

မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ စင်ဒီစိုက်ကြည့်နေ
ခဲ့သည်မှာ နာရီများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သန်းခေါင်ယံသို့ပင် ချဉ်းကပ်
လာပေပြီ။

ထိုအခိုက်တွင် စင်ဒီ၏ မြင်ကွင်းတွင် မည်းမှောင်သော
သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်အကြား၌ ဘွားခနဲ
ပေါ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ထို့နောက် မှန်ပြတင်း မြင့်
တက်လာစဉ်အခါ၌ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို ထင်ထင်ရှားရှား
ပင် စင်ဒီမြင်လိုက်ပြန်၏။

စင်ဒီ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်၍ အံ့အားသင့်ရလေပြီ။

“ပါပါ... ကျွန်း... ကျွန်း... ကျွန်းမ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်
လိုက်ရတယ်”

(၁၄)

သနားမညာလေအားတယ်

စင်ဒီအော်ပြောလိုက်သော စကားလုံးများကို ကျွန်တော်
ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရေးပေါ်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်
လာပြီကို တစ်မဟုတ်ချင်း သိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် “ဟေ...” ဟု အာမေဠိတ်သံပြုပြီးနောက် အိပ်
စင်မှ အမြန်ဆုံးထလိုက်၏။ ရေကြောင်းပြအိမ်ငယ်ဆီသို့ ကျွန်
တော် ပြေးသွား၏။

ရေကြောင်းပြအိမ်ငယ်၏ မှန်ပြတင်းများမှတစ်ဆင့် မြင်
ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ဖြိုဖြိုထင်ထင် ကျွန်တော်မြင်ရလေပြီ။

‘စံအိမ်’နှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်သာ ဝေးကွာတော့သည့်နေရာ

ဤ မည်းမှောင်သော အငူစွန်းကြီးတစ်ခုသည် တစ္ဆေလက်မောင်း သဖွယ် ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးထွက်နေ၏။

ထိုအငူစွန်း၏ ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးများကို လှိုင်းလုံးကြီးများက ပြင်းထန်စွာ တရစပ်ရိုက်ခတ်နေရာ ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း...ဟူ၍ ကြောက်ခမန်းလိလိ ထစ်ချုန်းနေ၏။

ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွားပြီးလျှင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ဖြန်းခဲထလာကြ၏။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင် 'စံအိမ်' သည် မတ်စောက်သော ကျောက်ဆောင်ခါးပန်းနှင့် အရိုက်ဖွပ်ခဲရပေတော့မည်။ လှေနှင့် အတူ ကျွန်တော်၏ မိသားစု ပျက်စီးရပေတော့မည်။

ထိုအငူစွန်းမှ အမြန်ဆုံးဖဲခွာနိုင်မှသာ ခဏခေတ္တဖြစ်စေ အသက်ချမ်းသာပေတော့မည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အလျင်အမြန် စဉ်းစားလိုက်၏။

ရွက်လွင့်တင်ရန် အချိန်ရမည်မဟုတ်။

အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးပြီး အမြန်ဆုံးမောင်းထွက်သွားမှပဲ...

စက်ခန်းသို့ ကျွန်တော်ပြေးဆင်းသွား၏။ စက်ကို နှိုးပြီး စက်ထိန်းတံကို တစ်ဝက်မြင့်တင်လိုက်၏။ ဂီယာထိုးလိုက်၏။ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသော လှေငယ်သည် လှိုင်းလုံးကြီးများကို ဆန့်ကျင်၍ ရွေ့လျားရန် ရုန်းကန်နေ၏။

ရန်ဒီသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး အငူစွန်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်သွား၏။ ထိုစဉ် အင်ဂျင်စက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပို၍တုန်လှုပ်သွား၏။

ကျောက်ဆောင် ပေါများသည့် ဤနေရာ၌ ပဲ့ချိတ်စက်ကို အသုံးပြုလျှင် ရေယက်သည့် ရဟတ်သွားနှင့် ကျောက်ဆောင် တစ်ခုခုကို တိုက်မိရန်မှာ သေချာ၏။ ထိုအခါ ရဟတ်သွားကျိုး ပြတ်သွားမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးရာမဲ့သော အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားပေမည်။

“ပါပါ... စက်ရပ်လိုက်... စက်ရပ်လိုက်...” ဟူ၍ ရန်ဒီ အသံကုန် အော်ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော် မပြောမိ။ စက်ခန်း သို့ ရန်ဒီပြေးလာစဉ် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မသိ၊ အင်ဂျင် စက် ဆို့ပိတ်ပြီး ရပ်တန့်သွားလေ၏။

“ကျောက်ဆူးတွေ မြန်မြန်ချ...”

ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်းအမိန့်ပေးလိုက်၏။ ရန်ဒီက ချက်ချင်းပင် ကျောက်ဆူးငယ်နှစ်ခုကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

ကျောက်ဆူးချပြီးဖြစ်စေကာမူ ကျွန်တော်တို့၏ ရပ်တန့်နေ သည့် နေရာကို ကြာရှည်စွာ ထိန်းထားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော လိုအပ် ချက်မှာ နောက်ထပ် အချိန်ပိုကလေး ရရှိရန်ပင် ဖြစ်၏။

ရန်ဒီသည် ရေကြောင်းပြအိမ်ငယ်၏ ပေါင်းမိုးတွင် တုပ် ချည်ထားသော လိမ္မော်ရောင်ပလတ်စတစ်လှေငယ်ကို သုတ်သီး သုတ်ပျာကြိုးဖြည့်နေ၏။ သူ့အားကူညီရန် ကျွန်တော်ပြေးသွား၏။

ထိုပလတ်စတစ်လှေငယ်သည် အသက်ကယ်လှေမဟုတ်။ ရေကူးသမားများ အပျော်စီးရန်ပြုလုပ်ထားသော လှေငယ်တစ်ခု သာ ဖြစ်၏။ ဤလှေငယ်မျိုးကို ‘စပို့ယက်’ (Sportyak) ဟု ခေါ်ကြ၏။

‘စပို့ယက်’သည် ခြောက်ပေရှည်လျားပြီး လူနှစ်ယောက်သာ တင်ဆောင်နိုင်၏။ ဤလှေငယ်ကို ကမ်းတက်ရန် ကူးတို့အဖြစ် ကျွန်တော်တို့အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။

ကြီးများပြေသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှေငယ်ကို ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့ သယ်မ၊ ပြီး ရေထဲသို့ ပစ်ချကြ၏။ လှေငယ်ကို ဆွဲထားသည့် ကြိုးစတစ်စကို ‘စံအိမ်’၏ လက်ရန်းတိုင်တစ်ခု၌ ရန်ဒီချည်လိုက်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ လှေဝမ်းထဲ၌ပင် ရှိကြသေး၏။

လှေဝမ်းထဲသို့ ကျွန်တော်ပြေးဆင်းရင်း လှမ်း၍အော်ပြောလိုက်၏။

“သမီးတို့... မြန်မြန်လုပ်၊ တို့ လှေကို စွန့်ရတော့မယ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ အချိန်ရလိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ”

စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့မှာ အသင့်ဝတ်ဆင်ပြီးနှင့်ကြပြီ။ ထိုမျှသာ မကသေးပါ။ ညီအစ်မနှစ်ဖော်တို့သည် စားစရာများနှင့် အဝတ်အထည်များကို ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးများထဲသို့ သွတ်ထည့်နေကြ၏။

အရေးကြိုက် သက်လုံကောင်းကြသော သမီးများပါပေ။

ကျွန်တော်၏ နောက်မှ ရန်ဒီပြေးလာပြီးလျှင် ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးများကို သယ်ယူသွား၏။ ထိုအိတ်များကို ‘စပို့ယက်’ပေါ်သို့ ရန်ဒီချပြီး၍ မကြာမီတွင်ပင် လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ‘စပို့ယက်’ကို ချည်ထားသောကြိုး ပြတ်တောက်သွား၏။

‘စပို့ယက်’ကို လှိုင်းလုံးများက သယ်ယူသွားလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် အသက်ရှင်ရပ်တည်နေနိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်မည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ရေကြောင်းပြအိမ်ငယ်ထဲသို့ ထည့်ကြပြန်၏။ ဤအိမ်ငယ်သည် အတော်အသင့် လုံခြုံသဖြင့် လှေမှောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ဤအိမ်ငယ်ထဲ၌ ရှိသော ပစ္စည်းများမှာ မလွင့်မပျောက်ဘဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ဆလိုက်၏။ ဤတွက်ဆချက် မှားသည်ကို မကြာမီ ကျွန်တော်မြင်တွေ့ရပေဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် လုပ်ကိုင်စရာရှိသည်ကို လုပ်ကိုင်ပြီးသည့်နောက် လှေကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်မြင်တွေ့နေရသော ရှုခင်းမှာ ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရ၏။

လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တောင်ကြီးများ ရွေ့လာသည့်ပမာ တလိမ့်လိမ့်မြည်ဟည်း၍ လိမ့်လာကြ၏။ ‘စံအိမ်’ကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ပုတ်တွန်းဖိကြပြီးသည့်နောက် မကျေနပ်နိုင်ကြသေးသည့်အလား ကျောက်ဆောင်များကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ပုတ်ကြပြန်၏။

‘စံအိမ်’က အစွမ်းကုန် ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် ရွက်တိုင်တစ်လုံးကို တွယ်ဖက်ထားရ၏။

ထို့နောက် မီးခြစ်များ ယူရန် ကျွန်တော်သတိရ၍ မီးဖိုခန်းသို့ ပြေးသွား၏။ မီးခြစ်ထုပ်ကို ဆုတ်ဖြဲပြီး မီးခြစ်ဘူးငယ်များကို အဝကျယ်ပုလင်းတစ်လုံးတွင် သိပ်ထည့်၏။ ထိုပုလင်းကို ကျွန်

တော်၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးနောက် နောက် ပုလင်းတစ်လုံးကို မီးခြစ်ဘူးများနှင့် ဖြည့်ပြန်၏။ ထိုပုလင်းကို အဖုံးရစ်ပိတ်၍ ပြီးရုံသာ ရှိသေး၏။

“ဝုန်း...” ဟူ၍ ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ‘စံအိမ်’ သည် သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားပြီးလျှင် ၉၀ ဒီဂရီတိမ်းစောင်းသွား ပါတော့၏။

ကျွန်တော်သည် လှေဝမ်းထဲသို့ ဗိုင်းခနဲလဲကျသွား၏။ လှေစောင်းနေရာမှတစ်ဖန် ယိမ်းမတ်လာသည့်အခါ ရေလုံးကြီး များသည် ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ဒလဟောကျလာ၏။

ကျွန်တော်ရန်းကန်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ လှေဝမ်း ထဲ၌ ဒူးဆစ်ခန့်အထိ ရေဝင်လာလေပြီ။ ထိုရေသည် လျင်မြန် စွာဖြင့် တက်လာသည်ကို ကျွန်တော်ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

လှေဝမ်း ကွဲလေပြီ။

‘စံအိမ်’၏ အောက်ပိုင်းသည် ရေအောက်ကျောက်ဆောင် တစ်ခုနှင့် အပြင်းအထန်တိုက်မိရာမှ ကွဲဟာသွားလေပြီ။

‘စံအိမ်’သည် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအား လေးနှစ်နီးပါးမျှ တယုတယပိုက်ထွေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့သွားလိုရာ ဆိပ်ကမ်း များဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ကို အအေးဒဏ်၊ အပူ ဒဏ်၊ မိုးဒဏ် လေဒဏ်တို့မှ ကာကွယ်ပေးခဲ့၏။

‘စံအိမ်’သည် ကျွန်တော်မိသားစု ခိုနားရာ၊ လဲလျောင်းရာ၊ စားသောက်ရာ၊ အပန်းဖြေရာ၊ နေထိုင်ရာ ‘အိမ်’အစစ်ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်မိသားစု ပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်း အနည်းငယ်တွင်

‘စံအိမ်’သည် အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အချစ်
မြတ်နိုးဆုံး ဂုဏ်အယူနိုင်ဆုံးပစ္စည်းလည်း ဖြစ်၏။

‘စံအိမ်’သည်ပင် ကျွန်တော်တို့ဘဝ ရပ်တည်ရာဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

‘စံအိမ်’သည် ကျွန်တော်တို့အား လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်
ဆက်နေလေပြီ။

‘စံအိမ်’သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည့် အရိုင်းသဘာဝ
၏ စွမ်းအားများကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ၄၈ နာရီတိတိ အံ
တု ဖက်ပြိုင်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင်မှ အားချင်းမမျှ၍ ဒူးထောက်
အရှုံးပေးရလေပြီ။

‘စံအိမ်’သည် လျင်မြန်စွာ နစ်မြုပ်နေလေပြီ။

“ပါပါရေ... မြန်မြန်လာပါ။ ရေမြုပ်နေပြီ၊ မြန်မြန်တက်
လာပါ”

စင်ဒီ၏ အော်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်
လှုပ်ရှားရန် သတိရလာ၏။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်ပြေးတက်လာ၏။ ကလေး
များက ရေကြောင်းပြအိမ်ငယ်အတွင်း၌ ခိုအောင်းနေကြ၏။
သူတို့ကို ထွက်လာကြရန် ကျွန်တော်လက်ပြု၍ ခေါ်လိုက်၏။
ပါးစပ်ဖြင့်လည်း အော်ခေါ်၏။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မျက်နှာများဖြင့် သူတို့ရောက်
လာကြသောအခါ ရန်ဒီအား မီးခြစ်ပုလင်းတစ်လုံးကို လှမ်းပေး
လိုက်၏။

“ကဲ... သားတို့သမီးတို့ နားထောင်၊ တို့တစ်တွေကမ်းပေါ်
ရောက်အောင် ကူးခတ်ကြရမယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ကူနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရုန်းကန်ရမယ်၊
လှိုင်းလုံးတွေ လိမ့်တက်လာတဲ့အခါ လှိုင်းနဲ့လိုက်ပြီး ကူးကြ၊
ကမ်းခြေရောက်ရင် ကုန်းပေါ်မြန်မြန်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစား
ကြ၊ ကျောက်ဆောင်ကို ကိုင်မိရင်လဲ ရေကျနဲ့ ပြန်ပါမသွားအောင်
တွယ်ဖက်ထား၊ အခွင့်သာတာနဲ့ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ကမ်းနဲ့ ဝေး
ဝေးနေ... ကြားကြလား။”

ကလေးများ ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“အသင့်ပြင်... ပါပါအချက်ပေးတဲ့အခါ ခုန်ဆင်းကြ”

လှိုင်းလုံးကြီးများ မြည်ဟည်း၍ လိမ့်တက်လာကြပြီ။ တစ်
ဝက် နှစ်မြှုပ်နေပြီဖြစ်သော ‘စံအိမ်’သည် “ကဲ... သွားကြတော့”
ဟု တိုက်တွန်းနေသည့်အလား လှုပ်ခါလာ၏။ ပထမလှိုင်းလုံး
ကျော်ဖြတ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

“ကဲ... ခုန်”

ကျွန်တော် အသံကုန်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သော်လည်း
မည်သူမျှမလှုပ်။ ကြက်သေ သေနေကြ၏။

စင်ဒီက အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးပမာ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်၏။ ကလေးသုံးဦးတွင် သူမက အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ဖခင်၏
အမိန့်ကို သူမက စံပြအနေဖြင့် ဦးစွာလိုက်နာရမည်ဖြစ်ပါလျက်
မလိုက်နာခဲ့သည်ကို တောင်းပန်နေသည့်ပမာ။

နောက်တစ်သုတ် လှိုင်းလုံးများ ရောက်လာပြန်သောအခါ

“ပါပါ... ဆင်းရမလား” ဟု စင်ဒီက အော်မေး၏။

“ဆင်း... ဆင်း” ဟု ကျွန်တော်ပြန်အော်လိုက်ရ၏။

စင်ဒီကာ ဦးစွာပထမ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ဂျီနာက ဒုတိယလိုက်ဆင်း၏။

ဂျီနာဆင်းပြီးသောခဏ၌ လှေကုန်းပတ်ပါ နစ်မြုပ်သွားသည့်အတွက် ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ မခုန်ရဘဲနှင့် ရေထဲသို့ အလိုလိုရောက်သွား၏။

အလွန်အလွန်အေးချမ်းသော ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ ပင်လယ်ရေသည် ရေခဲရေတစ်မျှ အေးစက်နေ၏။

ရေထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဝတ်များစိုရွဲကုန်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ရေခဲရေစိမ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

လူသည် သွေးနွေးသတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်ရာ ခန္ဓာကိုယ်၏ အပူချိန် လွန်စွာနိမ့်ကျသွားလျှင် အသက်မရှင်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ သတိမလစ်မီ အင်အားမကုန်ခန်းမီ ဒီလှိုင်းများကြားတွင် မည်မျှကြာအောင် ကူးခတ်၍နေနိုင်ကြမည်နည်း။

(၁၅)

ဘဝဟူသည် ပန်းမွှေရာမဟုတ်

ကျွန်တော်တို့အား အငူစွန်းအနားသို့ ရောက်သည်အထိ သစ္စာရှိစွာ သယ်ပို့ပေးခဲ့သော ‘စံအိမ်’ သည် ကျွန်တော်တို့၏ မြင်ကွင်းမှ ထာဝရပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

သားအဖလေးယောက်တို့သည် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်၊ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည် ရုန်းကန်နေကြ၏။

အနွေးထည်အထုပ်ထုပ်နှင့် ဘွတ်ဖိနပ်များကိုပါ ဝတ်ဆင်

ထားသဖြင့် လှိုင်းလုံးကြီးများကြားတွင် ကူးခတ်သည်မှာ အလွန် မလွယ်ကူသော အလုပ် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအခါက အသက် ၅၅ နှစ်၊ အကြော အဆစ် ကိုက်ခဲသော ရောဂါသည်... နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အနားမရ အစာမစားရဘဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သည်အတိုင်း နဖူးကလည်း ဟက်တက်ကွဲနေသဖြင့် ယခင်က ရေကူးကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသော်လည်း ယခုမူ နှေးနှေးလေးလေးသာ လှုပ်ရှားနိုင်၏။

ကလေးတို့မှာ ငယ်ရွယ်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာများ ပေါ့ပါးကြသည် က တစ်ကြောင်း၊ အလေ့အကျင့်များ ရှိခဲ့သည်က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ကူးခတ်နိုင်ကြ၏။

မကြာမီပင် ကလေးများသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝေးကွာသွား ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် လှိုင်းလုံးကြီးများအကြားတွင် ရုန်းကန် နေသည့် အခိုက်အတန့်၌ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ထွက်သွား ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျလာသော ရေလုံး ကြီးများနှင့်အတူ နစ်မြုပ်သွားပြီး တစ်ဖန် အသက်မရှူနိုင်မီ ရေ မွန်းသွားသောကြောင့် ကျွန်တော့်ဝမ်းထဲသို့ ခါးငန့်လှသည့် ပင် လယ် ဆားရည်အချို့ ဝင်သွား၏။

နောက်တစ်သုတ် လှိုင်းလုံးကြီးများ ရိုက်ခတ်လာသော အခါ ကျွန်တော်၏ ဒုတိယဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ထွက်သွားပြန် ၏။

ဖိနပ်ကြီးများကို မြဲမြံခိုင်ခိုင် ချည်နှောင်ထားပါလျက် ဖိနပ် များ ကျွတ်ထွက်သွားကြသည်မှာ အံ့သြစရာပါပေ။

ဤဖြစ်ရပ်သည်ပင် ကျွန်တော်မည်မျှ အသက်လှ၍ ရန်းကန်နေရသည်ကို ဖော်ညွှန်းနေပေ၏။

အသည်းခိုက်အောင် ချမ်းအေးလှသည့် အလတ်စကား ပြည်နယ်၌ ဘွတ်ဖိနပ်ကောင်းကောင်း မရှိလျှင် ရပ်တည်နေနိုင်ရန် မလွယ်ပါ။ ဤအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖိနပ်များ ဝတ်ထားလျက်နှင့် ရေထဲဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကလေးများကော ကျွန်တော့်နည်းတူ ဖိနပ်များ ဆုံးရှုံးကြလေသလော။

ဖခင်တစ်ဦး၏ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်စိုးရိမ်ပူပန်မိ၏။

ထိုအခိုက် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ကျွန်တော်ကို နှစ်ချလိုက်ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်အကျောက်အကန် ရန်းရပြန်၏။

သုံးလေးချက်မျှသာ ကူးခတ်ရသေးသည်။ နောက် လှိုင်းလုံးများက ကျွန်တော့်ကို ဖိချလိုက်ကြပြန်၏။ သို့အတွက် ရေပေါ်ရောက်ရန် ကျွန်တော် ရန်းကန်ရပြန်၏။

ကျွန်တော်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာလေပြီ။ လက်ပန်းကျတော့ မလို လေးလံလာ၏။

လှိုင်းလုံးကြီးများက ကျွန်တော့်ကို ကူတွန်းပေးကြ၍ တော်ပါသေး၏။ အငူစွန်းနှင့်ကျွန်တော် နီးကပ်လာပါပြီ။

ကျွန်တော်လျှပ်တစ်ပြက်သာသာခန့်လောက်သာ ဝမ်းသာလိုက်နိုင်မည်ထင်ပါ၏။ အကြောင်းမူ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် နွမ်းလျနေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် မတ်စောက်သော အငူစွန်း၏ နံရံနှင့် ရိုက်ဖွပ်လိုက်သဖြင့် ပြင်း

ထန်သော ဝေဒနာကို ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်မျှနှင့် မရပ်ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်... နောက် တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်အရိုက်ဖွပ်ခဲရပြန်သည်။

ကမ္ဘာကျော်လက်ဝှေ့သမား ကက်ဆီယပ်ကလေးက စိန်ခေါ်သူအား အကြိမ်ကြိမ် ထိုးသတ်နေသည့်နည်း။

ကျွန်တော် မေ့မျောလုမတတ်ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါတွင် ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ချီ၍ မတ်စောက်သည့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ထက်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

ကျွန်တော် သတိအလစ်မခံဘဲ ကျောက်ဆောင်၏ အချွန်အတက်များကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

သို့သော် မရပါ။ အငူထက်မှ လိမ့်ကျလာသော ရေလုံးများက ကျွန်တော့်ကို ရေထဲသို့ တစ်ဖန်ဆွဲချလိုက်ကြ၏။

လှိုင်းလုံးများက ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ဖွပ်ကြပြန်လေပြီ။

“မိုက်လိုက်တဲ့လူကြီးနယ်... နင့်ချည်းပင် သေပေတော့” ဟု ကျွန်တော့်အား အပြစ်ဒဏ်ပေးနေကြသယောင်ယောင်။

တမျှင်မျှင်ကလေး ကျန်ရှိနေသည့် အသိတရားကို မလွတ်ကင်းအောင် ကျွန်တော်အား ခဲနေရ၏။

ကံကောင်းထောက်မ၍ နောက်တစ်ကြိမ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ကျွန်တော့်အား ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်သို့

ပင့်တင်လိုက်ပြန်၏။ ကျောက်ဆောင်မျက်နှာပြင်တွင် အက်ကွဲ
နေသည့် နေရာတစ်ခုကို လက်နှင့်စမ်းမိသဖြင့် အတင်းကုတ်ဖဲ့
ကာ တွယ်ကပ်နေလိုက်၏။

သို့သော် မရသေးပါ။ ပြန်လိမ့်ကျလာကြသော ရေလုံးကြီး
များနှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျွန်တော်လိုက်ပါသွားရပြန်၏။

အင်္ဂုစွန်းခံရုံနှင့် ကျွန်တော်အရိုက်ဖွပ်ခံရပြန်လေပြီ။ အရိုင်း
သဘာဝ၏ နှိပ်စက်မှုကို ကျွန်တော်ငဲ့ခံရုံမှတစ်ပါး အခြား ထွက်
ရပ်လမ်းကို ကျွန်တော်မမြင်မိပါ။ ကျွန်တော်၏ ကြွင်းကျန်ရစ်
သည့် စွမ်းအင်ငွေ့ငွေ့နှင့် ရေမနစ်အောင်သာ ခြေလက်များကို
လှုပ်ရှားနိုင်၏။

ကျွန်တော် အကြိမ်မည်မျှ အရိုက်ခံနေရသည်ကို မသိစွမ်း
နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော့်ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်လာပြီဟု
ကျွန်တော်နလုံးသွင်းလိုက်မိ၏။

“ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူပါ။ ဘုရား... ဘုရား”
ကျွန်တော် ဆုတောင်းရင်း မျက်စိများကို မှိတ်လိုက်၏။

အမည်းကိုသိမှ အဖြူကိုသိရသလို
အဆိုးကိုသိမှ အကောင်းကိုသိနိုင်မည်။
အမှောင်ကိုသိမှ အလင်းကိုသိရသလို
ဒုက္ခကိုသိမှ သုခကိုသိနိုင်မည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး၏ စွမ်းအားကြောင့်လော၊ အခြား မမြင်နိုင်သည့်စွမ်းအားတစ်ခုကြောင့်လော ကျွန်တော်မပြောတတ်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီးလျှင် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

ကျွန်တော်သတိသုံးသုံးကလေး ရနေသည့်အတွက် ကျောက်ဆောင်၏ ချိုင့်ကလေးများ၌ ခြေချောင်းကလေးများရော လက်ချောင်းကလေးများကိုပါ ထိုးစိုက်ပြီး တွယ်ကုတ်ထားလိုက်၏။

ရေလုံးများ လျှောကျလာကြပြန်လေပြီ။ ရေထုက ကျွန်တော့်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေပြန်၏။ အံ့ကိုကြိတ်ကာ လက်ချောင်းများကို တအားကုတ်ထား၏။

လျှောဆင်းလာသည့်ရေထုများ ကုန်လေပြီ။ ကျွန်တော် လိုက်ပါ၍ မသွားတော့ပါ။

အခွင့်သာခိုက် ကျောက်ဆောင်အထက်သို့ တစ်လံမျှ ကျွန်တော် တွယ်တက်နိုင်လိုက်၏။ ထိုနေရာ၌ ကျောက်ဆောင် မျက်နှာပြင်တွင် အက်ကွဲကြောင်းကြီးတစ်ခုရှိရာ ကျွန်တော်၏ လက်ယာဘက် ခြေထောက်နှင့် လက်ယာဘက်လက်မောင်းတို့ကို ထိုအက်ကွဲကြောင်းကြီး၌ ထိုးထည့်ထားလိုက်၏။

ဒီလှိုင်းကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်ကို ကျော်တက်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို ပုတ်ခတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အား ရေထဲသို့ မဆွဲခေါ်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် အလွန်ပန်းဟိုက်နေ၏။ အသက်ဝဝ ၅။ နိုင်ရန် နှာခေါင်းဖြင့်သာမက ပါးစပ်ဖြင့်ပါ ကူ၍၅။ သွင်းနေရ၏။

တစ်ကိုယ်လုံးပင် အလွန်ကိုက်ခဲနာကျင်နေ၏။ ချမ်းအေးလွန်း၍လည်း တစ်ကိုယ်လုံးပင် ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ဘေးရန်မှ ကျွန်တော်လွတ်မြောက်လာသော်လည်း အအေးဒဏ်လေဒဏ် နှင်းဒဏ်တို့မှ ကျွန်တော်မလွတ်မြောက်နိုင်သေးပါ။ ဤဘေးဒဏ်တို့ကို တွန်းလှန်ရန်လည်း ကျွန်တော့်တွင် ခွန်အားမရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်၏ အသိဉာဏ်သည် တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်လာ၏။ သိတစ်ချက် မသိတစ်ချက်... ထို့နောက် လုံးဝသတိလစ်သွားပါတော့၏။

အချိန်မည်မျှကုန်လွန်သွားသည်မသိ။

ကျွန်တော်၏ မျက်စိများကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်နိုင်သောအခါ၌ မိုးစင်စင်လင်းနေပေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တဖြည်းဖြည်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပြာလှဲသော ကောင်းကင်... အထက်ဘက်၌ မတ်စောက်သော ကျောက်နံရံ... အောက်ဘက်၌ ပင်လယ်ပြင်...

ပင်လယ်ပြင်သည် ဘောင်ဘင်မခတ်တော့ပါ။ လှိုင်းလုံးကြီးများ မရှိတော့ပါ။ လေပြင်းမုန်တိုင်းလည်း မရှိတော့ပါ။ နှင်းမှုန်များလည်း မကျတော့ပါ။

နေအလင်းရောင်များပင် ဖြာကျနေကြ၏။

နေရောင်ကြောင့် နှင်းစိုင်းနှင်းခဲများပင် ပျော်ကျကုန်လေပြီ။

ကျောက်ဆောင်၏ အက်ကြောင်းများအတွင်းနှင့် ကျွန်

တော့် ကုတ်အင်္ကျီ၏ တွန့်ခေါက်နေသည့် နေရာများ၌သာ အကြွင်းအကျန်များကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော် ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။

ကျောက်ခုံရံ၏ အထက်ဘက်၌ တောတန်းရှည်တစ်ခုကို လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်နေရ၏။ ဤနေရာသည် ကျွန်တော် နှင့် လုံးလုံးလျားလျား စိမ်းနေပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ မည်သည့်နည်းဖြင့် ဤနေရာသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပါလိမ့်။

ဝမ်းဗိုက်က ဆာလောင်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်ထုံကျဉ်ပြီး ကိုက်ခဲနေ၏။

မည်သို့သော ဘေးဒုက္ခနှင့် ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါလိမ့်။

ကြာမြင့်စွာပင် ကျွန်တော်တွေ့နေမိ၏။ အဖြေမရပါ။

“ဪ... သားနဲ့သမီးတွေ သူတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ၊ စံအိမ်ကော ဘယ်မှာလဲ၊ စံအိမ်... ဟာ... စံအိမ်မြှုပ်သွားပြီပဲ၊ ဟော... ဟုတ်ပြီ၊ တို့ လေမုန်တိုင်း ကြုံခဲ့ရတာ... လှိုင်းလုံးကြီးတွေ... စံအိမ်ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်မိပြီး မြှုပ်သွားတာ၊ စံအိမ် မမြှုပ်ခင် တို့ရေထဲ ခုန်ဆင်းခဲ့ကြတာ... သားနဲ့သမီးတွေ လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ မြှုပ်ချည် ပေါ်ချည်နဲ့၊ ဟင်... သူတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ၊ သား ရန်ဒီ... သမီး စင်ဒီ... ဂျီနာ”

ကျွန်တော်အမှတ်သတိရလာပြီး အသံထွက်၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ထူးသံကို မကြားရပါ။ ကျွန်တော် တကယ်ပင်ခေါ်လိုက်လေသလား၊ သို့မဟုတ် အိပ်မက်မက်နေတာလား။ ထပ်ခေါ်ပါဦးမည်။

“စင်ဒီ ... ရန်ဒီ ... ဂျီနာ၊ သမီး... သား”

မည်သည့်တုံ့ပြန်သံကိုမျှ မကြားရပါ။

ကျွန်တော် တကယ်အသံထွက်၍ အော်ခေါ်လိုက်လေ သလား။ သို့တည်းမဟုတ် စိတ်ကူးထဲ၌သာ အော်ခေါ်နေမိလေ သလား။

ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ပါ။

သေချာအောင် ထပ်ခေါ်လိုက်ပါဦးမည်။

“သမီး စင်ဒီ ... ဂျီနာ ... ရန်ဒီ ...”

ထူးသံ မကြားရပါ။ သားနှင့်သမီးတို့ သေကုန်ကြပါပြီ။

သူတို့သေပြီး ကျွန်တော်က အသက်ရှင်နေရသည်မှာ ထူးဆန်းနေ၏။ သူတို့က ကျွန်တော့်ထက် ရေကူးသန်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများက ကျွန်တော်၏ခန္ဓာထက် ပို၍ ခံနိုင်စွမ်းရှိကြ၏။ သုံးယောက်အနက် အနည်းဆုံးတစ်ယောက်တော့ အသက်ရှင်နေဖို့ကောင်းသည်။ ကျွန်တော့်အနီးတွင်ပင် ရှိနေဖို့ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်ကော ... တကယ်အသက်ရှင်နေပါသလား။

အားလုံးသည် အဆက်အစပ်မဲ့ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကင်းနေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏အာရုံသည် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များဆီသို့ ရောက်သွား၏။

ဘယ်ခြေထောက်တွင် စုတ်ပြီ၍ သွေးစွန်းနေသောခြေစွပ်၊ ညှာဘက်ခြေထောက်တွင် ခြေစွပ်မပါ ဗလာဖြစ်နေ၏။ ယင်းခြေထောက်သည် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၏။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးတွင် ခြောက်ကပ်နေသော သွေးစီး

ကြောင်းများ ရှိ၏။ ခြေထောက်များအောက်၌မူ ခဲလုမတတ်
ဖြစ်နေသော သွေးအိုင်ကြီး။

ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၌ပင် ထိုမျှလောက်သော
သွေး မရှိနိုင်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အသက်မရှင်နိုင်ပါ။ မုချသေပြီးဖြစ်
ရမည်။

မီးခြစ်များ ထည့်ထားသော ပုလင်းကို ကျွန်တော်သတိရ
လာ၍ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကို စမ်းကြည့်၏။ ပုလင်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်မတ်တတ်ထရပ်ရန် အားပြုကြည့်၏။ လုံးဝမထ
နိုင်ပါ။

ကလေးများသည်လည်း မရှိ၊ မီးခြစ်လည်း မရှိ၊ ထလိုလည်း
မရ။ လမ်းလျှောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။ ဘယ်ရောက်နေ
သည်ကိုပင် ကျွန်တော်မသိ။

ကျွန်တော် အခုမသေသေးလျှင်လည်း မကြာခင်သေရမည်
သာ။

ဘဝ၏ ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်နေပြီ။ သေခြင်းကို ရှောင်
လွှဲ၍ မရလျှင် အချိန်ဆိုင်းနေခြင်းဖြင့် မည်သို့အကျိုးရှိအံ့နည်း။
မြန်မြန်သေရသည်က မကောင်းပါလော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီ၏ ဇစ်ကို ဆွဲချလိုက်၏။

ကုတ်အင်္ကျီပွင့်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ စိုနေ
သော အဝတ်များကို လေအေးတိုးသဖြင့် အသည်းခိုက်အောင်
အေးစိမ့်သွား၏။

ဤလေအေးသည် ရေခဲထက်ပင် ပိုအေးမြ၏။ ကုတ်အင်္ကျီ

ကို ဆက်ဖွင့်ထားလျှင် မကြာမီပင် ကျွန်တော်သေပွဲဝင်ရမည်မှာ သေချာ၏။

ကျွန်တော်သည် တကယ်ပင် ဘဝကို အရှုံးပေး၍ သေမင်း တမန်ကို ဖိတ်ခေါ်သင့်ပြီလော။

ကျွန်တော်တွေးထင်သကဲ့သို့ ကလေးများ မသေဘဲ အသက် ရှင်နေကြသေးလျှင် ဤဘေးဒုက္ခကြီးမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော်၏ လမ်းညွှန်ကူညီမှုကို သူတို့ အရေးတကြီး လိုအပ် မည် မဟုတ်လော။

ဤသို့ အတွေးဝင်လာသည့်အတွက် ကုတ်အင်္ကျီ၏ ဇစ်ကို ကျွန်တော်ပြန်ဆွဲတင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ မျက်စိအစုံကို မှိတ်၍ ကလေးတို့အား အသက် ရှင် နေခွင့်ပြုရေးအတွက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ ကျွန်တော်နှစ်သက်သည့် အောက်ပါကဗျာကဏ္ဍပိုဒ်ကို သတိရလာသဖြင့် တိုးတိုးရွတ်ဆို မိ၏။

“ယင်းသို့ဖြစ်လင့်ကစား လျင်မြန်စွာလာလှည့်လော့”
ဘုရားသခင်ရယ် ... ဆောလျင်စွာ လာလှည့်ပါလော့။

(၁၆)

ပင်လယ်သောင်ကမ်းဝယ်

“ဟိုမှာ ... ပါပါ၊ ပါပါ ... ဟိုမှာဟေ့”

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောလိုက်သော ရန်ဒီ၏ အသံကို ကျွန် တော် သဲ့သဲ့ကလေး ကြားလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအသံကို ကျွန် တော် မမှတ်မိ။ ကျွန်တော်၏ ကမ္ဘာနှင့် မသက်ဆိုင်ဟု ထင်မိ၏။

“ဘယ်မှာလဲဟင်”

စင်ဒီ၏ အသံကို ကျွန်တော်ထပ်မံကြားလိုက်ရ၏။ ဤ အသံကိုလည်း ကျွန်တော်မမှတ်မိသေး။

သူတို့သည် ကျွန်တော်လဲလျောင်းနေသည့် ကျောက်ဆောင် ၏ အောက်ဘက်၌ရှိသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုထက်၌ ရပ်နေ ကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မော့ကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်တော့်အား သူတို့ တစ်မနက်ခင်းလုံး လိုက်ရှာခဲ့ကြ၏။ သောင်ကမ်းတစ်လျှောက် အပေါ်ဘက်သို့လည်း ရောက်ကြ၏။ အောက်ဘက်သို့လည်း ရောက်ကြ၏။ အငူစွန်း၏ အထက်ဘက် ရှိတောထဲသို့လည်း ဝင်ကြည့်ခဲ့ကြ၏။

ဘယ် နေ ရာမှာမှ ကျွန်တော့်အား မတွေ့ရသဖြင့် ဤ ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ တစ်ဖန်ပြန်လာကြ၏။ စောစောက အောက်ဘက်ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌သာ လိုက်ကြည့်ခဲ့ကြ ၏။ ကျွန်တော်ရှိနေသောနေရာမှာ အောက်က ကြည့်လျှင် မမြင် ရပါ။

ယခု ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့ရပ်နေကြသော ကျောက်ဆောင်ထက် မှနေ၍ ကျွန်တော်လဲလျောင်းနေသည့် ကျောက်ဆောင်၏ အက် ကွဲကြောင်းအတိုင်း ကြည့်သောအခါမှသာ ကျွန်တော့်ကို မြင်ရ ၏။

သားနှင့်သမီးတို့သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြေးလာကြ၏။ ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကြပြီး ကျွန်တော်၏ ဘယ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ပါပါ ... ပါပါ ... နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

စင်ဒီက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကိုစောင်းငဲ့ပြီး မျက်စိများကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေကြသော မျက်နှာကလေးနှစ်ခု။ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကျွန်တော်မမှတ်မိသေး။

“ပါပါ... သမီးတို့လေ၊ စင်ဒီနဲ့ ရန်ဒီပါ... ပါပါရဲ့၊ ပါပါကို တစ်မနက်လုံး သမီးတို့ လိုက်ရှာနေကြတာ၊ ပါပါ သတိရပြီလား။”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို အသာကလေး ညှိတ်လိုက်၏။

“အောက်ဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ယာယီစခန်း တစ်ခု လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီကို သွားကြရအောင်နော် ပါပါ။”

ရန်ဒီက လက်တွေ့သမားမို့ လက်တွေ့ကျကျစကားကိုပင် ပြော၏။

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ ရွှင်လန်းလာသည်။ သားနှင့် သမီးတို့ အသက်ရှင်နေကြသေးပါပကော။

ရန်ဒီက ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကိုကိုင်၍ စင်ဒီက ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များကို ကိုင်လျက် ကျွန်တော့်ကို ကျောက်အက်ကြောင်းအတွင်းမှ မ၊တင်ကြ၏။

ကျွန်တော့်ကို ပက်လက်အနေထားပြီး ရန်ဒီက မေး၏။

“ပါပါ... မတ်တတ်ရပ်နိုင်မလား။”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ရေခဲထက် ပိုအေးသော လေတွင် ရှစ်နာရီကြာမျှ အကာအကွယ်မဲ့ တည်ရှိခဲ့ကြရာ

အေးခဲတောင့်တင်းနေကြပြီဖြစ်၏။

စင်ဒီသည် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသည့်အလား မျက်နှာကလေး အိုသွား၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသကဲ့သို့ အားတက်လာပြီးလျှင် ကျောက်ဆောင်အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းသွား၏။

မကြာမီပင် ကျွန်တော်၏ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက်နှင့် ဆွယ်တာ အင်္ကျီထူထူတစ်ထည်တို့ကို ကိုင်၍ စင်ဒီပြန်ရောက်လာ၏။

ဘွတ်ဖိနပ်ကို ကျွန်တော်၏ ဘယ်ခြေထောက်တွင် ညင်သာစွာ ဝတ်ပေးကြ၏။ ဆွယ်တာထူထူကို ကျွန်တော်၏ ညာခြေထောက်တွင် ရစ်ပတ်ပေးကြ၏။

“ပါပါ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပခုံးတွေကို ဖက်ထားနော်၊ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရအောင်”

ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့သည် ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်စီကို ကိုင်လျက် ကျွန်တော့်အား ထူမ၊ ပေးကြ၏။

ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် အေးစက်ထုံထိုင်းနေကြသော်လည်း စူးရှစွာနာကျင်နေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဝေဒနာမှာ အလွန်ဆိုးရွားပြင်းထန်သည့်အတွက် မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာ၏။

ကျွန်တော် လမ်းမလျှောက်နိုင်ပါ။ သားနှင့်သမီးတို့၏ ပခုံးများကို ဖက်၍ ခြေနှစ်ဖက်ကို တရွတ်ဆွဲကာ ကျွန်တော် လိုက်ပါရ၏။

ကျောက်ဆောင်အောက်သို့ ခဲယဉ်းစွာဆင်းကြ၏။ ခဏနားကြ၏။

“ဂျီနာတစ်ယောက်ကောကွဲ့”

သမီးထွေး၏ အခြေအနေကို သိလို၍ ကျွန်တော်မေးလိုက်၏။

“ယာယီစခန်းမှာ ရှိပါတယ် ပါပါ။ ဂျီနာဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းတွေကြားမှာ သူဖိနပ်တွေ ကျွတ်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ဘောင်းဘီရောပဲ”

သမီးထွေး အသက်ရှင်နေသည်ကို သိရ၍ ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်မိ၏။ လှိုင်းလုံးကြားတွင် ဘောင်းဘီကျွတ်ထွက်သွားသည်ဆို၍ ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာမိ၏။ သူ့ခမျာဘောင်းဘီရော ဖိနပ်များပါ မရှိရှာသည့်အတွက် မည်မျှချမ်းအေးနေရာပါလိမ့်။ ဖခင်၏ မေတ္တာနှင့် စိုးရိမ်မိပြန်၏။

စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ယာယီစခန်းဆီသို့ တွဲခေါ်သွားကြ၏။ ယာယီစခန်းမှာ ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြားတွင်ဖြစ်၍ လေကွယ်၏။

ဂျီနာသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို မှီလျက် ဒူးကို ဖက်ကာ ထိုင်နေ၏။ ချမ်းရှာလွန်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

ဂျီနာဘေးတွင် ကျွန်တော့်အား ထိုင်စေပြီးလျှင် စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့သည် ထင်းပိုင်းကလေးများကို ကောက်စု၏။ ထို့နောက် မီးမွှေးရန် ရန်ဒီကြို့စား၏။

ရန်ဒီ၏ မီးခြစ်များမှာ ခြောက်သွေ့နေသဖြင့် တော်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် ထင်းများက စိုနေသည့်အတွက် မီးမွှေးလို့မရပါ။

ဒီရေကျသွားပြီဖြစ်၍ သောင်ကမ်းပေါ်တွင် တင်ကျန်နေရစ်သော ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းအချို့ကို စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့ကောက်ယူထားကြ၏။ ထိုကောက်ယူထားသော ပစ္စည်းအပုံကလေး၌ ရေနံဆီတစ်ဘူး ပါ၏။ ထိုနေရံဆီဘူးမှာ လှေပေါ်တွင် မီးအိမ်ထွန်းညှိရန်အတွက် အပိုဆောင်ထားသော ရေနံဆီဘူးဖြစ်၏။

ထိုရေနံဆီဘူးကို စင်ဒီယူလာပေးသဖြင့် ရန်ဒီသည် ရေနံဆီအနည်းငယ်ကို ထင်းပုံပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်၏။ ထို့နောက် မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းကို ခြစ်ပြီး မီးညှိလိုက်ရာ ဟုန်းခဲနဲမီးတောက်လာပါတော့၏။

ဂျီနာနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် မီးပုံနားသို့ ကပ်၍ မီးလှုံကြ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးအေးခဲနေချိန်တွင် မီးပုံ၏ အနွေးဓာတ်လောက်အဖိုးတန်သော အရာသည် လောကမှာ မရှိတော့ပါ။

မီးလှုံနေရင်းတွင် ဂျီနာ၏ ဗလာကျင်းနေသော ခြေအစုံကို ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကရုဏာသက်မိ၏။

သို့အတွက် ကျွန်တော်၏ ညာခြေတွင် ရစ်ပတ်ထားသည့် ဆွယ်တာအထူကို ဖြေထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သမီးငယ်အား ကမ်းပေးလိုက်၏။

“သမီး... ရော့၊ ဒီဆွယ်တာကို ဘောင်းဘီလို ဝတ်လိုက်၊ ဆွယ်တာရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ထဲကို ခြေထောက်နှစ်ဖက် ထိုးထည့်လိုက်ပေါ့။”

ဂျီနာသည် ဆွယ်တာကိုယူ၍ ချက်ချင်း ဝတ်လိုက်၏။ ငယ်

ရွယ်သူမို့ တော်ပါသေး၏။ သို့သော် သေရေးရှင်ရေးတွင် အရှက် အကြောက်ကို ဘေးချိတ်ထားရမည်ဖြစ်၏။

စင်ဒီက ကြီးတစ်စ ယူလာပြီးလျှင် ဆွယ်တာအင်္ကျီ၏ အပေါ်ပိုင်းကို ဂျီနာ၏ခါးတွင် ပတ်ချည်ပေးလိုက်၏။

ယဉ်ကျေးသော လူ့အသိုက်အဝန်း၌ ယင်းသို့ ဆွယ်တာ ကို ဘောင်းဘီလုပ်ပြီး ဝတ်ဆင်ထားလျှင် တကယ့်ရယ်ရွှင်ဖွယ် ရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့သည် သောင်ကမ်းတစ်လျှောက် ပိုက်စိပ် တိုက်ပြီး ပစ္စည်းအကြွင်းအကျန်များကို ရှာကြ၏။ စင်ဒီသည် ကျွန်တော်၏ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက်နှင့် ဂျီနာ၏ ဒေါက်မြင့်ရှူးဖိနပ် နှစ်ဖက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ထံ ယူလာပေး၏။

ရန်ဒီက 'စပို့ယက်' ခေါ် လိမ္မော်ရောင်ပလတ်စတစ် လှေ ငယ်ကို ကမ်းစပ်၌ တွေ့သဖြင့် ဆွဲယူလာ၏။

ထို့နောက် စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့သည် 'စံအိမ်' လှေတွင် ရွက် အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သော ရွက်ဖျင်တစ်ချပ်နှင့် ရေမြှုပ်အိပ်ရာသုံးခု တို့ကို ယူလာကြပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် အနွေးဓာတ်ကြောင့် အနည်းငယ်နေသာ ထိုင်သာ ဖြစ်လာသော်လည်း အလွန်အားနည်းနေသေး၏။ သို့ အတွက် စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့ကို ဝိုင်းမကူနိုင်ပါ။

သို့ရာတွင် ရာသီ၏အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ရွက်ထည်တံတစ်ခု ထိုးရန် ကလေးတို့အား ညွှန်ကြားလိုက်၏။

မီးပုံ၏ အနီး၌ ရင်ဘတ်အမြင့်ခန့်ရှိသော ကျောက်ဆောင် နှစ်လုံးသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရှစ်ပေခန့်ကွာဝေး၍ ကမ်းရိုးတန်း

နှင့် ပြိုင်တန်းနေကြ၏။ ထိုကျောက်ဆောင်နှစ်လုံးထက်၌ ရန်ဒီအား သစ်လုံးနှစ်ချောင်းကို ရှေ့တစ်ချောင်း နောက်တစ်ချောင်း တင်ထားစေပြီးလျှင် ရွက်ဖျင်ကြီးကို ဖြန့်မိုးစေ၏။ ရှည်ထွက်နေသော ရွက်ဖျင်အပိုင်းဖြင့် ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြားရှိ အဝတစ်ဖက်ကို ဖုံးပိတ်စေ၏။ ထိုရွက်ဖျင်အစကိုပင် ကြမ်းခင်းအဖြစ် အသုံးပြုစေ၏။ မီးပုံဘက်လှည့်နေသော အပေါက်ကိုမူ ဖွင့်ထားကြ၏။

ရွက်ထည်တဲ ထိုးပြီးသောအခါ ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့သည် နောက်ထပ်ပစ္စည်းများ ရလိုရငြား ထပ်ရှာကြပြန်၏။ ရေထည့်သည့်လေးခွက်တစ်ခု၊ စားသုံးဆီအပြည့်ပါသည့် ပလတ်စတစ်ပုံးတစ်လုံး၊ လိမ္မော်ရည်ဖျော်ရန် အမှုန့်အနည်းငယ်ရှိသည့် ပုလင်းတစ်လုံး၊ ပန်းသီးခြောက်လုံး၊ ကြက်သွန်သုံးဥ၊ ဒိန်ခဲအနည်းငယ်နှင့် ဆော့စ်ဘူးငယ်တစ်ခုတို့ကို ရရှိကြ၏။

‘စံအိမ်’တွင် တစ်လစာစားသောက်နိုင်သည့် ရိက္ခာများကို ကျွန်တော်တို့လှောင်ထားခဲ့၏။ ယခုမူ ဖော်ပြပါစားစရာ အနည်းငယ်ကိုသာ ပြန်လည်ရရှိကြ၏။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှ ပြန်လည်ဆယ်ယူရရှိသောပစ္စည်းအနည်းငယ်နှင့် စားစရာအနည်းငယ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖိုးတန်ရတနာများ ဖြစ်ကြ၏။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် ရန်ဒီသည် ယောက်သွား လက်တစ်ဆုပ်စာမျှကို ရှာဖွေရရှိခဲ့၏။ ထိုယောက်သွားကိုလေးခွက်စွပ်ပြုတ်ကျဲကျဲချက်ပြီးလျှင် ကလေးတို့အား ဝေငှသောက်စေ၏။

ကလေးတို့က မြိန်ရေရှက်ရေသောက်ကြ၏။ သို့ရာတွင်

ယောက်သွားစွပ်ပြုတ်ကျဲကျဲအနည်းငယ်သည် အဆာပြေရုံမျှ လောက်သာ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကမူ အစာစား၍ မရပါ။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာအပူချိန်လောက်နွေးအောင် အပူပေးထားသော ရေအနည်းငယ်ကိုသာ သောက်နိုင်၏။

ညနေရောက်လာသဖြင့် ပို၍ချမ်းအေးလာ၏။ မီးပုံပတ်လည်တွင် အားလုံးဝိုင်းထိုင်ကြ၏။ အားလုံးက မီးပုံကို စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ မည်သူမျှ စိတ်မကြည်လင်ပါ။ ကလေးတို့က ကျွန်တော် အစာမစားနိုင်ဘဲ နွမ်းခွေနေသည်ကို မြင်၍ စိတ်မကောင်းကြပါ။

“ချစ်သားနဲ့ ချစ်သမီးတို့... ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းလို့ပဲ မှတ်ကြပါ။ တို့အားလုံး အသက်ရှင်နေသေးတာကိုပဲ ဝမ်းမြောက်ကြပါ။ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတဲ့အခါ တို့အခုရောက်နေတဲ့ နေရာကို သိအောင် ခန့်မှန်းရမယ်။ သိပြီးရင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

တပ်စုမှူးက သူ၏ရဲဘော်များအား ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်ကိုရှင်းပြနေသကဲ့သို့ သားသမီးတို့အား ရှေ့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြ၏။

“ကျွန်မတို့ မူဇွန်အဂူပေါ် ရောက်နေတယ်လို့ ရန်ဒီက ယူဆတယ်”

စင်ဒီက ရန်ဒီ၏ ယူဆချက်ကို တင်ပြလိုက်၏။

“ဟိုအထက်ဘက်မှာ ကျွန်းငယ်သုံးလေးကျွန်းကို ကျွန်

တော် တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုရောက်နေတဲ့ နေရာက လန်ဂရာကျွန်းမဟုတ်ဘူးလို့လဲ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ”

ရန်ဒီက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ထပ်ဆင့်တင်ပြ၏။

“စံအိမ်မမြုပ်မီက စံအိမ်ဟာ မူဇွန်အူနဲ့ လန်ဂရာကျွန်း တို့ရဲ့ကြားမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ပါပါခန့်မှန်းခဲ့ပါတယ်။ မိုးလင်းတဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်းတွေရဲ့အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းသေးတာပေါ့။ ကဲ...သားတို့ သမီးတို့က အရင်ညဉ့်ကလဲ မအိပ်ကြဘူး၊ အိပ်ကြတော့”

ထိုညဉ့်က ကျွန်တော်တို့ကောင်းစွာမအိပ်ကြရပါ။ ရာသီ၏ အအေးဒဏ်သည် ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ နှင်းမှုန်များက အဆက်မပြတ် ကျနေ၏။ ရွက်ဖျင်အမိုးထက်တွင် လေးငါးလက်မအထူမျှ နှင်းပွင့်များတင်နေကြ၏။ မီးပုံ၏ အပူငွေ့ကြောင့် ထိုနှင်းပွင့်များ အရည်ပျော်သောအခါ အေးစက်သည့် နှင်းရည်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ စိမ့်ယိုကျလာ၏။

ရန်ဒီသည် ထိုညဉ့်အတွင်း၌ အကြိမ်များစွာပင် တဲအပြင်သို့ ထွက်၍ မီးပုံတွင် ထင်းစများ ထည့်ပေး၏။ တံပေါက်ဝသို့ အိပ်မှုစုံများနှင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တိုင်း မီးပုံဘေးတွင် ထိုင်နေသော ရန်ဒီကို တွေ့ရ၏။

ရန်ဒီသည် မီးပုံ၏ စွမ်းအင်ကို ခံယူနေလေရောသလား။

မိုးလင်းသောအခါ အငူစွန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တက်သွားပြီးလျှင် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်မျက်နှာများကို သေသေချာချာကြည့်ရှုလေ့လာ၏။

ရန်ဒီ၏ ယခင်ညဉ့်က မှန်းဆချက်သည် အတော်ကလေး

မှန်နေသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့
ရောက်နေသောနေရာသည် လန်ဂရာကျွန်းလည်း မဟုတ်။ မူဇွန်
အငူလည်း မဟုတ်။ ဒစ်ဆင်အဝင်ဝ၏ မြောက်ဘက်၌ရှိသော
ကျွန်းရှည် (Long Island) ၏ တောင်ဘက်စွန်းတွင်ဖြစ်၏။

ကျွန်းရှည်သည် အလတ်စကားပြည်နယ်၏ တစ်စိတ်
တစ်ဒေသ ဖြစ်၏။ ကျွန်းရှည်၏အနောက်ဘက်တွင် ကိုင်းဂနီ
ရေလက်ကြား (Kaigani Strait) ရှိပြီး ယင်းရေလက်ကြားကို
ဖြတ်ကျော်လိုက်လျှင် ဒေါလ်ကျွန်း (Dall Island) ကို ရောက်
မည်ဖြစ်၏။ ယင်းကျွန်း၏အောက်ဘက်စွန်းတွင် မူဇွန်အငူရှိပြီး
ကျွန်းအပေါ်ပိုင်း၏ အောက်ဘက်နားတွင် နှင်းဆီအဝ (Rose
Inlet) ရှိ၏။ ထိုနှင်းဆီအဝတွင် သစ်လုံးတဲတစ်ခု ရှိ၏။

ထိုသစ်လုံးတဲသည် ကျွန်တော်တို့အကူအညီရယူနိုင်သည့်
အနီးဆုံး နေရာပင်တည်း။

ထိုသစ်လုံးတဲနှင့် ကျွန်တော်တို့ယခုရောက်ရှိနေသော နေ
ရာသည် ၂၅ မိုင်ခန့်ဝေးမည်ဟု ကျွန်တော်ခန့်မှန်းကြည့်မိ၏။
ထိုတဲသို့ ရောက်အောင်သွားနိုင်မည်ဆိုလျှင် ဆေးဝါးနှင့် အစား
အစာများ ရရှိမည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ ဖောင်ရှိရာ ရေပူဂီယို
ဆိပ်ကမ်းသို့ သွားရန်အတွက်လည်း စက်လှေတစ်စင်းကို ငှား
ရမ်းယူနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထိုတဲဆီသို့ မည်သို့သွားရအံ့နည်း။

ကျွန်းရှည်၏ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်
သွား၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ရှိကျောက်ဆောင်
များမှာ အလွန်မတ်စောက်နေသည့်အပြင် ကျောက်ဆောင်များ

၏ အထက်ပိုင်း၌လည်း ကျောက်အချွန်အတက်များ ပြည့်နှက်
နေပေသည်။

ထို့အပြင် ကိုင်းဂနီရေလက်ကြားကိုလည်း ဖြတ်သန်းရပေ
ဦးမည်။

အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းမှာ ဖောင်တစ်ခုတည်း
ဆောက်၍ ကျွန်တော်တို့သားအဖလေးယောက်စလုံး အတူတကွ
သွားရောက်သော နည်းလမ်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

ထိုစဉ်အခါ ‘စပို့ယက်’ကို ကျွန်တော်သတိရမိ၏။ ဘာ
ဆက်လုပ်ရမည်ကိုလည်း စိတ်ကူးရလိုက်၏။ အလျင်အမြန်
လုပ်ရန်ကိုလည်း စိတ်စောမိ၏။

ထို့ကြောင့် ရွက်ထည်တဲဆီသို့ အမြန်ပြန်လာပြီးလျှင် ရန်ဒီ
အား ‘စပို့ယက်’ကို ယူလာစေ၏။

“ပလတ်စတစ်လှေငယ်က အခြေအနေတော်တော်ဆိုး
သလား ရန်ဒီ”

“တော်တော်ဆိုးတယ်၊ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်
နေတာပဲ”

“ကမ်းပေါ်မှာစတိုင်ရီဖုံးရေမြှုပ် (Styrofoam) တွေပြန်
ကျဲနေတာကို ငါသတိထားမိတယ်၊ အဲသည်စတိုင်ရီဖုံးအစအန
တွေကို စပို့ယက်ရဲ့ အပေါက်တွေထဲ ထိုးထည့်ပြီး အပေါက်တွေ
ကို ပိတ်ဆို့လိုက်ရင် စပို့ယက်ကို တို့ပြန်သုံးလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ် ပါပါ၊ ပါပါ၊ အကြံကောင်းသားပဲ”
ရန်ဒီကပါ သဘောတူထောက်ခံသည့်အတွက် သောင်ကမ်း

ပေါ်ပြန့်ကျဲနေသည့် စတိုင်ရိပ်းအစအနများကို ကလေးတို့အား ကောက်ယူစေ၏။ ထိုအစအနများကို စပိုယက်၏ စုတ်ပြတ်နေသော အပေါက်များထဲသို့ ကျွန်တော်ဆိုထည့်၏။

အပေါက်များကို တတ်နိုင်သလောက် ဖာထေးပြီးသော အခါ စပိုယက်ကိုရေပေါ်သို့ချကြည့်၏။ စပိုယက်သည် ရေတွင် ပေါ်ပြီး လူနှစ်ယောက်တက်စီးသည်ကို ခံနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အတော်အသင့်အားတက်သွားကြ၏။

“ဟုတ်ပြီဟေ့... တို့သစ်လုံးဖောင်တစ်ခု ဖွဲ့ကြဦးမယ်၊ အဲဒီဖောင်နဲ့ နှင်းဆီအဝက သစ်လုံးတဲဆီသွားကြမယ်၊ ဒီနေရာက လေသိပ်တိုက်လို့ ဒီမှာဖောင်ဖွဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကျွန်းရဲ့အနောက်ဘက်ကမ်းကို သွားကြရအောင်”

“ဘယ်လိုသွားကြမလဲ ပါပါ”

ရန်ဒီမေးမြန်းသည့်အတွက် ကျွန်တော်၏စိတ်ကူးကို ဆက်၍ ပြောပြလိုက်ရ၏။

“တို့ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို စပိုယက်ပေါ် တင်ပြီး မင်းနဲ့ဂျီနာ လှော်ခတ်သွားကြပေါ့၊ စင်ဒီက ငါနဲ့ ကမ်းရိုးတန်းပေါ်က လျှောက်သွားကြမယ်”

ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို အားလုံးသိကြပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အား တစ်ညတာ အကာအကွယ်ပေးခဲ့သော ရွက်ထည်တဲကို ဖျက်သိမ်း၍ ပစ္စည်းများကို စပိုယက်ပေါ်သို့ တင်ကြ၏။

ဖောင်ဖွဲ့ရာတွင် အသုံးပြုနိုင်မည့် ပစ္စည်းအတိုအထွာများကို ကျွန်တော်သတိထား၍ စုဆောင်းရာ ကြိုးလှေကားတစ်ခု၊

လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ရာဘာပြွန်တစ်ချောင်းတို့ကို ရရှိ၏။

ဤပစ္စည်းအတိုအထွာများသည်ပင် လူ၏အသိဉာဏ်ဖြင့် သောင်ကမ်းပေါ်ပြန့်ကျဲနေကြသည့် သစ်လုံးများနှင့် ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်လျှင် ဖောင်တစ်ခုဖြစ်လာမည်မဟုတ်ပါလော။

(၁၇)

ဘဝခရီးကြမ်းကြီး

အေးမြသော မြောက်လေသည် ကျွန်တော်တို့၏စခန်းပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်တိုက်ခတ်နေ၏။

ဤစခန်းကိုစွန့်ခွာရတော့မည်ဆိုတော့လည်း သံယောဇဉ်တွယ်မိသယောင်ယောင်။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပစ္စည်းများ တင်ထားပြီးသော ‘စပို့ယက်’ ကို ရေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လာကြ၏။

စပို့ယက်ကို ရေပေါ်ချပြီး၍ ရန်ဒီတို့ သွားရန်အသင့်ဖြစ်သောအခါ...

“ရန်ဒီရေ...မင်းတို့ ဒီကျွန်းရဲ့ အနောက်တောင်စွန်းကို ကွေ့ပတ်သွားပြီးတော့ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ ကမ်းခြေကောင်းကောင်းတစ်ခုမှာ စခန်းချကြကွာ၊ စင်ဒီနဲ့ ငါလဲ မကြာခင်ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါပါ။ ဒါနဲ့ ဂျီနာက ကျွန်တော်နဲ့အတူသွားမယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊ ဟော...ဂျီနာရော၊ သမီးလေး...”

ဂျီနာပျောက်ချက်သားကောင်းနေ၏။ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းနေစဉ်ကတည်းကပင် ဂျီနာ၏ မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ “ဧကန္တ ... ကလေးမက စပို့ယက်နဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးနဲ့တူတယ်” ဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်၏။

“သမီးလေး... ဂျီနာ၊ ဂျီနာ... လာပါဦးသမီးရဲ့။”

ဂျီနာသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်အနီးသို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ငိုလေ၏။

“ဪ... သမီးရဲ့၊ စပို့ယက်နဲ့ သွားရတာ သက်သာပါတယ်။ သမီးရဲ့ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်က သမီးကို ကျောက်ဆောင်ပေါ်က လမ်းလျှောက်သွားဖို့ ခွင့်မပြုဘူးသမီးရဲ့။”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ ဟင့်... ဟင့်... သမီးပင်လယ်ထဲကို မဆင်းချင်တော့ဘူး၊ စပို့... စပို့ယက်နဲ့ မလိုက်... မလိုက်ပါရစေနဲ့။”

သမီးကလေး ငိုယိုတောင်းပန်နေပြန်တော့လည်း ကရုဏာသက်မိ၏။

စင်ဒီသည် ဂျီနာ၏ ပခုံးကိုဖက်ထားလိုက်ပြီး ဖျောင်းဖျရ၏။

“ညီမလေးရဲ့... ပါပါက ကောင်းအောင်စီစဉ်နေတာပါ။ တို့ဒီစခန်းက မထွက်ခွာလို့ မရဘူးမဟုတ်လား၊ ကြာကြာနေရင် အေးပြီး၊ ငတ်ပြီး၊ ဖျားပြီး သေကုန်ကြမှာပေါ့။ ပါပါက အစာတောင် မစားနိုင်ဘူးဆိုတာ ညီမအသိပဲမဟုတ်လား၊ ညီမက ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့မို့ ကျောက်ခဲကျောက်ခက်တွေပေါ်မှာ ဘယ်

လျှောက်သွားလို့ ရပါ့မလဲ၊ ညီမလေး... လှေငယ်နဲ့ လိုက်သွားပါနော်”

ဂျီနာ အငိုလျော့သွား၏။ ကျွန်တော်က သမီးငယ်၏ လက်ကို ဆွဲယူပြီး လှေငယ်ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ လှေငယ်ပေါ်တွင် ကျကျနန ထိုင်မိစေရန် သူမအား ကူညီပေးလိုက်၏။

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြတော့။ ဂျီနာသည် ရှိုက်ငိုနေရာမှ ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်လုံးပြာများတွင် မျက်ရည်ပုလဲဥတို့ ဟီးလေးခိုလျက်။

လှေငယ်ကို ကမ်းမှခွာနိုင်အောင် ကျွန်တော်တွန်းပေးလိုက်၏။ ရန်ဒီသည် တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ သွက်သွက်ကလေး လှော်ထွက်သွား၏။

လှေငယ်သည် တရွေ့ရွေ့ ဝေး၍ မြင်ကွင်းထဲ၌ တစ်စတစ်စ သေးငယ်သွား၏။

စင်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်ရမည့် တာဝန်ကို သိလိုက်ကြ၏။

ကမ်းပါးတစ်လျှောက်၌ အငူစွန်း၏ နံရံများသည် ပေတစ်ရာခန့်မြင့်၍ အလွန်မတ်စောက်ကြ၏။ သောင်ကမ်းခြေမှာ ကျောက်ခါးပန်းများသာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် အငူစွန်းပေါ်မှသာ စင်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်သွားကြ၏။

ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများကြားတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အလွန်ခဲယဉ်းစွာ လျှောက်ကြရ၏။ နှင်းမှုန်များက တဖွဲဖွဲ

ကျနေရာ နှင်းအစိုင်အခဲများပေါ်၌ နှင်းချသောအခါ ခြေချော်
မသွားစေရန်လည်း ကိုယ်ကို ထိန်းကြရ၏။

အတန်ငယ်လျှောက်မိကြသောအခါ ပင်လယ်ဒီလှိုင်းများ
တိုက်စားထားသည့်အတွက် သစ်တောအတွင်းပိုင်းသို့ ချိုင့်ဝင်
နေသော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုချောက်
ကမ်းပါးသည် အတွင်းဘက်သို့ မိုင်ဝက်ခန့် ရှည်လျားသဖြင့်
ယင်းကို ကွေ့ပတ်သွားရန် အချိန်မပေးနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် စင်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချောက်အောက်
သို့ ခဲယဉ်းစွာဆင်းကြပြီးလျှင် တစ်ဖန် ချောက်၏ အခြား နှုတ်
ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတက်ကြရပြန်၏။

ဤခရီးကြမ်းနှင့် နှိုင်းစာလျှင် သမီးငယ်နှင့် ရန်ဒီတို့ သွား
ရသည့် လမ်းခရီးမှာ အလွန်ပြန့်ပြူးချောမောလှပလိမ့်မည်ဟု
တွေးမိ၏။

ကျွန်တော်သည် စားမဝင် အိပ်မပျော်၊ ခွန်အားအထူးလျော့
နည်းနေသည့်အတွက် မကြာမီ အမောဆိုလာ၏။

“ရန်ဒီနဲ့ နေရာချင်းလဲခဲ့ရရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟုပင် တွေး
လိုက်မိ၏။

သို့ရာတွင် ဖခင်တစ်ဦးအနေနှင့် ပိုခက်ခဲသောတာဝန်ကို
ပင် ရွေးချယ်၍ ထမ်းရွက်ရပေမည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်၏
အကြောအဆစ်ရောင်ရောဂါကြောင့် လှော်တက်ကို ကျွန်တော်
မလှော်နိုင်ပါ။

ချောက်ကမ်းပါးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသည့်နောက် စင်ဒီနှင့်
ကျွန်တော်တို့သည် ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ယခင်အတိုင်းပင်

ခက်ခက်ခဲခဲလျှောက်ကြပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ မည်မျှပင် ကြိုးစား၍ လျှောက်စေကာမူ ခရီးမှာ ကြမ်းတမ်းလွန်းသဖြင့် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

နံနက် ၉ နာရီအချိန်လောက်က စပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ မွန်းတည့်ချိန်သို့ပင် ရောက်လုနီးလာပါပြီ။ ဒုတိယ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ခဲယဉ်းစွာ ကျော်ဖြတ်ရပြန်၏။

စင်ဒီရော ကျွန်တော်ပါ အလွန်မောနေကြပေပြီ။ သို့သော် ဇွဲလုံ့လကို မလျှော့ဘဲ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်လျှောက်နေကြ၏။

မွန်းလွဲ ၃ ချက်တီးခန့်အချိန်တွင် တတိယချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို ရောက်လာကြ၏။ ပင်ပန်းလွန်း၍ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် ခေတ္တနားကြ၏။

ခြေကုန်လက်ပန်းဖြစ်နေသည့်အချိန်တွင် ချောက်ထဲသို့ ဆင်းလျှင် ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မှောက်ထိုးကျသွားမည်ကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်၏။

ထွက်လာစဉ်က တစ်နာရီခန့်သာ လျှောက်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ခဲ့သောခရီးတွင် ယခု ခြောက်နာရီကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ခရီးတစ်ဝက်ပင် မကျိုးသေးပါ။

ကျွန်တော်တို့တွင် စားစရာမပါ။ သောက်စရာရေလည်း မရှိ။ ရေငတ်လွန်းလျှင် နှင်းပွင့်တစ်ဆုပ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်၍ ငုံ့ရ၏။ နှင်းအရည်ပျော်သောအခါ ရေကို မျိုချရ၏။

စင်ဒီသည် နံနက်စောစောက ပန်းသီးတစ်လုံးကိုသာ စားခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မည်သည့်အစာမျှ မစားနိုင်သေး။ ရေနွေးနည်းနည်းကိုသာ သောက်ခဲ့ရ၏။

အငူစွန်း၏ ကျောက်ဆောင်ထက်၌ ကျွန်တော်သတိလစ်နေသည့် အချိန်ကလည်း ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်ခတ်မိသော ခြေထောက်ဒဏ်ရာများမှ သွေးများစွာဆုံးရှုံးခဲ့ရသေး၏။

ယခုထိ ကျွန်တော်အသက်ရှင်နေသေးသည်ပင် အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေပါ၏။ သားသမီးများအား ဤဘေးဒုက္ခကြီးမှ လွတ်မြောက်စေလိုသော ဆန္ဒက ပြင်းပြလွန်း၍ အသက်ရှင်နေဟန် တူပါ၏။

စင်ဒီသည်လည်း ညဉ့်က အအိပ်ပျက်ခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ အစာအနည်းငယ်သာ စားခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ လေအေးနှင့် နှင်းမှုန်များကြားတွင် နာရီပေါင်းများစွာမနားတမ်းခရီးကြမ်းနှင့်ခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပေပြီ။

“ကဲ... သမီး၊ ချောက်ထဲ ဆင်းကြရအောင်၊ ကျောက်ခဲတွေက နှင်းတွေနဲ့ ချောနေတယ်၊ သတိနဲ့ နင်းနော်”

ကျွန်တော်တို့ သတိကြီးစွာထား၍ ဆင်းကြပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်နင်းလိုက်သော ကျောက်ခဲတစ်လုံးမှာ လျှောဆင်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ဖင်ထိုင်လျက်လဲကာ အောက်ဘက်သို့ လျှောကျသွား၏။ ပေါင်လုံးအရွယ်ခန့်ရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွယ်ဖက်မိသောအခါမှ ကိုယ်အရှိန်ကို သတ်နိုင်တော့၏။

“ဟင်... ပါပါ နာသွားသလား။”

စင်ဒီသည် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကျွန်တော်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာ၏။

“ဟဲ့... သမီး၊ မလာနဲ့... ချော်လဲနေဦးမယ်၊ ပါပါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ စင်ဒီက...

“ပါပါရယ်... ကံကောင်းထောက်မပေလို့ပဲ၊ သမီး ရင်ထဲ မှာ ထိတ်သွားတာပဲ၊ ပါပါက အားမှမရှိတော့တာ၊ ခပ်ဝဝလေး နားပြီးမှ ခရီးဆက်ကြရင် မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး သမီးရဲ့၊ တော်ကြာ ဒီရေတက်လာရင် ခက်နေ ဦးမယ်၊ မဝေးတော့ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ပါပါဆက်သွားနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ကို အမှီပြု၍ ထရန်ကြိုးစား၏။ စင်ဒီ ကူမ၊ ပေးလိုက်၍ သက်သောင့်သက်သာ ထလာနိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပိုမိုသတိထားကာ ချောက်အောက်သို့ ဆင်းကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖက်မှ ချောက်ခါးပန်းကို တက်ကြ ပြန်၏။ ရှိသမျှခွန်အားကလေးနှင့် အတင်းရုန်းကန်ကာ တက် ရသောကြောင့် နှစ်နာရီနီးပါး ကြာသွားသည်ထင်ပါ၏။

ချောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအချိန်တွင် နေဝင်လှ နီးနေချေပြီ။ အလတ်စကားပြည်နယ်တွင် ဆောင်းရာသီ၌ အစော ကြီး နေဝင်မြဲဖြစ်၏။

စင်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အလွန်အလွန် မောပန်းနေ ကြပြီ။

“ပါပါ ... ခဏလောက် နားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“နည်းနည်းလေး ဆက်သွားလိုက်ရအောင် သမီးရယ်၊ ပြီးတော့ နားကြတာပေါ့”

နည်းနည်းနည်းနည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်မြဲလျှောက်နေကြ၏။ နေအလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ လရောင် ကြယ်ရောင် မှိန်မှိန်တွင် ဆက်လျှောက်ကြပြန်၏။

ခြေလှမ်းများသည် လေးသထက် လေးလာကြ၏။ အသွားနှုန်းသည်လည်း နှေးသထက် နှေးလာ၏။

ခြေထောက်ကို အနိုင်နိုင် တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ သွားနေရသည်မှာ ပက်ကျိများ သွားနေရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည့်အထဲတွင် အလင်းမှိန်မှိန်၌ နှင်းဖုန်းထားသော ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် စမ်း၍ စမ်း၍ လျှောက်နေရသဖြင့် လဲကျသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ ဒူးများနှင့် လက်ဖဝါးများလည်း အထပ်ထပ် အခါခါ ပွန်းပဲ့နေကြပါပြီ။

စင်ဒီလဲကျသောအခါ၌ သူမဘာသာသူမ ထလာနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်လဲကျသောအခါတွင်မူ သူမဝိုင်းထူပေးမှ ထနိုင်ပါတော့၏။

သမီးနှင့် အဖေတို့သည် လက်ချင်းတွဲလျက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပြုကာ ဆက်လျှောက်ကြ၏။

ညဉ့်သည် နက်သထက် နက်လာ၏။ လေသည် အေးသထက် အေးလာ၏။ အပြင်းအထန်ရုန်းကန်နေရသည့်အတွက် ကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများ နွေးနေကြ၏။ ခေတ္တမျှ ထိုင်နားလိုက်လျှင်ပင် ကိုယ်ခန္ဓာအေးစိမ့်လာတော့၏။

သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေထောက်များကို လှုပ်ရှား နိုင်သေးသရွေ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်နေကြ၏။ သန်း ခေါင်ယံလောက်တွင် ကျွန်း၏ အနောက်တောင်စွန်းသို့ ရောက် လာ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် မြောက်ဘက်သို့ဦးတည်၍ လျှောက်ကြ ပြန်၏။

နှင်းများ စွေမြဲစွေနေကြသည့်အတွက် ကောင်းကင်ထက် တွင် လနှင့်ကြယ်တာရာများကို မမြင်ရပါ။ အလင်းရောင်သည် အလွန်ဖျော့တော့နေပါ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိများက အမှောင်တွင် ကျင့်သားရပြီး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်သာလျှင် ကျောက် ဆောင်များကို ရှောင်တိမ်း၍ လျှောက်နေနိုင်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ လုံးဝခြေပန်းကျလေပြီ။ ဆက်မသွားနိုင် တော့ပါ။ ကြီးမားသည့် ကျောက်ဆောင်တစ်လုံး၏ လေကွယ် ရာဘက်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ ဟိုနားသည်နားမှ ကောက်ယူ ထားခဲ့သော ထင်းကလေးများနှင့် မီးမွှေးကြ၏။ ကျောက်ဆောင် ကို မှီရင်း မီးလှုံကြရာ မကြာမီအိပ်ပျော်သွားကြ၏။

ကျွန်တော်နှိုးလာသောအခါ၌ ရောင်နိပင်ပျိုးနေလေပြီ။ ကျွန် တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၏။ စင်ဒီမှာ အိပ်မောကျလျက်ပင် ရှိသေး၏။

ကျောက်ကို ကျောက်ဆောင်တွင် မှီလျက် ဦးခေါင်းကို ကျွန် တော် လက်မောင်းပေါ် မှေးတင်ထားကာ အပြစ်ကင်းသူပမာ အိပ်နေရှာသော သမီးလေး...။

ဪ... ချစ်သမီး၊ ဖခင်နှင့် အတူယှဉ်တွဲ၍ အသက်ရှင် ရေးအတွက် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ရုန်းကန်ခဲ့သောသမီး။ ဖခင်

အကြိမ်ကြိမ်လဲကျသည်ကို ဖေးမကူညီပေးခဲ့သော သမီး။ ဖခင်၏ မေတ္တာကို ညီမျှစွာ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရှာသော သမီး။ အိပ်ရေး ဝအောင် အိပ်ပါစေတော့။

မီးပုံကလေး မီးငြိမ်းခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ သွေးပူလာအောင် ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းများနှင့် ခြေချောင်းများကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် ပြုလုပ်ပေး၏။

ထို့နောက် အလွန်ညောင်းညာနေသော ခြေလက်များကို လှုပ်ရှားမိရာ စင်ဒီ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာကြတော့၏။

“ဟင်...ပါပါ နိုးနေတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူးကွယ်၊ သမီးဆက်အိပ်ချင် အိပ်ဦးလေ”

“တော်ပါပြီ ပါပါရယ်၊ သမီးခြေလက်တွေ အေးခဲကုန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ပါပါတို့ ခရီးဆက်လိုက်ကြရအောင်၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ကိုယ်နွေးလာမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ မတ်တတ်ထ ကိုယ်ဆန့်ပြီး ခရီးဆက်ကြ၏။ နေရောင်ခြည်များ ပိုရင့်လာကြ၏။ ကျေးငှက်သာရကာ တို့၏ အသံများကိုမူ မကြားရ။

ဆယ်မိနစ်မျှလျှောက်မိသောအခါ ပင်လယ်ဝမှ ကုန်းတွင်းသို့ လခြမ်းသဖွယ် ကွေ့စိုက်၍ ထိုးဝင်နေသော လျှိုမြောင်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ထိုလျှိုမြောင်တွင် ရေခူးဆစ်ခန့်ရှိ၏။ အညိုရောင် ကျောက်စရစ်ခဲများလည်း ရှိ၏။ ဤနေရာသည် လေကွယ်သောအရပ်

ဖြစ်၍ စခန်းချရန် အလွန်ကောင်းသောအရပ်ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ အရွယ်အစားစားရှိသည့် သစ်လုံးများ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသဖြင့် ဖောင်ဖွဲ့ရန်အတွက်လည်း အလွန်အဆင် သင့်သောနေရာ ဖြစ်၏။

“သမီးရေ... ဒီနေရာစခန်းချဖို့သိပ်ကောင်းတဲ့နေရာပဲ၊ ရန်ဒီ နဲ့ ဂျီနာတို့များ ဒီအနားမှာ ရှိကြမလား၊ မသိဘူး၊ သမီးကြည့်ပါဦး”

စင်ဒီက လျှိုကလေး၏ အထက်ဘက်နားသို့ သွားပြီး ကြည့်၏။

“ဟာ... ဒီမှာပါပါ၊ သူတို့ ဒီမှာရှိတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဝမ်းသာမှုပီတိဖြင့် ရွှင်လန်းသွားကြ သလို ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားကြသည့် ရန်ဒီနှင့်ဂျီနာတို့လည်း ရွှင်လန်းသွားကြ၏။ ဂျီနာသည် ကျွန်တော့်ထံ ပြေးလာပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ခါးကို ဖက်ထားလိုက်၏။

“သမီးတို့ ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မနေ့ညနေကတည်းကပါ၊ ပါပါတို့ ဘာဖြစ်လို့ သိပ်ကြာ နေရသလဲဟင်”

သမီးငယ်က ကျွန်တော်တို့ ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခ အသွယ် သွယ်ကို မမှန်းဆတတ်သည့်အတွက် ရိုးရိုးသားသားပင် မေး လိုက်ပါ၏။

သမီးငယ် နားလည်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်တော်ရှင် ပြလိုက်သည့်အခါ မကြည်သာသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကျွန် တော့်ကို ငေးကြည့်ရှာ၏။

ထို့နောက် ရန်ဒီရောက်လာပြီး သူပြုလုပ်ထားသည့် ယာယီ တဲဆီသို့ ကျွန်တော့်ကို တွဲခေါ်သွား၏။

လွန်ခဲ့သည့်ညဉ့်က ဆယ်မိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကျွန်တော်တို့ ဆက်၍ လျှောက်နိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဤစခန်းသို့ စောစော စီးစီး ရောက်ခဲ့မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မည်သို့မျှ ဆက်မလျှောက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဘဝဇာတ်လမ်းသည် ဤသို့ပင် ထူးဆန်းလှပါ၏။

ယနေ့ကား လှေမြုပ်ပြီးနောက် တတိယမြောက်သောနေ့ပေတည်း။

ကလေးသုံးယောက်သည် မည်မည်ရရအာဟာရဖြစ်လောက်အောင် အစာမစားခဲ့ရသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်၍ လွန်စွာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေကြ၏။

ရန်ဒီသည် သစ်သားချောင်းတစ်ခုနှင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် သဲစိုများကို တူးဆွကြည့်ရာ အကောင်ကြီးမားသည့် ယောက်သွားများ ပေါ်လာသည့်အတွက် ကလေးတို့၏ မျက်နှာများ လန်းဆန်းသွားကြ၏။

ယောက်သွားများကို ဖမ်းယူကြပြီးနောက် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ဖုတ်စားကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကလေးများ စားသောက်ရသည်ကိုပင် ပီတိဖြစ်၍ ကျေနပ်မိ၏။ ကိုယ်တိုင်ကား မစားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အစာမစားနိုင်ဘဲ နေရသည်မှာ သုံးရက်ရှိလေပြီ။

ကလေးတို့ စားသောက်နေချိန်တွင် ဖောင်မည်သို့ဖွဲ့ ရမည်ကို ကျွန်တော်စဉ်းစားနေ၏။ သစ်လုံးအများကြီးကို ပူးစပ်ချည်

နှောင်၍ ဖောင်ဖွဲ့သည်ထက် လှော်ခတ်နိုင်မည့် ကူးတို့ဖောင် တစ်ခုကို တည်ဆောက်သည်က ပို၍ကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

နေ့ခင်းတွင် ဒီရေများ ကျသွားသည့်အတွက် ကျောက်စရစ် ခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကမ်းခြေ၏ မျက်နှာပြင်မှာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာ၏။

နှင်းမှုန်များမှာ တစ်နေ့လုံးပင် တဖွဲဖွဲ ဆက်ကျနေ၏။ နေဝန်းကို မမြင်ရ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှုန်မှိုင်းနေ၏။ အနောက်ဘက်တွင် ဒေါလ်ကျွန်းကို ခပ်ရေးရေးသာမြင်နေရ၏။

ချမ်းအေးသော မြောက်လေသည် ကျွန်းရှည်နှင့် ဒေါလ်ကျွန်းတို့အကြား၌ရှိသော ကိုင်းဂနီရေလက်ကြားအတိုင်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေ၏။

နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည့် အရှေ့တောင်ရာသီလေ မတိုက်ခတ်လာသည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ သဘာဝ၏ စွမ်းအားများသည် ကျွန်တော့်မိသားစုကို မျက်နှာသာမပေးသေးချေ။

ဤအခြင်းအရာမှာ ဆောင်းရာသီ၏ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာမို့ အမှန်မှာ သဘာဝမိခင်ကို အပြစ်တင်စရာ မလိုပေ။

သို့သော် လူသားတို့သည် မိမိတို့ဖြစ်စေလိုသည်ကိုသာ မျှော်လင့်တောင့်တကြမြဲတည်း။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံဘေးမှ ထပြီးလျှင် လျှိုမြောင်အတိုင်း ပင်လယ်ဝဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။ နံနက်စောစောက စင်ဒီနှင့် ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်လာစဉ်က အထပ်သားတစ်ချပ်ကို သတိပြုမိခဲ့၏။

ထိုအထပ်သားရှိရာသို့ ကျွန်တော်လျှောက်သွားပြီးနောက် အထပ်သားကို ဆွဲလှန်လိုက်ရာ စံအိမ်လှေ၏ ရေကြောင်းအိမ် နောက်ပိတ်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သော အထပ်သားကြီးဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာတွေ့ရ၏။ ယင်းအထပ်သားချပ်၏ အလယ်ဗဟို၌ တပ်ထားခဲ့သော မှန်တစ်ချပ်မှာ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်မတ်တတ်ရပ်နေစဉ် ခြေထောက်များ အလွန်နာကျင်လာကြသဖြင့် ကျွန်တော်ငဲ့ကြည့်မိ၏။ လှေမြုပ်သည့်ညက ဒဏ်ရာရခဲ့သော ခြေထောက်အနားများမှာ ဖူးဖူးရောင်နေကြလေပြီ။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ဆေးကုသမှုကို ကျွန်တော် မရယူနိုင်ပါလျှင် ချစ်သား သားသမီးတို့နှင့် လမ်းခွဲကာ လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားရမည်ဖြစ်၏။

ခြေထောက်ဒဏ်ရာအနားကို ငဲ့ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော့်ထံပါးသို့ ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဒီအထပ်သားကို ကြည့်ကြစမ်း... မှတ်မိကြရဲ့လား။”

“အင်း... စံအိမ်ရဲ့ ရေကြောင်းပြအိမ်က မဟုတ်လား။”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီရေက ဒီအထပ်သားကို ဒီအရောက် သယ်လာပေးတာ ဆန်းသကဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ၊ ဒါနဲ့ ပါပါ့ကိုသမီးတို့တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့။”

“ပါပါ့အခြေအနေက သိပ်ဆိုးနေပြီဖြစ်လို့ အကူအညီ မြန်မြန် ရအောင် ရန်ဒီနဲ့ကျွန်မ သစ်လုံးတဲဆီ အရင်သွားချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ပါပါ၊ စင်ဒီနဲ့ ကျွန်တော် စပို့ယက်နဲ့ သွား”

ကြမယ်၊ ကျွန်တော်တို့မသွားခင် ထင်းတွေ ယောက်သွားတွေ အများကြီး စုထားပေးခဲ့မယ်”

“ဂျီနာက ပါပါနဲ့အတူနေရစ်ပြီး ပါပါ့ကို ပြုစုပေးနိုင်မှာ ပေါ့”

သားနှင့်သမီးတို့၏ စေတနာကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်သွား၏။ အစားအစာပေါများပြီး လေကွယ်သော ဤအရပ်၌ မီးပုံဆေးတွင် ကျွန်တော် အေးအေးလူလူ ထိုင်စောင့်နေရလျှင် မည်မျှကောင်းချိမ့်မည်နည်း။

သားနှင့်သမီးတို့ တင်ပြသော အစီအစဉ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသော မြောက်လေကိုဆန်၍ ပလတ်စတစ်လှေငယ်ကို သားနှင့်သမီးတို့ မည်မျှကြိုးစားလှော်စေကာမူ ကိုင်းဂနီရေလက်ကြားကို ဆန်တက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြုံနှင့် အသိဉာဏ်တို့က သားနှင့်သမီးတို့အား သွားခွင့်ပြုလိုက်လျှင် မှားမည်ကို သတိပေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖြည်းလေးစွာ ကျွန်တော်ခေါင်းခါလိုက်ရ၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ သားနဲ့သမီးတို့ တင်ပြတဲ့အစီအစဉ်က မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ ကဲ... အထပ်သားချပ်ကိုသာ ယူလာကြပါကွယ်”

စခန်းတွင် ဂျီနာသည် မီးပုံဆေး၌ ပုံပုံကလေး ထိုင်နေ၏။ ဘောင်းဘီအဖြစ် သူမ၏ ပေါင်ခြံနှစ်ဖက်ကို လှစ်ဖော်ထား၏။ ထိုလည်ပင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လေအေးများ တိုးဝင်နေသည့်အတွက် ဂျီနာခမျာ ချမ်းအေးနေရှာ၏။

ကျွန်တော်သည် စခန်းအပြင်ဘက်သို့ ခေတ္တထွက်သွား
ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်၏။
ထို့နောက် အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ဂျီနာအား လှမ်းပေးရင်း...

“ရော...သမီး၊ ဒီဘောင်းဘီကို ထပ်ဝတ်လိုက်ဦး၊ သမီး ပို
နွေးသွားလိမ့်မယ်”

ဂျီနာသည် ထွေထွေရာရာစဉ်းစားမနေဘဲ ဘောင်းဘီကို ယူ
ဝတ်လိုက်၏။ ဆွယ်တာကို ဘောင်းဘီအဖြစ်ပြောင်းပြန်ဝတ်ထား
သည့်အပေါ်၌ လူကြီးဝတ်အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့ကို အထက်
မှ ထပ်စွပ်ထားလိုက်သောအခါ ဂျီနာ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ပို၍
ပင် ရယ်စရာကောင်းလာ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့မှာ မရယ်နိုင်ကြ။ သေတွင်းမှ လွတ်
မြောက်နိုင်ရေးအတွက်ကိုသာ အပြည့်အဝအာရုံစိုက်နေကြရ၏။

မှောင်ရိပ်ပျိုးလာသောအချိန်၌ စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့သည် သူတို့
တိုင်ပင်ထားကြသောအကြံအစည်ကို ထပ်မံတင်ပြကြ၏။ ဤ
တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော်ရင်းပြလိုက်ရ၏။

“သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့အကြံအစည်က မဖြစ်နိုင်ဘူးကွဲ့၊ ပလတ်
စတစ်လှေငယ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေးရယ်၊ မြောက်လေက
အတင်းတိုက်နေတော့ ဒီလှေငယ်ကလေးနဲ့ ကိုင်းဂနီရေလက်
ကြားကို ဘယ်လိုမှ ဆန်မတက်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သွားရင်းနဲ့
လှေထဲကို ရေစိမ့်ဝင်နေဦးမယ်၊ ဖောင်ဖွဲ့ပြီးတဲ့အခါမှ တို့အတူ
တူ သွားကြတာပေါ့ကွယ်၊ တို့တစ်တွေဘာဖြစ်ဖြစ် လူစုမခွဲတဲ့
အခက်အခဲတွေ စုပေါင်းအင်အားနဲ့ ကျော်လွှားကြတာပေါ့”

လူစုမခွဲလိုသော ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒကို သားသမီးတို့ မငြင်းဆန်ကြတော့ပါ။ တိတ်တဆိတ်ပင် အိပ်ရာဝင်ကြ၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ပြင်းထန်သည့် မြောက်လေသည် ကိုင်းဂနီရေလက်ကြား၏ အထက်မှ အောက်သို့ တိုက်ခတ်နေဆဲပင်။

ညဉ့်က ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးတွင် အမျိုးမျိုးတည်ဆောက်ကြည့်ခဲ့သော ကူးတို့ဖောင်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် လုပ်ငန်းစကြ၏။

စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့အား အရင်းပိုင်း၌ အချင်း ဆယ်လက်မ ခန့်ရှိသော သစ်လုံးနှစ်လုံးကို လျှိုမြောင်၏ သောင်ကမ်းပေါ်၌ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး လေးပေခန့်ခြားလျက် ပြိုင်တန်းထားစေ၏။ ထိုသစ်လုံးသည် ၂၄ ပေစီ ရှည်လျားကြ၏။

သစ်လုံးနှစ်လုံး၏ အဖျားပိုင်း၌ ခိုင်ခံ့သော သစ်သားတန်းတစ်ချောင်းကို ကန့်လန့်ခံပြီးလျှင် ရာဘာပြွန်လုံးနှင့် မြိမြိအောင် ချည်နှောင်ကြ၏။

သစ်လုံးရှည်နှစ်လုံး၏ အလယ်ပိုင်းတွင် နှစ်လက်မ ထူပြီး ဆယ်လက်မ ကျယ်သည့် ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ကန့်လန့်ခင်းပြီးလျှင် ကြိုးလှေကားကို ဖြေထုတ်၍ ရရှိခဲ့သောကြိုးနှင့် မြိမြိစွာ ချည်နှောင်ကြ၏။ ဤပျဉ်ချပ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ လှော်ခတ်နိုင်ရန် အတွက် ခတ်တက်နှစ်ချောင်းကို သစ်လုံးနှစ်ခုတွင် တစ်ခုစီ ကြိုးကွင်း ခံ၍ တပ်ဆင်ကြ၏။

ထိုပျဉ်ချပ်၏ နောက်တွင် ပလတ်စတစ်လှေငယ်ကို သစ်လုံးနှစ်လုံးကြား၌ ထားပြီး ကြိုးများနှင့် သိုင်းချည်ကြ၏။

လှေငယ်နောက်တွင် တစ်ဖန် အထပ်သားအချပ်ကြီးကို ခင်းကြ၏။ ထိုအထပ်သားပေါ်၌ သစ်သားချောင်းနှစ်ချောင်းကို အောက်ခံသစ်သားလုံးတို့နှင့် အထက်အောက် ကျရန် ထားပြီး နောက် ကြိုးနှင့် ချည်နှောင်ကြ၏။ ဤနည်းဖြင့် အထပ်သား ပျဉ်ကြီးသည် အောက်ခံသစ်လုံးနှင့် အပေါ်သစ်သားချောင်းတို့၏ ကြားတွင် မြဲမြံစွာ ကျပ်ညပ်နေတော့၏။

ကူးတို့ဖောင်ကား ပြီးလေပြီ။ ဒီရေတက်လာသောအခါ၌ ဤဖောင်သည် ရေပေါ်တွင် ပေါ်နိုင်ပါမည်လား။

ကျွန်တော်မိသားစု၏ အသက်ချမ်းသာရေးအတွက် ဤဖောင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို နှင်းဆီအဝက သစ်လုံးတဲဆီသို့ သယ်ပို့ပေးနိုင်ပါမည်လား။

(၁၈)

မြောက်လေငယ် ညှဉ်းပါဘိ

လျှိုမြောင်အတွင်းသို့ ဒီရေစဝင်လာပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ပိုင် ပစ္စည်းအတိုအထွာကလေးများကို ဖောင်ပေါ်၌ တင်ထားကြ၏။

ဒီရေတဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ရင်ခုန်သံများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းမြန်လာကြ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ အသက်ကယ်ဖောင်ကူးတို့သည် ရေပေါ်သို့ ပေါ်တက်လာနိုင်ပါမည်လား။

“ဟော... ဖောင်ကြီး ကြွတက်လာပြီ”

စင်ဒီက ဝမ်းပန်းတသာ အာမေဇိုတ်သံ စပေးလိုက်၏။ တကယ်ပင် ဖောင်ကြီး ကြွတက်နေ၏။ ဒီရေမြင့်တက်

လာသည်နှင့်အမျှ ဖောင်ကြီးသည်လည်း ပို၍မြင့်စွာ ကြွတက်လာ
၏။

ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တက်
ကြ၏။ ဖောင်ကြီးသည် မမြုပ်ပါ။ ကြွားကြွားကြွကြွပင် ကျွန်
တော်တို့ကို သယ်ဆောင်ထား၏။

နှင်းဆီအဝသို့ သွားရန် လမ်းစပွင့်လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ ရင်ထဲ၌ ဝမ်းသာလုံးများ ဆို့နှင့်လာကြ၏။
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မဲ့ပြုံးကလေးများ
ပြုံးနိုင်လာကြ၏။

သို့ရာတွင် သွားရမည့်ခရီးက အဝေးကြီး။ အကြင်နာကင်း
သော မြောက်လေနှင့် အညှာတာမဲ့သည် နှင်းမိုးတို့က အဟန့်
အတားပြုလျက်...။

“ကဲ... ရန်ဒီ၊ ဖောင်ကို တွန်းထုတ်၊ ပင်လယ်ဝဘက် ထွက်
ပြီး ဒီရေတက်တုန်း တို့လဲ လိုက်လှော်ကြရအောင်”

ဒီရေနှင့်အတူ ရေစီးကြောင်းသည် ကိုင်းဂနီရေလက်ကြား
၏ အထက်ဘက်သို့ စီးနေ၏။ မြောက်လေက ကျွန်တော်တို့ကို
အဟန့်အတားပြုသလောက် ဤရေစီးကြောင်းက ကျွန်တော်
တို့ကို အကူအညီပေးပေလိမ့်မည်။

ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့သည် အလယ်ပျဉ်ချပ်၏ တစ်ဖက် တစ်
ချက်စီ၌ထိုင်ပြီး လှော်တက်များကို အားသွန်၍ လှော်ခတ်ကြ၏။

ဂျီနာနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဖောင်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်
ကြပြီး ဂျီနာက ကူလှော်၏။ ကျွန်တော်က ပဲ့ထိန်းပေး၏။

သားနှင့် သမီးတို့၏ လှော်အားကြောင့် ကူးတို့ဖောင်သည်

ရေစီးကြောင်းနှင့်လိုက်၍ ကျွန်းရှည်၏ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်
မြောက်ဘက်သို့ ရွေ့လျားနေ၏။ ရေစီးအားသန်နေသည့်အချိန်၌
ဖောင်၏ အရွေ့နှုန်းသည် အတော်မြန်၏။ ဒီရေအမြင့်ဆုံးအခြေ
သို့ ရောက်လာသောအခါ ရေစီးနှုန်းမှာ နှေးသွားသဖြင့် ဖောင်
၏ အရွေ့နှုန်းသည်လည်း နှေးလာ၏။

ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့သည် မနားတမ်းလှော်ခတ်နေကြဆဲ ဖြစ်
၏။ သူတို့၏ လက်ဖဝါးများ၌ အပူဖုများ ဖောင်းကြွလာကြပြီး
ပေါက်ကွဲကြ၏။ အရည်ကြည်များ ထွက်လာကြ၏။ ဒါကို သူ
တို့ ဂရုမထားနိုင်ကြပါ။ အားခဲ၍သာ ဆက်လှော်နေကြရှာ၏။

ဒီရေ အမြင့်ဆုံးအမှတ်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ ရေစီး
ကြောင်းလည်း ရပ်တန့်သွား၏။

ထိုအခါ မည်မျှပင် ကြိုးစား၍ လှော်သော်လည်း ပြင်းထန်
သော မြောက်လေ၏ တွန်းအားကြောင့် ဖောင်သည် ရှေ့သို့မတိုး
နိုင်တော့ပါ။

မကြာမီ ရေစီးကြောင်းပါ အောက်ဘက်သို့ ပြန်စီးမည်ဖြစ်
၍ ဖောင်သည်လည်း နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ပေတော့မည်။

သို့အတွက် ဖောင်ဆိုက်ကပ်ရန် နေရာရှာကြ၏။ စင်မြင့်
သဖွယ် မြင့်မားစွာမတ်စောက်နေသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခု
၏ အောက်နားတွင် ဖောင်ကို ဆိုက်ကပ်ကြ၏။ လေကောင်းစွာ
ကွယ်သော နေရာတစ်ခုပေတည်း။

ကလေးများ မီးမွှေး၍ ဆောင်ယူလာခဲ့သော ယောက်သွား
များကို ဖုတ်စားကြ၏။ ကျွန်တော်ကမူ ရေခွေးအနည်းငယ်ကို
သာ သောက်နိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့ အအိပ်အနေပျက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍
စောစောပင် အိပ်စက်ကြ၏။ ထိုညသည် လှေပျက်ပြီးသည်မှ
ကျွန်တော်တို့ကောင်းစွာအိပ်စက်ရသော ပထမညပေတည်း။

လှေမြုပ်ပြီးသည်မှ ဆဋ္ဌမမြောက်သောနေ့...။

မြောက်လေသည် ပြင်းထန်စွာတိုက်နေဆဲပင်။ အရှိန်
မလျော့သည့်အပြင် မနေ့ကထက်ပင် ပို၍ပြင်းထန်နေ၏။

မနေ့က သားနှင့်သမီးတို့ ခြောက်နာရီကျော် မနားတမ်း
လှော်ခတ်ကြသည့်အတွက် ဆယ်မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့သည်ဟု
ကျွန်တော်မှန်းဆမိ၏။ ယနေ့တွင်လည်း ဤမျှပင် ခရီးပေါက်
ဦးမည်ဆိုလျှင် နှင်းဆီအဝနှင့် အလွန်နီးကပ်လာပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် စောစောပင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားလို၏။
ဒီရေတက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခရီးစထွက်နိုင်ရန်ဖြစ်၏။

သို့အတွက် ကလေးများကိုနှိုး၍ အဆာပြေရန်စားသောက်
ထားစေ၏။ ဒီရေနှင့်အတူ ရေစီးကြောင်းက မြောက်ဘက်သို့
ဦးလှည့်လာသောအခါ ဖောင်ကို ကမ်းမှခွာ၍ လှော်ခတ်ကြ၏။

ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့သည် ယမန်နေ့က နာရီပေါင်းများစွာ
အပြင်းအထန်လှော်ခတ်ခဲ့ကြရသဖြင့် လက်ဖဝါးများ အကြီး
အကျယ် ပေါက်ကွဲခဲ့ကြရ၏။ ယနေ့ခတ်တက်များကို ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ကြသည့်အခါ စူးရှစွာ နာကျင်လာကြ၏။ သို့စေကာမူ
တက်ကို မြဲမြံကိုင်၍ ကြီးမားသောဇွဲနှင့် လှော်ခတ်ကြ၏။

သားနှင့်သမီးတို့သည် ဇွဲနပ်နှင့် တအားခဲ၍ လှော်ခတ်ကြ
ပါသော်လည်း မြောက်လေပြင်းနှင့် အားချင်းမယှဉ်နိုင်အောင်
ကြုံတွေ့နေရ၏။ ရေစီးကြောင်းသည် ကူးတို့ဖောင်ကို မြောက်

ဘက်သို့ ရွေ့လျားရန် ကူတွန်းပေးနေပါ၏။ သို့သော် ရန်ငြိုးကြီး သည့် မြောက်လေက ဖောင်ကို ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် အတင်းဖိ ထား၏။

စခန်းနှင့် ဝေးကွာလာလေလေ မြောက်လေသည်လည်း ပြင်းထန်လာလေလေဖြစ်၏။ ထိုလေသည် ပြင်းထန်ရုံသာမက အလွန်ပင် အေးစက်လှသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာ များကို ရေခဲရေနှင့် ပက်ဖျန်းနေသည့်အလား တသိမ့်သိမ့်စိမ့်၍ အေးစေပါ၏။ အေးမြလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် ယိုစီးကျလာကြ ၏။ ထို့အပြင် မြောက်လေသည် လှိုင်းလုံးများကိုပင် ခေါ်ဆောင် လာသဖြင့် ထိုလှိုင်းတို့က ကူးတို့ဖောင်၏ ကန့်လန့်တန်းများကို ရိုက်ပုတ်ကြ၏။ ထိုအခါ ရေပန်းရေမွှားများသည် ကျွန်တော် တို့၏ မျက်နှာများနှင့် တကွ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိုရွဲစေတော့၏။

သားနှင့်သမီးတို့က နှစ်နာရီမျှ မနားတမ်းရုန်းကန် လှော် ခတ်နေပါသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ပေါက်ရောက်ခဲ့သော ခရီး မှာ ဘာမျှမပြောပလောက်ချေ။ ဤသို့သာ ဆက်လက်ရုန်းကန် နေမည်ဆိုလျှင် သားနှင့်သမီးတို့ ပင်ပန်းရုံသာရှိမည်။ အကျိုး တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမည်မဟုတ်ချေ။

ရှေ့သို့တိုးအောင် မည်မျှဆန္ဒပြင်းပြနေစေကာမူ အားမတန် တော့ မာန်ကို လျှော့ရပေဦးမည်။

“သားနဲ့သမီးတို့... စောစောက စခန်းကို ပြန်ကြရအောင် နော်၊ လေအရှိန်လျော့လာတော့မှ တစ်ခါ လှော်ကြသေးတာပေါ့ ကွယ်”

ကျွန်တော်သည် မနှစ်မြို့သော အမိန့်ကို ပေးလိုက်ရ၏။

စောစောက စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မီးမွှေး၍ မီးလှုံကြ၏။ တစ်ယောက်မျှ မျက်နှာမကြည့်ကြ။ ဤအတိုင်းသာ လေဆက်ထန်နေမည်ဆိုလျှင် ဤနေရာ၌ပင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်တို့ ခိုနားနေကြရမည်ကိန်း ပေါ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ အချိန်သည် အလွန်အလွန် အဖိုးတန်နေ၏။ အစာမဝင်သော ကျွန်တော့်ရောဂါနှင့် ဖူးရောင်နေကြပြီဖြစ်သော ခြေထောက်ဒဏ်ရာများကို ဆေးမကုသဘဲ ကြာရှည်စွာ နေ၍မရ၊ ကလေးတို့မှာလည်း တစ်စတစ်စ အာဟာရပြတ်လာကြသည့်အပြင် သူတို့၏ ခြေချောင်း လက်ချောင်း၊ နှာခေါင်းနားရွက်များမှာ နှင်းကိုက်သောဒဏ်ကို အကြီးအကျယ်ခံစားနေကြရပြီဖြစ်၏။

ဖောင်ရှိပါလျက် မသွားနိုင်ဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်ကို ကျွန်တော်အလွန်အမင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိ၏။ မီးလှုံနေရင်းက ကျွန်တော်မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ တဟွပ်ဟွပ် ချောင်းဆိုးပြီး အသက်ရှူကျပ်လာ၏။ အသက်ရှူ လမ်းကြောင်း ပွင့်သွားရန် လေအေးကိုပင် ကျွန်တော်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်ရ၏။

ပူလောင်ကျပ်ခဲ့နေသော အသက်ရှူလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် လေအေးများ ဝင်သွားသည့်အခိုက်တွင် ကျွန်တော်စားမဝင်ရသည့် အော့အန်ရသည့် တစ်ကိုယ်လုံးလေးလံကိုက်ခဲ့နေသည့် ရောဂါ၏ အကြောင်းရင်းကို သိလိုက်ပါတော့၏။

“ဘုရားရေ... ပါပါ တုပ်ကွေးဖြစ်နေတာဟာ၊ လှေမြုပ်ကတည်းက ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်ပါပါ အစာစားလို့မရတာဘဲ”

ကျွန်တော်က အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်သည့် အတွက် ကလေးများ ကြား၍ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ဘာရောဂါမှန်းမသိ တတွေးတွေး တပူပူဖြစ်နေရသည် ထက် တုပ်ကွေးရောဂါမှန်း သိလိုက်ရသောအခါ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာသွား၏။ မှီဝဲရန် မည်သည့်ဆေးဝါးမျှမရှိသော် လည်း ခန္ဓာကိုယ်၏ ပဋိဇီဝအားများက သည်ရောဂါကို မကြာမီ တွန်းလှန်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်သဘောပိုက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့၏ ကံကြမ္မာကို ဆွေးနွေးကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လှေမြုပ်ပြီး အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်နေရသည် ကို မည်သူတွေ သိနိုင်ကြပါသနည်း။ ရူးပတ်မင်းသားမြို့မှ ထွက် ခွာလာစဉ်က အကောက်ခွန်ရုံးကို အကြောင်းမကြားခဲ့ရသည့် အတွက် ထိုရုံးကလူများ မသိနိုင်ပါ။ သွားဆရာဝန်ထံ ကျွန်တော် တို့ သွားခဲ့သော အချိန်များမှာ လဆန်းတိုင်း သို့မဟုတ် နှစ်လ တစ်ကြိမ်လဆန်းတိုင်း စသည်ဖြင့် အချိန်မှန်ခြင်းမရှိခဲ့သည့် အ တွက် ဤရက် ဤအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ပျောက်ဆုံးနေသည် ကို မည်သူမျှ သတိမူမိမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့အပြင် သမီးကြီး မာဂျရီထံ ကျွန်တော်သွားရောက်ခဲ့ သော အချိန်မှာလည်း မှန်ကန်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် သူမထံ ကျွန်တော်မရောက်သည်ကို ရိုးရိုးသားသား အလုပ်များနေသည် ဟုပင် သူမ ထင်မိပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို မည်သူမျှ မသိ။ ကျွန်တော်တို့အား ကယ်ဆယ်ရေးအတွက် မည်သူကမျှ မလှုံ့ဆော်ပေးနိုင်။

ကျွန်တော်တို့ကို ကျွန်တော်တို့နည်းဖြင့်ပင် ကယ်ဆယ်ရ
ပေမည်။

ရာသီဥတုက ဆက်လက်ဆိုးရွားနေမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
တို့၏ နောင်ရေးသည် အလွန်ရင်လေးစဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။

တစ်မိုးချုပ်ပြန်လေပြီ။

မြောက်လေသည် ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။ နှင်းမိုးကလည်း
စွေဆဲ။

သတ္တမမြောက်နေ့...။

ပင်လယ်ပြင် အလွန်ကြမ်းတမ်းပြီး လှိုင်းလုံးများက ဝေ့
ယမ်းနေကြ၏။ မြောက်လေက ပြင်းထန်နေဆဲဖြစ်၍ ဆက်လက်
စောင့်ဆိုင်းကြရပြန်၏။

စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် ခွန်အား ပိုမိုဆုတ်ယုတ်လာကြ၏။
စင်ဒီ၏ ခြေထောက်များသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုနာကျင်
လာကြ၏။ ပင်လယ်ဆားငန်ရည်နှင့် ရွဲရွဲစိုနေသော သူမ၏ ဂျင်း
ဘောင်းဘီကြမ်းသည် ဒူးခေါင်းများကို အကြိမ်ကြိမ်ပွတ်တိုက်
သဖြင့် ဒူးခေါင်းတို့မှ အရေခွံများပင် လန်ထွက်နေကြ၏။

ရန်ဒီတစ်ဦးသာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ကမ်းခြေပေါ်
သို့ တက်နိုင်ပြီးလျှင် ယောက်သွားများနှင့် ထင်းစများကို ရှာဖွေ
နိုင်၏။ ယောက်သွားများနှင့် ထင်းစများကလည်း ရှားသထက်
ရှားလာကြပေပြီ။ ဤပစ္စည်းနှစ်မျိုးဖြင့်သာ ကျွန်တော်တို့ ဆက်
လက် ရပ်တည်နေကြရသည့်အတွက် ဤပစ္စည်းများ ပြတ်သွား
လျှင် ကျွန်တော်တို့ဘဝများလည်း ခက်ရချေတော့မည်။

အားမလိုအားမရနှင့် ကျွန်တော်တို့ စောင့်ဆိုင်းရင်းပင် သတ္တမနေ့သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်နေ၏။

နေဝင်ဖျိုးဖျူအချိန်တွင် လေတိုက်နှုန်း လျော့ကျသွားပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ချောမွတ်လာ၏။ ဒီရေသည်လည်း မြင့်တက်နေဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခါကောင်း အခွင့်ကောင်း ပေတည်း။ ဆက်လက်ဆိုင်းငံ့နေ၍ မသင့်။

ညဉ့်အချိန်တွင်ပင် ခရီးနှင်ကြ၏။

လေငြိမ်ခိုက်တွင် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်သန်းထားနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်သဘောရသဖြင့် ရန်ဒီအား ဒေါလ်ကျွန်းသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ကိုင်းဂနီရေလက်ကြား၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်လျှင် နှင်းဆီအဝမှ သစ်လုံးတဲနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ကျွန်းတည်း ပေါ်တွင် ရှိမည်ဖြစ်၍ တိုးတက်မှုတစ်ရပ်ဟု ဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မြောက်လေထန်နေစေကာမူ ဒေါလ်ကျွန်း၏ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆန်တက်နိုင်လိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထား၏။

စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့သည် လက်အိတ်အကောင်း သုံးခုကို လှည့်ပတ်၍ မျှဝေအသုံးပြုကာ တက်များကို မနားတမ်းလှော်ခတ်ကြ၏။ သူတို့၏ လက်များသည် ပင်လယ်ရေအေးနှင့် အမြဲတမ်း ထိတွေ့နေရသည့်အတွက် ရေခဲစိမ့်ငါးကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကြ၏။ လက်ဖဝါးပေါ်ရှိ ပွန်းပဲ့ရာ ကွဲရှာများမှာလည်း လှော်တက်တံနှင့် အမြဲမပြတ် ပွတ်တိုက်နေရသောကြောင့် သွေးခြေ

များ ဥကာ အနာဟောင်းများပေါ်တွင် အနာသစ်များ ဆင့်ပွားလာကြ၏။

သူတို့၏ ဇွဲလုံ့လနှင့် သည်းခံနိုင်မှုစွမ်းရည်တို့သည် လူငယ်အတိုင်းအတာနှင့် မဆိုထားဘိ၊ လူကြီးအတိုင်းအတာဖြင့်ပင် အခေါင်အဖျားသို့ ရောက်နေကြသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

စင်ဒီအင်အားကုန်ခန်း၍ လက်ပန်းကျသောအခါတွင် သူမ၏ နေရာ၌ ကျွန်တော်ဝင်ရောက်လှော်ခတ်ရ၏။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အစာမစားနိုင်ခဲ့သဖြင့် အလွန်ညှိုးချိုးနေသည့် လူနာတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် လူနာဆိုပြီး လျောင်းခွေနေ၍မဖြစ်။ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စတွင် ရှိသမျှခွန်အားနှင့် ပါဝင်ကာ တာဝန်ထမ်းရမည်ဖြစ်၏။

လှော်တက်ကို ခတ်ရာ၌ သမားရိုးကျနည်းဖြင့် ကျွန်တော် မလှော်ခတ်နိုင်ပါ။ အကြောအဆစ်ရောဂါကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခါးကိုင်း၍ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ညွှတ်ကာ တက်တံကို ရှေ့သို့ တွန်းယူသွားရ၏။ ထို့နောက် တက်တံကို ရင်ဘတ်နှင့် ကပ်ထားပြီးနောက် ကိုယ်ကို နောက်သို့လှဲချရ၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် တက်ကို လက်မောင်းအားဖြင့် မလှော်ခတ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်အားဖြင့် လှော်ခတ်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကိုင်းဂနီရေလက်ကြားကို ဖြတ်သန်းနိုင်ရန် ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေသည်မှာ ခြောက်နာရီပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီရေသည် ပင် ပြန်ကျစပြုနေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဒေါလ်ကျွန်း၏ ကမ်းရိုးတန်းအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်လာပြီဖြစ်၏။

ကိုင်းဂနီရေလက်ကြားကို အရှေ့မှ အနောက်သို့ တည့်တည့် မတ်မတ် ဖြတ်သန်းနိုင်အောင် ဖောင်ကို ဦးတည်ခဲ့သော်လည်း ရေစီးကြောင်းက ဖောင်ကို မြောက်အရပ်သို့ တွန်းပို့ပေးနေသဖြင့် မြောက်ဘက်သို့လည်း ငါးမိုင်ခန့်ခရီးပေါက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မှန်းဆလိုက်မိ၏။

ဤအတိုင်းသာ ဆက်လက်၍ ကံကောင်းထောက်မမည်ဆိုလျှင် နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ နှင်းဆီအဝသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်မည်တကား။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မျှော်မှန်းမိသလို ကံမကောင်းပါ။ ဒေါလ်ကျွန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ဖောင်ကို ဆိုက်ကပ်ရန်ပင် သင့်လျော်သောနေရာ ရှာမတွေ့သဖြင့် ဖောင်ပေါ်၌ပင် ညဉ့်တာကို ကုန်လွန်စေကြ၏။

ထိုညဉ့်တွင် ချမ်းအေးသော လေဒဏ်နှင့် နှင်းဒဏ်တို့ကို ခံစားကြရသည့်အတွက် တစ်မှေးစီခန့်သာ အိပ်စက်နိုင်ကြ၏။

မိုးသောက်သောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကံကြမ္မာသည် မည်သို့ ဖန်တီးလာဦးမည်နည်း။

(၁၉)

ခါးသီးလှသော ကမ်းရိုးတန်း

အဋ္ဌမမြောက်နေ...။

ဤနေ့တွင် မြောက်လေသည် ကျွန်တော်တို့ကို အခွင့်အရေး မပေးတော့ပါ။ ဒေါ်မာန်တင်းလျက် တစ်နေ့လုံး တစ်ညဉ့်လုံး တိုက်ခတ်နေတော့၏။

အားမာန်ကြီးသော မြောက်လေကို ကျွန်တော်တို့ အံမတု နိုင်ကြပါ။ လေငြိမ်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရမည်ဖြစ်၍ ကမ်းပေါ် သို့ တက်ကြပြီးလျှင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခု၏ နောက်တွင် ရွက် ဖျင်ကို ဖြန့်မိုး၍ ခိုအောင်းကြ၏။

ကူးတို့ဖောင်ကိုမူ ကမ်းနှင့်ခွာလျက် ကြီးနှင့် ဆွဲထားကြ ၏။ လေငြိမ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆန်တက်နိုင်ရန်ဖြစ်၏။

ရန်ဒီသည် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ထင်းစများနှင့် ယောက်သွားများကို လိုက်ရှာ၏။ ယောက်သွား အကောင်ငယ် အချို့နှင့် ထင်းအချို့ကို ရလာ၏။

စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့မှာ ကိုယ်စီအတွေးနှင့် မီးပုံဘေးတွင် ခွေ နေကြ၏။ ထိုသို့ ခွေနေနိုင်ရုံလောက်သာ သူတို့တွင် အားအင် ကျန်ရှိတော့သည်နှင့် တူ၏။

ကလေးတို့သည် ရန်ဒီရလာသော ယောက်သွား အနည်း ငယ်ကို ပြုတ်၍ စားသောက်ကြ၏။ ကလေးတို့ အာဟာရချို့တဲ့ ခဲ့ရသည်မှာ ရှစ်ရက်ရှိလေပြီ။

အာဟာရချို့တဲ့သည်နှင့်အမျှ ခွန်အားလည်း ဆုတ်ယုတ် လာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ အခြေအနေမှာ ယိုင်သထက် ယိုင် လာနေ၏။ ခွန်အား လုံးဝပြတ်ပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်သော အခြေ အနေသို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင်...

ကျွန်တော်ဆက်လက်၍ မတွေးဝံ့တော့။

တရွှီးရွှီး မာန်ဖိနေသော မြောက်လေကိုသာ အပြစ်တင်နေ မိ၏။

နဝမမြောက်နေ့...။

ဤနေ့သည်လည်း ယမန်နေ့နှင့် ထူးခြားနား။ မြောက်လေထန်ဆဲဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းရပြန်၏။

ညနေစောင်းချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မြောက်လေ၏ မာန်စွယ်သည် ရုတ်တရက် ကျိုးညွတ်သွား၏။

ကိုင်းဂနီရေလက်ကြား၏ တစ်ဖက်ကမ်း၌ရှိသော ကျွန်းရှည်၏ အငူစွန်းများထက်တွင် ရွှေရောင်လွမ်းနေသော နေဝန်း၏ နောက်ဆုံးရောင်ခြည်တန်းတို့သည် မြူးကြွကာ တောက်ပနေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းများကို ဖောင်ပေါ်သို့ အမြန်တင်ကြ၏။ ရန်ဒီနှင့် စင်ဒီတို့သည် ခတ်တက်များတွင် နေရာယူပြီး လှော်ခတ်ကြတော့၏။

ကလေးတို့၏ လှော်ခတ်ချက်များတွင် အားမာန်သိပ်မပါတော့။ သူတို့ခမျာ တက်များကို လှုပ်ရှားနိုင်ရန်ကိုပင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေကြရရှာသည်။ ရန်ဒီ၏ လှုပ်ရှားမှုသည်ပင် လူမမာတစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် တူနေတော့၏။

သို့ရာတွင် မြောက်ဘက်သို့စီးနေသော ရေစီးကြောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ကို ဖေးကူမနေ၏။ ကိုင်းဂနီ ရေလက်ကြား၏ အကျဉ်းဆုံးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရေစီးနှုန်းသည် အလွန်လျင်မြန်လာသဖြင့် ရေစီးသန်သော မြစ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရသလို ဖောင်အရွှေ့နှုန်းသည် လျင်မြန်လာ၏။

ကျွန်တော်သည် လေးဖက်လေးတန်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်း ကိုင်းဂနီရေလက်ကြား၏ ပုံသဏ္ဍာန်အသေးစိတ်ကို စိတ်

အာရုံတွင် ထင်မြင်လာအောင် စိတ်ကူးကြည့်၏။ ယခင်က ဤနယ်မြေနှင့် ပတ်သက်သော မြေပုံကို ကျွန်တော်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာခဲ့ဖူး၏။ ဤရေလက်ကြား၏ အကြောင်းကို အသေးစိတ် သတိမမူမိခဲ့ပါ။

သို့သော် နှင်းဆီအဝသည် ကျွန်းရှည်မြောက်ဘက်စွန်း၏ အနောက်တည့်တည့်လောက်တွင် တည်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်မှတ်မိ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်းရှည်၏ မြောက်ဘက်စွန်းအနီးတွင် ကျွန်းငယ် တစ်ကျွန်းနှစ်ကျွန်း ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မှတ်မိ၏။

နှင်းဆီအဝသည်ပင်လျှင် ကျွန်းကလေးများ၏ နောက်ကွယ်တွင် တည်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နှင်းဆီအဝကို ပြင်ပမှကြည့်၍ မမြင်။ ဆီးကွယ်ထားကြသည့် ကျွန်းကလေးများကို ကွေ့ပတ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကျော်လွန်သွားသောအခါမှသာလျှင် နှင်းဆီအဝကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ပေ၏။

“ရန်ဒီရေ... ကျွန်းရှည်ကို သတိထားပြီး ကြည့်ဟေ့၊ ကျွန်းရှည်ရဲ့ မြောက်ဘက်စွန်းနဲ့ အနောက်တည့်တည့်နေရာကို ရောက်ရင် ပြော”

ထိုခဏ၌ ကြယ်တာရာများ ထွန်းလင်းနေကြသောကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ညိုညိုမည်းသောတိမ်တောင်တို့သည် မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ရွေ့လျားနေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

မြောက်လေ ဆော်သွေးလာပြန်လေပြီ။

လေဒဏ်သက်သာရန် ဒေါလ်ကျွန်း၏ ကမ်းရိုးတန်းနှင့် ကပ်လျက် ဖောင်ကို လှော်ခတ်ကြ၏။ သို့တစေ ကျယ်ပြန့်သော

ထောင့်စွန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ ကွေ့ပတ်မိပြီးသည့်နောက် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်လာသော မြောက်လေသည် ဖောင်ကိုကမ်း ခြေထက်သို့ တွန်းပို့လိုက်တော့၏။

ဒီရေလည်း ပြန်ကျစပြုနေလေပြီ။

ရှေ့ဆက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ထိုနေရာတွင်ပင် စခန်းချရန် ပြင်ဆင်ကြရတော့၏။

ဖောင်ထိုးဆိုက်လိုက်သော နေရာသည် အသင့်အတင့် ဆင် ခြေလျှောနေသော ကမ်းခြေကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ကမ်းခြေ ပေါ်တွင် ကျောက်စရစ်ခဲများ ပြန့်ကျဲနေ၏။ ဘေးတစ်ဖက်တစ် ချက်စီတွင် သစ်ပင်များ ပေါက်နေသော ကျောက်လက်မောင်း များ ရှိ၏။ ကမ်းခြေ၏ အလယ်၌မူ ညိုမည်းသော ကျောက်တိုင် တစ်ခုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်နေ၏။

ထိုတိုင်ထိပ်၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းသည် ညီညာလျက်ရှိ၏။ ယင်းအခြမ်းပေါ်၌ နှင်းပွင့်များသည် နှစ်ပေကျော်မျှ တင်ရှိနေ ကြ၏။

စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့သည် ထင်းအရှာထွက်ကြရာထင်းအနည်း ငယ်သာ ရလာကြ၏။ ဤစခန်းသည် ယခင်စခန်းများနှင့်မတူ၊ ထင်းလည်း ရှား၊ အစာလည်း ရှား၏။

ရန်ဒီသည် ဖောင်ပေါ်ထိုင်၍ အပန်းဖြေနေ၏။ သူ၏မျက်စိ တို့မှာ ရေလက်ကြား၏ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကျွန်းရှည်ကို ငေးစိုက်နေကြ၏။ ကျွန်းရှည်ကို တိမ်တောင်များက ဖုံးအုပ်နေ ၏။ ကျွန်းရှည်၏ မြောက်ဘက်စွန်းလောက်တွင် တိမ်တောင်

များ ပြတ်တောက်နေသည်သာမက ကျွန်းမြေလည်း ပြတ်တောက်
နေသည်ကို ရန်ဒီသတိထားလိုက်၏။

ကျွန်းရှည်၏ မြောက်ဘက်ရှိ ကျွန်းကလေးတစ်ခု... ထို
ကျွန်းနှင့် ကျွန်းရှည်ကြားရေပြင်...၊ ထိုရေပြင်ကို ရန်ဒီ သေသေ
ချာချာ မြင်လိုက်၏။

“ဟာ... တို့တစ်တွေ ကျွန်း ရှည် မြောက် ဘက် စွန်း နဲ့
အနောက်ဘက်တည့်တည့်နေရာကို ရောက်နေပါပကော၊ ဒါဆို
နှင်းဆီအဝနဲ့ နိုးနေပြီပဲ”

ရန်ဒီသည် စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ဝမ်းသာစိတ်
ဖြစ်မိသလို ‘ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား’ ဟူသော သံသယစိတ်လည်း
ဝင်လာ၏။

ထိုသို့ ကျွန်းရှည်နှင့် ကျွန်းကလေးအကြားတွင် ရေပြင် မြင်
ရသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား ရန်ဒီလာ၍ ပြောပြ၏။

ကျွန်တော်သည် မီးမွှေးနေရာမှ သူညွှန်ပြရာအရပ်သို့ မျှော်
ကြည့်လိုက်၏။ ညိုမှောင်သည့် တိမ်တောင်များကိုသာ ကျွန်တော်
မြင်ရ၏။

ထို့အပြင် ရန်ဒီ ညွှန်ပြသော အရပ်သည် ကျွန်တော်တို့
ရောက်နေသော နေရာ၏ အရှေ့တည့်တည့်လော၊ သို့မဟုတ်
အရှေ့မြောက်အရပ်လောဟူသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့မဝေခွဲ
နိုင်ပါ။

နှင်းစိုင့်နှင်းဖတ်တို့သည် မြောက်လေနှင့်အတူ ကျွန်တော်
တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာကျရောက်နေကြ၏။
မီးမွှေးရန်လည်း ခက်နေ၏။

ကလေးတို့သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည့်အပြင် ဆာလည်း ဆာ၊ ချမ်းလည်း ချမ်း ဖြစ်နေကြ၏။

“ဒီည တို့တော်တော်ခရီးပေါက်ခဲ့တာနဲ့တူတယ်၊ ရန်ဒီ မြင်ရတဲ့အတိုင်းဆိုရင် နှင်းဆီအဝက သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။”

ကလေးတို့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာရန် ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

“ပါပါရယ်... ကျွန်မတို့ ကူးတို့ဖောင် ဆောက်လုပ်နေတဲ့ အချိန်က ကျွန်မလုံးလုံးစိတ်မပူမိခဲ့ဘူး၊ လေကကွယ်၊ နေရောင်လဲ ရ၊ ထင်းနဲ့အစားအစာတွေကလဲ ပေါသမို့ ဒီကမ်းရိုးတန်းတွေမှာ ကျွန်မတို့ အကြာကြီးအသက်ရှင်နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆခဲ့တယ်၊ အခု ကျွန်မတို့ကြုံတွေ့နေရတာတွေက သိပ်ခါးသီးတာပဲနော်”

ခိုက်ခိုက်တုန်၍ ခပ်ငေးငေးဖြစ်နေသော စင်ဒီက ခပ်တိုးတိုးပင် ရေရွတ်လိုက်၏။ သူမ၏ အသံသည် ဝေးလံသောအရပ်မှ လာနေသလောက် ထင်ရ၏။

ကလေးတို့၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ မချမ်းသာသည့်အဖြစ်ကို မြင်နေရ၍ ကျွန်တော်စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ ကိုးရက်လုံးလုံး အစာမစားနိုင်ဘဲ ခြေထောက်များ ရောင်ရမ်းနေသော ကျွန်တော်၏ အဖြစ်ကို တွေးမိ၍လည်း စိတ်ဆင်းရဲရ၏။

“ကဲ... အိပ်ကြကွယ်၊ မနက်ဖြန်ခါကျရင် နှင်းဆီအဝကို တို့ရောက်ကြမှာပါ”

ကလေးတို့ စိတ်ချမ်းသာစေတော့ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်

ဖြင့် ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏။ တကယ်အိပ်စက်ကြသည့်အခါ ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ပါ။ ချမ်းလွန်း၍တစ်ကြောင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့် ထွေးလုံးနေရ၍ တစ်ကြောင်း ကျွန်တော်မှေးစက်၍ မပျော်နိုင်ပါ။

အတွေးများကလည်း ရှည်လျားသော ချည်ခင်ကြီးပမာ အမျှင်မပြတ်နိုင်ပါ။

“ကိုင်းဂနီရေလက်ကြားရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့အပိုင်းကို တို့လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အရှေ့ဘက်မှာ ကျွန်းရှည်ရဲ့ မြောက်ဘက်နားက ကျွန်းငယ်ကလေးကိုတောင် ရန်ဒီမြင်ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီရေအတက်နဲ့ အကျကြားမှာ ခြောက်နာရီလောက် တို့ဖောင်ကို လှော်ခတ်ခဲ့ကြတယ်။ ရေစီးကြောင်းရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ ဖောင်ရဲ့ အသွားနှုန်းက တစ်ခါတစ်ခါရေမိုင် နှစ်မိုင်သုံးမိုင်နှုန်းလောက် ပေါက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် တို့သွားကြရဦးမှာလဲ”

“ကူးတို့ဖောင် မတည်ဆောက်ခင်က စင်ဒီနဲ့ ရန်ဒီတို့က လူစုခွဲပြီး အကူအညီထွက်ရှာမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူတို့ ပြောတာကို ငါငြင်းပယ်ခဲ့တာ မှားလေသလား၊ တို့တစ်တွေ စုစုရုံးရုံးနဲ့ လာခဲ့ကြတာ ခုအထိတော့ မှန်တယ်လို့ ငါယူဆတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆက်ပြီး ခုလိုပဲ ဆိုင်းဆိုင်းနေရရင် တို့အားလုံး ခွန်အားပြတ်ပြီး သေကုန်ကြမလား၊ တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ရှေ့က သွားနှင့်ပြီး အကူအညီလိုက်ရှာရင် မကောင်းပေဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူစုမခွဲဘူးလို့ ငါအပြတ်ပြောခဲ့တယ်။ ဒီစကားကိုပဲ အခုအခြေအနေအရ ငါပယ်ဖျက်ရမလား”

ကျွန်တော်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သဖြင့် ဘယ်စောင်း

ညာလိုမ့် လူးလိုမ့်နေမိ၏။ အရုဏ်တက်ချိန်နီးမှ မှေးခနဲ အိပ်
ပျော်သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။

ဒသမမြောက်နေ့...။

ရှစ်ခွင်တိုင်းသည် နှင်းစိုင့် နှင်းပွင့်ဖြူလွလွတို့ဖြင့် မှုန်ရီ
လျက်ရှိ၏။ မြောက်လေကြမ်းသည်လည်း အားမာန်မလျှော့ဘဲ
တိုက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် မြောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော်
လမ်းလျှောက်ထွက်လာ၏။ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် ခြေထောက်
များကို အနိုင်နိုင်သယ်မ၊ ကာ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရခြင်း
ဖြစ်၏။ ရန်ဒီလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်လာ၏။

ရေထဲသို့ ထိုးထွက်နေသည့် အငူစွန်းကလေးတစ်ခုပေါ်၌
ကျွန်တော်တို့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး မြောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

တစ်မိုင်လောက်မျှအကွာအဝေးတွင် ကျွန်းငယ်သုံးလေးခု
တို့သည် ကုန်းတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ် ချိုင့်ဝင်နေသော ကမ်း
ရိုးတန်း၏ အဝ၌ တည်ရှိနေကြ၏။

“ဟင်... နှင်းဆီအဝပါလား။”

ကျွန်တော် အံ့သြဝမ်းမြောက်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်နော် ပါပါ။ နှင်းဆီအဝနဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

ရန်ဒီကလည်း အားတက်စွာ ထောက်ခံလိုက်၏။

“ရန်ဒီရေ... စပို့ယက်ကို ကြီးဖြေကွာ၊ တို့နှစ်ယောက် စပို့
ယက်နဲ့ သွားကြမယ်”

“ဟိုရောက်လို့ လူမရှိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ရန်ဒီ၏ မေးခွန်းမှာ ဖြစ်နိုင်သောအချက်တစ်ခုပါပေ။ ရူးပတ် မင်းသားမြို့သို့အသွားတွင် ဤနှင့်ဆီအဝရှိ သစ်လုံးတဲဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြ၏။ ယင်းတဲတွင် ဂျင်မီ ကော့စတေး (Jimmy Costales) နှင့် ဆွန်ဒရာ (Sondra) လူငယ် ဇနီးမောင်နှံတို့ နေထိုင်ကြ၏။ ငါးဖမ်းရာသီ ကုန်လုပြီ ဖြစ်၍ မကြာမီ ‘အပြင်ဘက်သို့’ ခရီးထွက်ကြမည်ဟု သူတို့ ပြောဆိုခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ထိုဇနီးမောင်နှံတို့ ခရီးထွက်မည့်အချိန်လောက် တွင် သူတို့နှင့်တွဲဖက်လုပ်ကိုင်သူ ပက်တိုလဆင် (Pat Tolson) ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ကြားသိခဲ့ရ၏။

အကယ်၍ သစ်လုံးတဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိလျှင် စက် လှေလည်း ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ ယင်းသို့ဖြစ်စေကာမူ ဂျင်မီထံတွင် သတင်းအပို့အယူပြုနိုင်သည့် မြို့လှိုင်းရေဒီယို (City band radio) တစ်လုံး ရှိသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ လူမရှိစေ ကာမူ ယင်းရေဒီယိုမှာ ရှိနေမည်ဖြစ်၏။

“တို့ သစ်လုံးတဲ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဂျင်မီနဲ့ ဆွန်ဒရာတို့ မရှိမှာက သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပက်တိုလဆင်တော့ ရောက်နေ ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ သူမရှိရင်တောင် တို့မြို့ရေဒီယိုနဲ့ အကူအညီ တောင်းခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ တို့သွားကြရအောင်ကွာ၊ မင်းစပို့ယက် ကို ကြီးဖြေပါ၊ ငါ စင်ဒီနဲ့ ဂျီနာကို ပြောလိုက်မယ်”

ရန်ဒီက ကူးတို့ဖောင်သို့သွား၍ ဖောင်အောက်ခံ သစ်လုံး နှစ်ခုကြားရှိ စပို့ယက်ကို သိုင်းချည်ထားကြသည့် ကြိုးများကို ဖြေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကမ်းစပ်အထက်နားရှိ ရွက်ဖျင်အောက် ခြံ ကွေးနေကြသည့် သမီးနှစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

“သမီးတို့ရေ... နှင်းဆီအဝက မဝေးတော့ဘူးကွဲ့၊ ဟို... ရှေ့နားက ထောင့်ချိုးအလွန်ကလေးမှာတင် ရှိတာ၊ ရန်ဒီနဲ့ ပါပါ စပို့ယက်နဲ့ အဲဒီကို သွားကြမယ်၊ အဲဒီက စက်လှေနဲ့ အစားအ သောက်တွေ ယူပြီး ပါပါ တို့ပြန်လာကြမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

သမီးနှစ်ယောက် မျက်နှာငယ်ကလေးများနှင့် ကျွန်တော့် ကိုမော့ကြည့်နေကြ၏။ တကယ်လူစုခွဲကြမည့်အချိန်တွင် စင်ဒီ ကလည်း သံယောဇဉ်ကြိုး တင်းနေရှာ၏။

“ပါပါတို့ မကြာပါဘူးကွယ်၊ အလွန်ဆုံး သုံးနာရီပေါ့၊ သမီးတို့ မီးလှုံရင်း စောင့်နေကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ၊ သမီးတို့ စောင့်နေပါ့မယ်”

သမီးတို့ထံပါးမှ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်တော် ခွဲခွာလာစဉ် ကမ်းခြေအလယ်၌ရှိသည့် ထိတ်လန့်စဖွယ် ကျောက် တိုင် မည်းမည်းကို သတိထားလိုက်မိ၏။

ရန်ဒီသည် စပို့ယက်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကျွန်တော့်အလာကို စောင့်နေ၏။ စပို့ယက်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်ထိုင်မိသောအခါ ရန်ဒီသည် တက်ကို စလှော်တော့၏။

နှစ်ပေခန့်အမြင့်ရှိသော လှိုင်းလုံးများသည် အရှိန်အဟုန် နှင့် ပြေးလာပြီးလျှင် စပို့ယက်ကို တအားရိုက်ပုတ်ကြ၏။ ရေပန်း ကလေးများက ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာများပေါ်သို့ လွင့်ဝဲလာ ကြ၏။

လှိုင်းလုံးများက ကျွန်တော်တို့ကို ကလူကျီစယ်နေကြတာ လား။ ပြက်ရယ်ပြုနေကြတာလား။

ရန်ဒီသည် လူငယ်တို့၏ ပြောင်မြောက်သောစွဲသတ္တိဖြင့် မြောက်လေနှင့် လှိုင်းလုံးများကို အန်တု၍ လှော်ခတ်နေ၏။ လှေငယ်သည် လှိုင်းလုံးများကို အတင်းတိုးတိုးရှေ့သို့ရွေ့ရွေ့သွားနေ၏။

စခန်းနှင့် အတန်ငယ်ဝေးလာသောအခါ ကျွန်တော်သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သေးငယ်သောသဏ္ဍာန်နှစ်ခုသည် သောင်ကမ်းထက်၌ ငြိမ်သက်စွာပင် ခွေလဲနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

ဪ... နွမ်းနယ် ပန်းလျ နေကြသည့် သမီးငယ် နှစ်ယောက်။ လူသူကင်းမဲ့သည့် သောင်ပြင်ထက်မှာ လေအေးဒဏ်နှင့် ဒဏ်တွေထဲမှာ အထီးတည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့ရပါလား။

“တို့မိသားစု ဘယ်တော့မှ လူစုမခွဲဘဲ စုပေါင်းအင်အားနဲ့ အခက်အခဲများကို တွန်းလှန်မယ်” ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် သမီးငယ်များကို ခွဲထားခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ပါ၏လော။

ကျွန်တော်နှင့် ရန်ဒီတို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်မှာ တစ်မိသားစုလုံး၏ အသက်ချမ်းသာရေးအတွက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သနားညှာတာခြင်း ကင်းသည့် မြောက်လေနတ်သားတွင် အကြင်နာစိတ်ဝင်လာသည့်တိုင်အောင် တုံးတိတိနှင့် ထိုင်စောင့်နေရမည့်အစား မဝေးလှတော့သည့် သစ်လုံးတဲဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ စွန့်စား၍ မသွားသင့်ပြီလော။

ကျွန်တော်တို့ ယခုရင်ဆိုင်နေကြရသော လှိုင်း၊ လေ၊ နှင်း
ဒဏ်တို့သည် သောင်ပြင်ပေါ် ခွေလဲနေရသည်ထက် အပြန်
တစ်ရာမက ပို၍နာကြည်းဖွယ်ကောင်းသည်မဟုတ်ပါလော။

(၂၀)

မျှော်လင့်ချက် ဆုံးလေပြီ

နာရီဝက်ခန့် လှော်ခတ်မိသောအခါ ကျွန်းငယ်တစ်ခုသို့
ရောက်လာကြ၏။ ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စပို့ယက်ကို
ကုန်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြပြီးလျှင် လှေငယ်အတွင်းမှ ရေများကို
သွန်ထုတ်ကြ၏။

ထို့နောက် စပို့ယက်ကို ရေပေါ်သို့ ပြန်ချပြီး လှော်ခတ်ကြ
ပြန်၏။ နောက်ထပ် ကျွန်းငယ်နှစ်ခုတို့ကို ကျော်လွန်ပြီးသော
အခါ အတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ်ချိုင်ဝင်နေသည့် ကမ်းရိုးတန်း
ကို တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့မျှော်မှန်းခဲ့ကြသော နှင်းဆီအဝ
မဟုတ်ပါလေ။

ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်ညှိုးကျသွား၏။ ထို့နောက် မြောက်
ဘက်သို့ မှန်းမျှော်ကြည့်ရာ ရေပြင်ပေါ် ဖုံးအုပ်နေသည့် မြူတိမ်
များ ခေတ္တပွင့်လင်းသွားသည့်အခိုက်အတန့်နှင့် ကြိုသဖြင့် အဝေး
သို့ ဆန်တန်းနေသည့် ရေပြင်ကျယ်ကိုသာ မြင်လိုက်ရ၏။ နှင်းဆီ
အဝနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော အရာဟူ၍ ကမ်းရိုးတန်းအချိုင်ကိုပင်
မမြင်ရတော့။

နှင်းဆီအဝကား မမှန်းမျှော်နိုင်လောက်အောင် ဝေးကွာ

နေသေး၏။ ကျွန်တော်တို့၏အထင်မှာ ပါစင်အောင် လွဲမှားခဲ့လေပြီ။

ကျွန်းရှည်၏ မြောက်ဘက်စွန်း၌ရှိသော ရေပြင်ကိုမူ ယခု ရောက်နေသည့်နေရာမှ ထင်ရှားစွာပင် မြင်နေရ၏။ သို့သော် မြင်ရသောလားရာမှာ အရှေ့တည့်တည့်မဟုတ်ဘဲ အရှေ့မြောက်အရပ် ဖြစ်နေ၏။ အမှန်မှာ ကျွန်းရှည်မြောက်ဘက်စွန်း၏ အနောက်တည့်တည့်ကျသော ဒေါလ်ကျွန်းပေါ်ရှိ အမှတ်နေရာသို့ပင် ကျွန်တော်တို့ မရောက်ကြသေးချေ။

“တို့ ဆက်သွားကြရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော်ရုတ်တရက်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ကို ရန်ဒီပင် အံ့အားသင့်သွား၏။

“စင်ဒီနဲ့ ဂျီနာတို့ကို အကြောင်းကြားပြီးမှ သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“သူတို့ဆီ တို့ပြန်သွားပြီးတော့ ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်လာရမယ့်အချိန်ဟာ တို့အခုဆက်သွားလိုက်လို့ သစ်လုံးတံဆီရောက်ပြီး စက်လှေနဲ့ ပြန်လာရတဲ့အချိန်နဲ့ သိပ်ကွာခြားမယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ တို့ဆက်သွားလိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်၊ ဟိုး ဟိုက ကျွန်းဆွယ်ကိုကျော်ရင် သစ်လုံးတံဆီ ရောက်ကြမှာပါကွာ”

ကိုင်းဂနီရေလက်ကြားထဲသို့ ထိုးထွက်နေသော နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ကျွန်းဆွယ်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော်လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

ထိုနှစ်မိုင်ခရီးကို သွားရန် ကြာသောအချိန်သည် ကျွန်တော်

ထင်မှတ်သည်ထက် သုံးလေးပြန်မက ပိုကြန့်ကြာ၏။ လှော်တက်ကို အနိုင်နိုင် မ,၍ လှော်ခတ်နေရသော ကျွန်တော်တို့၏ လက်မောင်းများမှာ ပိဿာလေးများနှင့် ဆွဲထားသလို လေးလံနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ အဆုတ်များမှာ အလွန်အမင်း မောပန်းမှုကြောင့် တောက်လောင်နေကြ၏။

ကျွန်တော်ညွှန်ပြခဲ့သည့် ကျွန်းဆွယ်ကြီး၏ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လေပြီ။ စပို့ယက်ကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပြီး ရေသွန်လောင်းကြပြန်၏။ ထို့နောက် လှေငယ်ကို ရေပေါ်သို့ချပြီး လှော်ခတ်ကြပြန်၏။

ရေလက်ကြားထဲသို့ ထိုးထွက်နေသည့် အဆွယ်ကို ကွေ့ပတ်ရသည်မှာ ပို၍ခက်ခဲနေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မနားဝံ့ကြ။ သမီးငယ်နှစ်ဦးအား ကတိပြုခဲ့သည့် သုံးနာရီဟူသောအချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။

အချိန်ဟူသော အမှတ်သညာကိုပင် ကျွန်တော်တို့အလေးမထားနိုင်တော့။ ခြေလက်များကို လှုပ်ရှားနိုင်သေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ကျော်ဖြတ်ရဦးမည့်ခရီးကို ရုန်းကန်ကျော်ဖြတ်ရေးအတွက်သာ အမှတ်သညာထားနိုင်ကြတော့၏။

လမ်းခရီးတွင် တားဆီးနေသည့် ကျွန်းဆွယ်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်နိုင်လိုက်ပါပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်းဆွယ်၏ မြောက်ဘက်တွင် ရေပြင်ကျယ်ကိုသာ မြင်တွေ့ရ၏။ နှင်းဆီအဝကိုကား အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရပါချေ။

ကျွန်တော်တို့၏ မျှော်လင့်ချက်များ ပျက်ပြားခဲ့ရသော အကြိမ်ပေါင်းမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် များခဲ့လေပြီ။ ထို့

ကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပျက်ပြားရသည့်အတွက် ထူးထူး
ခြားခြား ပို၍စိတ်ပျက်စရာမရှိတော့ပါ။

“ဒီရေပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးရင် နှင်းဆီအဝကို မြင်ရမှာပါ
ကွာ”

မည်သည့်မျှော်လင့်ချက်မှ မထားတော့ဟု ကျွန်တော်တို့
သဘောပိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မျှော်လင့်ချက်ထားသည့်
စကားကိုပင် ကျွန်တော်ထပ်ဆိုလိုက်မိ၏။ ဆိုသာဆိုရ စကားပို
မျှသာဖြစ်သည်ကို ရန်ဒီရော ကျွန်တော်ပါ သိကြ၏။

မြောက်လေကို ဆန်၍ လှိုင်းလုံးများကို အန်တု၍ မနေမနား
ထပ်မံကြိုးစားကြပြန်သောအခါ ရေပြင်ကျယ်ကို ကျော်လွန်နိုင်
ခဲ့ပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့ ကမ်းပေါ်တက်ကြ၏။ ကမ်းစပ်ပေါ်က လမ်း
လျှောက်လျက် စပို့ယက်ကို ကြိုးနှစ်စနှင့် ဆွဲသွားကြ၏။ မိုင်
ဝက်ခန့် ခရီးပေါက်သောအခါ မတ်စောက်သည့် ကမ်းရိုးတန်း
ကိုတွေ့ရသဖြင့် စပို့ယက်ပေါ်သို့ဆင်းပြီး လှော်ခတ်ကြပြန်၏။

ဟော... တွေ့ပြီ၊ ကျွန်းကလေးသုံးခု။ နှင်းဆီအဝတွင် တည်
ရှိကြသော ကျွန်းငယ်သုံးခု...။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းစွာ သိ
ကျွမ်းခဲ့သော ကျွန်းငယ်သုံးခုပါပေ။

သို့ရာတွင် သွားရမည့်ခရီးက နှစ်မိုင်ခန့် ကျန်သေး၏။
ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်၍ နေ၏အလင်းရောင်သည် လျင်မြန်စွာ
ခွန်အားလျော့နေ၏။ ရန်ဒီသည်လည်း ခွန်အားကုန်ဆုံးလုနီးပါး
အခြေသို့ ဆိုက်နေ၏။

“ကဲ သားရေ...နှင်းဆီအဝတော့ မြင်နေရပြီ၊ နောက်ဆုံး ကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ ဆက်လှော်ပါဦးကွယ်”

ရန်ဒီလောက် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး ဇွဲလုံ့လကောင်းသော ၁၅ နှစ်သား လူငယ်တစ်ဦးကို ကျွန်တော်၏ ဘဝတစ်လျှောက် လုံးတွင် တစ်ကြိမ်မျှ မကြုံဖူးခဲ့ပါ။ ယခုမှသာ အံ့ဩစွာ မြင်တွေ့ နေရ၏။ မြင်တွေ့ နေရသောလူငယ်မှာ ကျွန်တော်၏ သား ဖြစ် နေသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံးပေ။

**စစ်သား၏ ရဲစွမ်းသတ္တိသည် တိုက်ပွဲတွင် ထင်ပေါ်၏။
ကျောင်းသား၏ ဉာဏ်စွမ်းရည်သည်
စာမေးပွဲ၌ ထင်ပေါ်၏။
လူသား၏ ပင်ကိုစွမ်းရည်သည်
ဘဝတိုက်ပွဲ၌ ထင်ပေါ်၏။**

ရန်ဒီ၏ ဇွဲလုံ့လကြောင့် ကျွန်းငယ်သုံးခုကို ကျော်လွန်နိုင် ခဲ့ပြီ။ ရှေ့၌ ကိုက် ၄၀၀ အကွာလောက်တွင် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခု ရှိ၏။

“သားရေ... အဲသည်ကျောက်ဆောင်အထိ ဆက်လှော် လိုက်ပါဦးကွယ်”

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသူအဖို့ အလံတစ်ရာမျှသော ခရီးသည် ပင် အလွန်ဝေးကွာလှ၏။ ရန်ဒီသည် ကျန်ရှိသမျှသော ခွန်အား ကို ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ထုတ်လျက် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် တက် ကို ဆွဲခဲ့ရာ စပို့ယက်နှင့် ကျောက်ဆောင်တို့ ယှဉ်လာကြပြန်၏။

“သားရေ...ဟိုကမ်းစပ်နားရောက်အောင် ဆက်လှော်ပါ
ဦးနော်”

ရန်ဒီသည် တစ်ကိုယ်လုံးပိန်လိမ်၍ တက်ကို ဆွဲရှာ၏။ ထို
ကမ်းစပ်နားသို့ရောက်သောအခါ၌မူ သစ်လုံးတဲကို ကွယ်ထား
သည့် သစ်ပင်အုပ်ကို မြင်ရလေတော့၏။

သစ်ပင်များမှာ အရွက်မရှိ။ အရိုးတဲများနှင့် ငုံးတဲတိသား။
ထိုအရိုးတဲများကို နှင်းမြူပွင့်များက ဖုံးအုပ်ထား၏။

သစ်လုံးတဲကိုလည်း နှင်းအစိုင်အခဲများက ဖုံးလွှမ်းထား
၏။ မီးခိုးပြောင်းတိုင်မှ မီးခိုးထွက်နေသည်ကို မတွေ့ရ။ အား
လုံး ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။

သစ်လုံးတဲကို ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ ဆောက်ထား၏။ ကမ်းခြေ
မှသစ်လုံးတဲသို့ တက်သွားရန် လှေကားထစ်များ ပြုလုပ်ထား၏။
ထိုလှေကားထစ်များအတိုင်း ရှိသမျှခွန်အားကိုသုံး၍ ကျွန်တော်
တို့ ရုန်းကန်တက်ကြရ၏။

သစ်လုံးတဲ၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သည့်အခါ ကိုယ်ကို
မထိန်းနိုင်ကြတော့သဖြင့် တံခါးတိုင်များကို မှီထားကြရ၏။

တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။ ထပ်ခေါက်၏။

ထူးသံမကြားရ၊ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

တဲထဲတွင် မှောင်မည်းနေ၏။ လူရှိပုံမရ။

ကျွန်တော်၏ မိသားစုသည် ဤတဲသို့ သုံးလေးကြိမ်မျှ
ရောက်ဖူးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တဲ၏ အနေအထားကို ကျွန်
တော်တို့ ကောင်းစွာသိကြ၏။

ကျွန်တော်သည် လူနေခန်းထဲရှိ မီးဖိုဆီသို့ တန်းသွားပြီး

မီးမွှေး၏။ ခြေလက်များ အနည်းငယ်နွေးလာကြသောအခါ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။

မီးဖိုခန်း၏ စင်မြင့်များပေါ်တွင် ပဲအမျိုးမျိုး၊ ဆန်၊ ဂျုံ၊ ပြောင်း၊ ခေါက်ဆွဲ၊ စည်သွတ်ဘူးအမျိုးမျိုး၊ ဆီ၊ ပဲခဲပြာရည် စသည်တို့ကို လုံလောက်စွာ သိုလှောင်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရန်ဒီသည် ဟင်းချိုဘူးတစ်ဘူးနှင့် အသားဘူးတစ်ဘူးတို့ကို ဖောက်လိုက်ပြီးလျှင် အနည်းငယ်စားသောက်၏။ ကျွန်တော်က စားချင်စိတ်မရှိသေးပါ။

ကျွန်တော်သည် မြို့လှိုင်းရေဒီယိုအသုံးပြုရန် စိတ်စောနေ၏။ ယင်းရေဒီယိုကို စင်တစ်ခုပေါ်၌တွေ့ရပြီ။ ၁၂ ဝို့အားရှိသော ကားဘက်ထရီတစ်လုံးကိုလည်း စင်အောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ရေဒီယိုမှ ဝါယာကြိုးစနစ်ခုကို ဘက်ထရီနှင့် ဆက်လိုက်၏။

ဖျပ်... ဖျပ်... မီးပွင့်ထွက်ပြီး ညှော်နဲ့ပေါ်လာ၏။

ဝါယာရှော့လိုက်နေပြီ။ ရေဒီယိုပျက်စီးသွားလျှင် ခက်ရချေတော့မည်။ မိုးလင်းသောအခါမှ ထပ်စမ်းတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မီးဖိုဆီသို့သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ မီးလှုံကြ၏။ လက်များ ပူနွေးကြသောအခါ နာကျင်ကိုက်ခဲသောဝေဒနာကို ခံစားကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မီးဖိုမှ အနည်းငယ် ခွာထွက်ကြရ၏။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး အလွန်အလွန် နွမ်းနယ်နေကြ

သည့်အတွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့လှဲချလိုက်ကြရာ မကြာမီအိပ်ပျော်သွားကြ၏။

တစ်ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်သောနေ့...။

မိုးသောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေဒီယိုကို ကျွန်တော် စစ်ဆေး၏။ လွန်ခဲ့သည့်ညက ရေဒီယို၏ ဖြူကြိုးတစ်ချောင်း မီးလောင်သွားခဲ့၏။ ယင်းဖြူကြိုးနေရာတွင် နို့မှုန့်ဘူးအတွင်းဖုံး၏ အလူမီနီယမ်သတ္တုပါးတစ်စကို ကျွန်တော်အစားထိုးထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရေဒီယိုကို ဘက်ထရီနှင့် ဆက်သွယ်လိုက်သော အခါ ရေဒီယိုခိုင်ကွက်၌ အညွှန်းတံကလေး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ရန်ဒီဝင်လာ၏။

“ပါပါ... စင်ဒီနဲ့ ဂျီနာတို့ ရှိနေတဲ့နေရာက ကင်အမှတ် (Keg Point) လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျွန်တော်အိပ်ခန်းထဲက မြေပုံကို ကြည့်ခဲ့တယ်”

“အေး... အေး”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေဒီယို၏ စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ကာ...

“မေဒေး... မေဒေး... နှင်းဆီအဝက ခေါ်နေပါတယ်၊ မေဒေး... မေဒေး... နှင်းဆီအဝက ခေါ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုကူပါ၊ ဟဲလိုး... ဟဲလိုး နှင်းဆီအဝက ပြောနေပါတယ်၊ သတင်းရတဲ့လူ အကြောင်း ပြန်ကြားပါ... ကျေးဇူးပြုပြီးပြန်ပြောပါ...”

ကျွန်တော်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် အော်ပြောနေ၏။ မည်သည့်ပြန်ကြားချက်ကိုမျှ မကြားရပါ။ မိနစ်အနည်းငယ်စောင့်ဆိုင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်ထပ်ခေါ်ပြန်၏။ မည်သည့်ပြန်ကြားချက်မျှ ပေါ်မလာပါ။

ရေဒီယိုခလုတ်ကို နံပါတ်(၁၀) သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ထပ်ခေါ်ပြန်၏။ မထူးခြားပါ။

နံပါတ်(၉) သို့ လှည့်ပြီးနောက် တစ်ဖန်ခေါ်ကြည့်ပြန်၏။

“မေဒေး... မေဒေး... နှင်းဆီအဝက ခေါ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ခေါ်တာ ကြားရဲ့လား... မေဒေး... မေဒေး... ကြားတဲ့လူစကားပြန်ပါ...”

မည်သူကမျှ ကျွန်တော်၏အမေးကို မဖြေပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နားခံခွက်ထဲ၌ အပြန်အလှန်စကားပြောသံကို တိုးတိုး ကလေးကြားရ၏။ ရေဒီယို၏ အသံချဲ့ခလုတ်ကို အဆုံးထိ လှည့်ပြီး ကြားဝင်၍ စကားဖြတ်ပြောနိုင်ရန် ကျွန်တော်ကြိုးစားကြည့်၏။ အချည်းနှီးသာတည်း။

တစ်နာရီ... နှစ်နာရီ... ကျွန်တော်အမျိုးမျိုးကြိုးစား၍ အကူအညီတောင်းခံသည်ကို ပြန်ကြားချက်မရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် စိတ်လက်မကြည်မသာနှင့် မီးဖိုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ရန်ဒီ၏ ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ရေဒီယိုအသင်းက ပါပါ့ကို လက်မခံဘူးနဲ့တူတယ်”

“အေးကွာ... သမီးတို့ ကံဆိုးတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်နေကြ၏။ ကျွန်

တော်၏ လက်ချောင်းများ အကြီးအကျယ် ကိုက်ခဲလာကြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ လက်သန်းနှစ်ချောင်း၏ အပြင်အနားရစ်များ ညိုမည်းနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်သူကြွယ်နှင့် လက်ခလယ်တို့၏ ထိပ်ဖျားများ ပူးရောင်ညိုမည်းနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၏။

အေးစက်မာတောင့်နေကြသော ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် အနွေးဓာတ်ကြောင့် သွေးပိုမိုလှုပ်ရှားလာ၍လား မပြောတတ်။ စူးရှပြင်းပြစွာ နာကျင်ကိုက်ခဲလာကြ၏။

ရန်ဒီလမ်းလျှောက်သည်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် သူ၏ခြေဖဝါးများကို အတွင်းဘက်သို့ လှည့်လျက် ခြေဖဝါး၏ အပြင်အနားစောင်းများနှင့် ထောင့်ထောင့်နဲ့ နင်းသွားရသည်ကို တွေ့ရ၏။

တဲအပြင်ဘက်တွင် အအေးဓာတ်သည် လွန်ကဲနေ၏။ မြောက်လေသည် ပြင်းထန်နေ၏။ ဆီးနှင်းများလည်း အားကောင်းနေကြဆဲဖြစ်၏။ မြေပေါ်ရှိ သစ်ငုတ်၊ ချုံနွယ်၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းဟူသမျှကို နှင်းထုများက ဖုံးအုပ်ထားကြသဖြင့် မည်သည့် အရာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရချေ။

သမီးနှစ်ယောက်တို့လည်း အမိုးအကာကင်းသည့် သောင်ပြင်ထက်၌ ဆောင်းလေအေးနှင့် နှင်းတောထဲတွင် အချမ်းကြီးချမ်းနေရှာကြမည်။ အစာအာဟာရ ပြတ်တောက်၍လည်း အဆာကြီး ဆာနေရှာကြလိမ့်မည်။

သမီးငယ်နှစ်ယောက်ကို မည်သို့ကယ်တင်ရပါ။

ရန်ဒီနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် တဲအပြင်သို့ထွက်ရန် မဆိုထား

နှင့်၊ တဲအတွင်း၌ပင်လျှင် ကိုယ်ကိုမတ်၍ လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြပါ။

ကျွန်တော်၏ ခြေလက်များသာမက တစ်ကိုယ်လုံးပင် အစွမ်းကုန်ကိုက်ခဲနေ၏။ အားကိုးရာမဲ့နေသည့် သမီးငယ်နှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို တွေးလိုက်တိုင်းလည်း ကာယိကဒုက္ခပေါ်တွင် စေတသိကဒုက္ခ ထပ်ဆင့်လာပါတော့၏။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်ရာတစ်ခုစီပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပစ်လွဲချပြီးလျှင် လူးလိုမ့်နေကြရ၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် မှေးပျော်သွားလိုက်၊ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကြောင့် လန့်နိုးလာလိုက်၊ မှေးပျော်လိုက်... လန့်နိုးလိုက်...။

“အမယ်လေး... နာလိုက်တာ၊ ကယ်ကြပါ”

“ဘုရား... ဘုရား... ကယ်တော်မူပါ”

ကျွန်တော်ရော ရန်ဒီပါ ယောင်ယမ်းပြီး ညည်းညူအော်ဟစ်နေမိကြ၏။ ညည်းရင်းလူးလိုမ့်ရင်းဖြင့် နေ့တာကုန်လွန်၍ ညဉ့်အမှောင် လွှမ်းမိုးလာ၏။

သမီးငယ်နှစ်ယောက်အား မည်သူ ကယ်ဆယ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

(၂၁)

မည်သူ့အပြစ်နည်း

တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့...။

တဲအတွင်းသို့ ရောင်ခြည်နုများ စိမ့်ဝင်လာသောအခါ အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီးလျှင် မြို့လှိုင်းရေဒီယိုရှိရာသို့ ကျွန်တော် ယိုင်နဲ့ယိုင်နဲ့နှင့် လာခဲ့၏။

ရေဒီယို၏ ခလုတ်ကို လိုင်း (၁၁) မှ စတင်၍ တစ်လိုင်းစီ နှိမ့်ချကာ လိုင်း (၂) အထိလည်းကောင်း၊ လိုင်း (၂) မှ တစ်ဖန် တစ်လိုင်းစီ မြင့်ကာ လိုင်း (၄၀) အထိလည်းကောင်း၊ ထို့နောက် တစ်ဖန် တစ်လိုင်းစီ နှိမ့်ချကာ လိုင်း (၁၁) သို့ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ အကူအညီတောင်းခံ၏။

“မေဒေး... မေဒေး... မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ကင်အမှတ် မှာ သောင်တင်နေပါတယ်၊ ကယ်ဆယ်ပေးပါ။ ဟဲလို... မေဒေး မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ကင်အမှတ်မှာ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်၊ ကယ်ဆယ်ပေးပါ။ ဟဲလို... ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားပါသလား၊ စကားပြန်ပါ...”

“ဟဲလို... မေဒေး... မေဒေး... နှင်းဆီအဝက ခေါ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကယ်ကြပါ။ ဟဲလို... မေဒေး... မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ကင်အမှတ်မှာ ဒုက္ခရောက်နေကြပါတယ်... အမြန်ကယ်ပါ။ ဟဲလို... ကြားတဲ့လူသတင်းပြန် ပို့ပါ...”

လိုင်းတစ်ခုလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျစီ ကျွန်တော် အသံလွှင့်၍ အကူအညီတောင်းခံ၏။ ရန်ဒီက ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ထိုင်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။

ကျွန်တော် စိတ်မောလူမော ဖြစ်လာသည့်အခါ ရန်ဒီက တစ်ဖန်ဆက်၍ အကူအညီတောင်းပြန်၏။ မထူးခြားပါ။

ရှင်းပါသည်။ မည်သူကမျှ ကျွန်တော်တို့၏ ခေါ်သံကိုမကြားပါ။ ရာသီဆိုးရွားလွန်းသည့်အတွက် မည်သည့်အဆက်အသွယ်ကိုမျှ မပြုလုပ်နိုင်ပါ။

“သမီးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကယ်ဆယ်ရမလဲ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အကူအညီမရနိုင်ရင် သမီးတို့ ကြမ္မာဆိုးရှာကြ ပေတော့မယ်”

ကျွန်တော်သည် အတွေးအမျှင်တန်းလန်းနှင့် မတ်တတ် ရပ်၍ မီးဖိုဘက် လှမ်းလိုက်၏။ ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိုင်လဲ သွားရာ နံရံကို အမြန်မှီလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်အနားများမှာ အလွန်ဆိုးရွား လာကြသည့်အတွက် အမှီမရှိလျှင် မတ်တတ်ပင် ရပ်မနေနိုင် တော့ချေ။

ရန်ဒီ၏ ခြေချောင်းများသည်လည်း သွေးအေးခဲသော ရောဂါ စွဲကပ်နေသည့်အတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် ကိုက်ခဲနေ၏။

“ရန်ဒီ... တို့ခြေထောက်တွေကို ရေစိမ်ကြရအောင်ကွာ၊ ခြေထောက်အနာတွေမှာ ဘက်တီးရီးယားပိုးတွေ ဝင်နေပြီကွဲ့၊ တို့ဂရုမစိုက်ရင် ပိုးက တို့ကိုသတ်မှာ သေချာတယ်”

အမှန်မှာ ယမန်နေ့ကပင် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေထောက်များ ကို ရေစိမ်ကြည့်ခဲ့ကြ၏။ လက်နှင့်စမ်းသည့်အခါ နွေးနွေးက လေးသာရှိသည့် ရေ၌ ခြေထောက်များကို စိမ်လိုက်သောအခါ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်လာသည်ကို ခံစားခဲ့ရ၏။

မီးဖိုခန်း၏ စင်တစ်ခုပေါ်တွင် ပိုးသတ်ဆေးရည် ပုလင်း ငယ်တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ဇလုံနှစ်ခုတွင် နွေးရုံမျှနွေးသည့် ရေ ကို ဇလုံတစ်ဝက်စီ ထည့်ပြီးလျှင် ပိုးသတ်ဆေးရည်ကို နှစ်စက် စီ ထည့်လိုက်၏။

ထိုရေများ၌ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေထောက်များကို ထည့်စိမ်

ကြသောအခါ ခြေထောက်များသည် ပူစပ်လွန်း၍ ဆတ်ဆတ် ခါ တုန်နေကြ၏။

“ငရဲမီးလို ပူတာပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ရေရဲ့ အပူချိန်ကို တဖြည်းဖြည်း မြှင့်ပေးရမယ်၊ ဒီတော့မှ ဘက်တီးရီးယားပိုးတွေ မနေနိုင်ဘဲ ထွက်လာမှာ”

ထိုနေ့မှစ၍ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်နာရီကြာအောင် ခြေထောက်များကို ဆေးခပ်ထားသည့် ရေနွေးတွင် ကျွန်တော်တို့စိမ်ကြ၏။ စိမ်နေခိုက်တွင် အလွန်အမင်း စပ်လောင်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် ဣန္ဒြေကို မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်တို့ကို စောင်းလည်ငဲ့လျက် “အား...အား...ကျွတ်...ကျွတ်...” စသည်ဖြင့် ညည်းညူနေကြရ၏။

ရေစိမ်ပြီးသည့်အခါ အဆုံးစွန်ပင်ပန်းသွားကြသဖြင့် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲပြီး လူးလှိမ့်နေကြရ၏။

ညည်းညူလူးလှိမ့်ရင်းပင် တစ်နေ့နှင့် တစ်ည ကုန်ပြန်လေပြီ။

တစ်ဆယ့်သုံးရက်မြောက်သော နေ့...။

သမီးငယ်နှစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ပေးရန်အတွက် မြို့လှိုင်း ရေဒီယိုဖြင့် ကျွန်တော် အကူအညီထပ်တောင်းပြန်၏။ မနေ့ကကဲ့သို့ပင် တုံ့ပြန်သံ မကြားရ၍ ကျွန်တော်လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

သမီးတို့ကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကယ်တင်ရပေမည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားနေဆဲ ဖြစ်၏။ အိပ်ရာများထက်တွင် လူးလို့မ့်ရင်း ညည်းညူနေရဆဲ ဖြစ်၏။ အိပ်ရာတွင် အနေများလာသောအခါ အိပ်ရာကို ရွံ့မုန်း လာ၏။ ကြောက်ရွံ့လာသည့်စိတ်ပင် ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ထထိုင်ပြီး စားပွဲတင်နာရီကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

တဲအပြင်သို့ထွက်ပြီး နှင်းတောကို ဖြတ်၍ သမီးတို့ထံပြေး သွားချင်၏။ သို့သော်စိတ်စေရာ ကိုယ်မရွေ့နိုင်ပါ။ အိပ်ရာပေါ် ၌ ထိုင်နေသည်ပင် နာရီဝက်ပြည့်အောင် မထိုင်နိုင်ပါ။ ကျွန် တော် ရွံ့မုန်းကြောက်ရွံ့နေသည့် အိပ်ရာထက်သို့ပင် ကိုယ်ကို လှဲချလိုက်ရပြန်၏။

ညည်းညူလူးလို့မ့်ရင်းပင် မှေးခနဲသတိလစ်သွား၏။ ချက် ချင်းလိုလိုပင် ကယောင်ကတမ်း ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်၍ ကျွန် တော် လန့်နိုးလာ၏။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်သောအခါ ကျွန်တော် မှေးပျော်သွားခဲ့သောအချိန်မှာ ငါးမိနစ်ပင် မပြည့်သည်ကို တွေ့ ရ၏။

ကျွန်တော်သည် လဲလျောင်းလျက်လည်း နာရီကို ငေးစိုက် ကြည့်နေ၏။ နာရီ၏ ဒိုင်ကွက်တွင် စင်ဒီ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် ဂျီနာ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် မြင်နေရ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာများ မှာ အလွန်ပိန်ချုံးညှိုးငယ်နေကြ၏။ သူတို့အား အမြန်လာခေါ် ရန် တောင်းပန်နေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် အရှင်လတ်လတ်နှင့် ငရဲရောက်နေ လေပြီ။

မအိပ်နိုင်...မထိုင်နိုင်...မစားနိုင် ပြင်းပြလှသော ဝေဒနာ နှင့် နာကြည်းလှသည့် ခံစားချက်တို့က ကျွန်တော့်ကို မခံရပ်နိုင် အောင် နှိပ်စက်နေကြပါပကော။

တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်သောနေ့...။

“ရန်ဒီ...တို့တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ စင်ဒီနဲ့ ဂျီနာ သေကြတော့မယ်၊ တို့မကယ်ရင် သူတို့သေကြမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူရူးကဲ့သို့ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်သည့် အတွက် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

ရန်ဒီက ခေတ္တဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သူစဉ်းစားခဲ့ပြီးဟန်တူ၏။

“ဒီအခန်းကိုတောင် ပါပါဖြတ်မလျှောက်နိုင်တာဟာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားကယ်ရမှာလဲ၊ ပါပါ လေးဖက်သွားပြီး ကမ်းခြေဆင်းသွားရင် ကမ်းခြေမှာတင် လဲသေနေမှာပေါ့!”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လေးလေးတွဲတွဲနှင့် ရန်ဒီပြောလိုက် သော စကားလုံးများသည် ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းခြုံ၍ သရုပ်ဖော်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ အိပ်ရာထက်တွင် လူး လှိမ့်ရင်း ညည်းတွားနေကြရဆဲပင်။

တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော နေ့...။

ရာသီဥတုသည် အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ ဆက်လက်ဆိုးရွား နေ၏။ ညဉ့်ဝင်လာသောအခါ မြောက်လေနှင့် နှင်းမုန်တိုင်းတို့ ပိုပြင်းထန်လာကြ၏။ အပူချိန်လည်း တစ်စတစ်စ ပို၍နိမ့်ကျ လာ၏။

ညဉ့်နက်လာလေလေ ချမ်းအေးလေလေဖြစ်သဖြင့် ရန်ဒီ နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြ၏။

မီးမွှေးထားသော လေလှိုင်းလှဲအတွင်း၌ပင်လျှင် ခိုက် ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးသေးလျှင် အမိုးအကာကင်းသည့် သောင်ပြင်၌ကား မည်သို့ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။

အာဟာရပြတ်တောက်နေကြသည့် သမီးငယ်နှစ်ယောက် တို့သည် ဤမျှချမ်းအေးသော ရာသီဒဏ်ကိုခံနိုင်ကြမည်မဟုတ်။ ယမန်နေ့များက မကွယ်လွန်ခဲ့ကြသေးလျှင် ယနေ့ညတွင် အမှန် ကွယ်လွန်ကြပေတော့မည်။

သမီးငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ် စွာဖက်ထားလျက် ညှိုးလျှအားငယ်သည့်မျက်နှာကလေးများ နှင့် “ပါပါရယ်...သမီးတို့ကို လာခေါ်ပါတော့၊ သမီးတို့ သေကြ ရတော့မယ်...ပါပါရယ်” ဟု တစာစာရေရွတ်ရင်း ကိုယ်ခန္ဓာ များ တစ်စတစ်စအေးခဲ၍ နောက်ဆုံးသတိမေ့မျောကာ မရှုမလှ သေပွဲဝင်သွားကြရသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် ကျွန်တော် အိပ် မက် မြင်မက်လိုက်ရ၏။

သွားလေပြီ... ချစ်လှစွာသော သမီးငယ်တို့... လောကမှ ဖဲခွာကြရလေပြီ။ သမီးငယ်တို့ မရှုမလှသေဆုံးကြရသည်မှာ မည်သူ့အပြစ်ကြောင့်နည်း။

သမီးတို့ကို အကာအရံမရှိ အစာမရှိသည့် သောင်ပြင်ထက် ၌ အထီးကျန်ရစ်အောင် ပစ်ချန်ထားခဲ့ရက်သော ကျွန်တော်၏ အပြစ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

သမီး... ချစ်သမီးတို့ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်သူမှာ သမီးတို့ရဲ့ ဖခင် ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်နေပါပကော။

“ပါပါချစ်လှတဲ့ သမီးငယ်တို့... ပါပါကို ခွင့်လွှတ်ကြပါကွယ်၊ သမီးငယ်တို့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် ပါပါ အသက်စွန့်ပြီး ရန်ဒီနဲ့အတူ ထွက်လာတာပါကွယ်၊ ပါပါမျှော်လင့်ထားတဲ့ စက်လှေနဲ့ မြို့လှိုင်းရေဒီယိုတို့က အကူအညီမပေးလို့ သမီးတို့သည်လိုဖြစ်ရတာပါကွယ်၊ သမီးတို့ရဲ့အသက်နဲ့ ပါပါရဲ့အသက်ကိုလဲလို့ရရင် ပါပါလဲပါတယ်ကွယ်၊ ပါပါက မတ်တတ်တောင်မရပ်နိုင်တော့တဲ့ လူနာတစ်ယောက်ပါ၊ သမီးတို့ဆီ ပါပါ ပြေးလာချင်ပေမယ့် မလာနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးတို့... ပါပါကို ခွင့်လွှတ်ကြပါနော်”

တစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့...။

မြောက်လေကြမ်းနှင့် မုန်တိုင်းတို့သည် ကျေနပ်အားရသွားကြသည့်နယ် အားမာန်လျော့သွားကြ၏။

“ရန်ဒီရေ...ညက ရာသီဆိုးကို စင်ဒီနဲ့ဂျီနာတို့ ကျော်လွန်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အတူတကွ သေသွားကြတယ်လို့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးကို အိပ်မက်ထဲမှာ ငါမြင်မက်လိုက်ရတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်လဲ တစ်ညလုံးလောက် နိုးနေပါတယ်၊ လေက တစ်ညလုံး တိုက်နေတာပဲ၊ ချမ်းလို့က်တာလဲ လွန်ပါရောပဲ”

“သမီးတို့အတွက် အကောင်းဆုံး တို့မျှော်လင့်နိုင်တာက သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ညတည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ အတူတူ သေသွားကြတယ် ဆိုတာပါပဲ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ တစ်ယောက်

ကနိုးလာပြီးတော့ တစ်ယောက်ကသေနေတာကိုမြင်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးပဲ”

ပြောရင်းက ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲ၌ ဆို့နှင့်လာ၏။ သမီးငယ်နှစ်ဦးမှာ အမှန်ပင်သေလွန်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သမီးတို့သေဆုံးရသည်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖခင်တစ်ဦးအနေနှင့် ကျွန်တော့်တွင် တာဝန်ကျေပါ၏ လောဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုကျွန်တော်ဆန်းစစ်နေမိပြန်၏။

ယင်းသို့ဆန်းစစ်မိလေလေ ရင်တွင်း၌ မချိမဆုံးနာကြည်းလာလေလေဖြစ်၏။ ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ခြေထောက်များတွင် အကြီးအကျယ် အနာစွဲကပ်နေသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ဤအနာဆိုးများကို ခွဲစိတ်ကုသပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ ရောဂါပျောက်ကင်းပြီး အသက်ရှင်နေကြမည် မလွဲတည်း။

“သူတည်းတစ်ယောက်၊ ကောင်းဖို့ရောက်မူ၊ သူ တစ်ယောက်မှာ၊ ပျက်လင့်ကာသာ၊ ဓမ္မတာတည်း” ဟူသကဲ့သို့ သမီးငယ်တို့ကို သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ချန်လှပ်၍ သန်စွမ်းသည့် သားကို ခေါ်ကာ လှေငယ်နှင့် ရုန်းထွက်လာသည့်အတွက် ဖခင်က အသက်ရှင်ပြီး သမီးတို့က သေဆုံးကြရသည်မှာ တရားမျှတပါ၏လော။

ယောက်ျားနှစ်ဦးက အသက်ရှင်ချမ်းသာ၍ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ကြေကွဲဖွယ်ရာသေပွဲဝင်ခဲ့ကြရသည်မှာ လူကြား၍ပင် ကောင်းပါ၏လော။

စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကြီးလေးသည့်အပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော် ခံစားနေရ၏။ ရန်ဒီသည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ မချီမလှ ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။

“တယ်... ငါလေ”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းကာ ထခိုင်းလိုက်၏။ နာကျင်လှသည့်ခြေထောက် အနာများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ အကြီးအကျယ်ပုံပျက်နေသည့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ရုတ်တရက်တွင် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များပင် ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု ထင်မှားမိ၏။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ဒူးဆစ်အထိ အစွမ်းကုန်ပူးရောင် နေကြရာ ခြေမျက်စိများမှာ အတွင်းသို့ ဟိုက်ဝင်နေကြ၏။ ဝက် အူချောင်း အလုံးကြီးကြီးကို ကြိုးနှင့်တင်းတင်းစည်းချည်ထား သည်နှင့် တူလှ၏။ ခြေချောင်းများမှာလည်း ရောင်အန်းညိုမည်း ပြီး ကားထွက်နေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် အံ့ကြိတ်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ နံရံကို အမှီပြုလျက် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို တရွတ်ဆွဲကာ အဝတ်ဖိရိ သို့ သွား၏။ အံ့ဆွဲများကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဘလိတ်ဓား တွေ့လိုတွေ့ ငြားလိုက်ရှာရာ ဆရာဝန်သုံး ခွဲစိတ်ဓားတစ်ချောင်းကို တွေ့ရ ၏။ ယင်းဓားကို ချွန်မြလာအောင် ဓားသွေးကျောက်ပေါ်တွင် သွေးလိုက်၏။

“တို့ခြေထောက်က မကောင်းတဲ့အသားတွေကို လှီးထုတ် ကြမယ်ကွာ၊ ဒီတော့မှ အထဲဘက်က အသားတစ်ရှူးတွေ ပွင့်

လာပြီး ပိုးသတ်ဆေးရည်နဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရကြမယ်၊ မင်း ရေခွေး ထည့်ကွာ”

ရန်ဒီသည် ဇလုံနှစ်လုံးတွင် ရေခွေးထည့်ပြီးနောက် ပိုး သတ်ဆေးရည် နှစ်စက်စီ ထည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ချွန်မြနေသောဓားဖြင့် ခြေထောက်နှစ် ဖက်လုံးမှ မကောင်းသောအသားများနှင့် အရေပြားများကို လှီး ထုတ်၏။

မလှီးခင်က စိတ်သာဘာဝအရ ကိုယ့်အသားကို ကိုယ်ကိုယ် တိုင် လှီးထုတ်ရန် တွန့်တိုနေမိသေး၏။ “သမီးနှစ်ယောက်ဆီ မသွားနိုင်အောင် အဟန့်အတားပြုတဲ့ ဒီအနာတွေ... သွားပေ ရော...” ဟု အားတင်းပြီး လှီးထုတ်လိုက်သည့်အခါ သေနေကြ ပြီဖြစ်သည့် အသားတစ်ရှူးများမှာ လွယ်ကူစွာပင် ပဲ့ကွာထွက် ကြ၏။

ကျွန်တော်၏ ခြေသည်းများကို ဦးစွာလှီးထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခြေသည်းခွံအောက်ရှိအသားများကိုလှီးထုတ်ပြန်၏။ အလွန်အမင်းဖူးရောင်နေသည့် ခြေချောင်းတစ်ချောင်း၏ ဘေး အသားများကိုလည်း လှီးထုတ်လိုက်၏။ ထို့အပြင် ညာဘက် ခြေထောက်၏ အောက်ပိုင်းအသားအချို့ကိုလည်း လှီးထုတ် လိုက်၏။

ရန်ဒီ၏ ယခင်က ဖြူဖွေးကျစ်လျစ်စွာရှိခဲ့သော ခြေချောင်း များသည် ကျွန်တော်၏ ခြေချောင်းများနည်းတူ ညှိမည်းဖူးရောင် နေကြ၏။ ထိုခြေချောင်းများမှအသားများကို ရန်ဒီလှီးထုတ်ရာ အရိုးများပင် ပေါ်လာ၏။

ခြေထောက်အသားများကို ရက်ရက်ရောရော လှီးထုတ်ကြ ပြီးသောအခါ ခြေထောက်များကို ပိုးသတ်ဆေးခတ်ထားသည့် ရေနွေးများ စိမ်ကြ၏။

“အား... အိုး... အီး... အောင်မယ်လေး”

“ဈာနာ... သေပစေကွာ၊ ဒါလောက်ဆိုတဲ့အနာ... မှတ် ကရော့”

ကျွန်တော်တို့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မအောင့် အည်းနိုင်တော့ဘဲ တဆွဲငင်ငင် ညည်းညူကြရ၏။ သမီးတို့ သေ ပွဲဝင်ခဲ့ရသည်ကို အခဲမကြေသည့် ဒေါသမာန်စွဲနှင့် အော်ဟစ် မောင်းမဲကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အားပေးကြ၏။

ဤနေ့သည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ မမေ့နိုင်သော နေ့တစ်နေ့ ပါပေ။

တစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့...။

စိတ်လိုက်မာန်ပါ မိုက်မိုက်ရမ်းရမ်းနှင့် ခြေထောက်အသား များကိုလှီးထုတ်ပြီးနောက် ဆေးရည်တွင် ခြေထောက်များကိုစိမ် သောအခါက အပြင်းထန်ဆုံးဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ကြရသဖြင့် ထို့ ထက် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို နောက်ထပ်ခံစားရန် မရှိတော့ ပါ။

ဤနေ့တွင် ခြေထောက်အနာများ၏ ဝေဒနာသည် ထူးထူး ခြားခြား သက်သာလာ၏။ သို့သော် အသားများလှီးထုတ်ထား ခဲ့သော နေရာများမှာ ဟောက်ပက်လျက်ပင်ရှိကြသေး၏။ မတ် တတ် ရပ်၍ မရသေး။ အိပ်ရာတွင်ပင် လူးလှိမ့်နေကြရ၏။

တစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်... တစ်ဆယ့်ကိုးရက်... နှစ်ဆယ်...
နှစ်ဆယ့်တစ်... နှစ်ဆယ့်နှစ်...။

ဤနေ့ရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေထောက်အနာများ
သည် သိသိသာသာ အရောင်လျော့လာကြ၏။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု
လည်း လျော့နည်းလာ၏။ ကျွန်တော်၏ အစာအိမ်လည်း တရွေ့
ရွေ့ ကောင်းလာ၏။ အိပ်ရေးလည်း အနည်းငယ်ရလာ၏။

တဲအတွင်း၌ အတော်အတန်ပင် လမ်းလျှောက်နိုင်ကြပေပြီ။

သို့ရာတွင် တဲပြင်ပ၌ ရာသီဥတုအခြေအနေမှာ ဆိုးရွား
လျက်ပင် ရှိသေး၏။ သမီးများရှိရာသို့သွားရန် စိတ်ကူးမိသော်
လည်း သေပြီးဖြစ်သည့် သမီးတို့ထံ အလောတကြီးသွားရန်
မလိုတော့သည့်အတွက် အနာလည်းသက်သာစေ၊ ရာသီလည်း
ကောင်းလာစေဟူသောသဘောဖြင့် ဆိုင်းငံ့နေလိုက်ကြ၏။

နှစ်ဆယ့်သုံးရက်မြောက်သောနေ့...။

ကျွန်တော်တို့စောင့်စားခဲ့ကြသော ရာသီအပြောင်းအလဲ
ကို မြင်တွေ့ရပေပြီ။ အပူချိန်သည် ရေခဲမှတ်၏ အောက်ဘက်
သို့ များစွာနိမ့်ကျနေရာမှ ရေခဲမှတ်အထက်သို့ မြင့်တက်လာ၏။
မြောက်လေအေးအစား နွေးထွေးသော အရှေ့တောင်လေ တိုက်
လာ၏။ နှင်းပွင့်များအစား မိုးရေစက်များ တဖျောက်ဖျောက်ကျ
လာကြ၏။

မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းခဲ့ကြသည့် နှင်းစိုင်း နှင်းထု
များသည် တစ်ညအတွင်း ကွယ်ပ၍ အကွက်ငယ်ကလေးများ
လောက်သာ ဟိုမှာသည်မှာ ပြန်ကျ၍ ကျန်ရစ်ကြ၏။ နှင်းထုများ

၏ ဖုံးဖိထားခြင်းကို ခံနေခဲ့ကြရသည့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများသည်လည်း တစ်ဖန်ဦးမော့လာကြ၏။

သစ်ငှတ်များကို သစ်ငှတ်များအတိုင်း၊ ကျောက်တုံးကြီးများကို ကျောက်တုံးကြီးများအတိုင်း မြင်လာရပေပြီ။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေတစ်စင်းကိုလည်း လှေတစ်စင်းအဖြစ် မြင်နိုင်ပေတော့သည်။

လှေအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိသော ရန်ဒီအား သစ်လုံးတဲအနီးရှိ ကမ်းခြေ၌ စက်လှေပျက်တစ်စီး ဆိုက်ကပ်ထားကြောင်းကို ဂျင်မီပြောပြခဲ့ဖူး၏။ လှေဝမ်းမှာ ကွဲအက်၍ ရေစိမ့်ဝင်နေသည့်အတွက် စက်ကို ဖြုတ်ယူပြီး လှေကိုစွန့်ပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီဟူ၍လည်း ကြားသိခဲ့ရ၏။

ထိုလှေကို ရှာရမည်။ ဖာထေးရမည်။ ထိုလှေဖြင့်ပင် သမီးတို့အား ချန်ထားခဲ့ရသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကျောက်ညိုမည်းတိုင် ရှိသည့် ကမ်းခြေသို့သွားပြီး သမီးတို့၏ အလောင်းများကို ဆောင်ယူရပေမည်။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အဝတ်စုတ်၊ ပွဲလျက်နှင့် တူတစ်လက်တို့ကို ယူပြီး ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသွားကြ၏။ ကမ်းခြေတွင် စွန့်ပစ်ထားသည့် စက်လှေပျက်ကို အခန့်သင့်ပင် မြင်တွေ့ရ၏။ လှေ၏ အပေါက်အကွဲများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖာထေးကြ၏။

လှေကို ရေပေါ်သို့ ဆွဲချလာသည့်အခါ လှေဝမ်းထဲသို့ ရေ

စိမ့်ဝင်နေသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့စေကာမူ လှေကို ရန်ဒီ လှော်ခတ်စဉ် စိမ့်ဝင်သောရေကို ကျွန်တော်ခပ်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်တွက်ဆလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအတွက် လေးရက်စာအစား အသောက်များနှင့် စွပ်အိပ်ရာလိပ်နှစ်လိပ်ကို တင်ဆောင်ပြီးလျှင် ထိုလှေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြ၏။

သမီးနှစ်ယောက်တို့၏ အလောင်းများကို ယူဆောင်ပြီး ဖော် လူလည်းမရှိ၊ အကူလည်း မရနိုင်သည့် သစ်လုံးတဲဆီသို့ ပြန်မလာတော့ပြီ။ လူသူရှိရာ အနီးဆုံးစခန်းဖြစ်သော ဟိုက်ဒါဘတ် (Hydaburg) သို့ သွားကြမည်။

ခရီးသွားနေစဉ် ရာသီတစ်ဖန်ပြောင်း၍ လေကြောင်းနှင့် ရေစီးကြောင်းတို့ ပြောင်းလဲသွားကြသည်ပင်ဖြစ်စေဦး၊ ဟိုက်ဒါဘတ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ချောချောမောမောရောက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထို့အပြင် လူအသွားအလာများသည့် ရေလမ်းကြောင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ခရီးသွားစက်လှေကြီးများက ကျွန်တော်တို့ကို ဆယ်ယူကြမည့် အလားအလာလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။

သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့်ပင် ပင်လယ်ခရီးကို တစ်ဖန်စတင်လိုက်ကြပြန်ပါ၏။

ခရီးမထွက်ခင်တွင် သစ်လုံးတဲ၏ စားပွဲပေါ်၌ ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့၏။ စာတွင် ကျွန်တော်တို့လှေမြုပ်သွားပြီး ဒုက္ခရောက်နေသည့် အကြောင်းလောက်ကိုသာ ရေးထားလိုက်၏။

သမီးတို့၏ အလောင်းများရှိရာ ကင်အမှတ်သို့ သွားမည့်
 အကြောင်းကို မပြောလို၍ ထည့်မရေးလိုက်တော့ပါ။
 စွန့်စားရမည့်ကဏ္ဍသစ်တစ်ခု စတင်ပြန်လေပြီ။

(၂၂)

ခန္ဓာကိုယ်၏ လျှို့ဝှက်စွမ်းအား

ကင်အမှတ်၌ လူစုခွဲ၍ ကျွန်တော်နှင့် ရန်ဒီတို့ ထွက်ခွာခဲ့
 ကြသောအချိန်၌ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် ကင်အမှတ်၏ သဲသောင်
 ထက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

စပို့ယက်ကို လှော်ခတ်သွားသည့်အသံကို နားစွင့်ရင်း ညီ
 အစ်မနှစ်ဖော်တို့သည် ရွက်ထည်အမိုးအောက်တွင် ပုံပုံကလေး
 ခွေနေကြ၏။ တက်ခတ်သံကွယ်ပသွားသောအခါ အရှိန်ပြင်းစွာ
 တိုက်ခတ်နေသည့်လေသံကိုသာ သူတို့ ကြားရ၏။

သူတို့၏ တာဝန်မှာ စောင့်ဆိုင်းနေရုံသာဖြစ်သည့်အတွက်
 ကြွင်းကျန်ရစ်သည့် ခွန်အားကလေးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအနွေးဓာတ်
 တို့ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရန် စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ခွေ
 အိပ်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကတိပေးခဲ့သော ‘သုံးနာရီ’ ဟူသည့် အချိန်
 ပိုင်းသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွား၏။ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည်
 မလှုပ်ရှားကြသေး။ ကမ်းစပ်ဘက်မှ တက်ခတ်သံပြန်ပေါ်လာ
 လိမ့်မလားဟု နားစွင့်နေကြ၏။

အချိန်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်လွန်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော်
 တို့ကား... ပေါ်မလာ။

နှင်းမှုန်များကြားတွင် ခပ်မှိန်မှိန်ကလေး ထွန်းလင်းနေ

သည့် နေဝန်းကြီးသည်ပင် မွန်းတည့်အနေအထားမှ အနောက်
ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားလေပြီ။

မြောက်လေကြမ်းတွင် နှင်းမှုန်ဖြူလွလွတို့သည် မြူးကြွ
ဆော့ယမ်းနေကြ၏။ စင်ဒီတို့၏ ရွက်ထည်အမိုးပေါ်တွင် နှင်း
ထု၏ အမြင့်မှာ အလွန်ထူထဲလာသည့်အတွက် အမိုးဖျင်သည်
အောက်သို့အိကျလာ၏။

စင်ဒီသည် ရွက်ထည်အကာအကွယ်ကို အသာဘေးဖယ်
၍ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ မြောက်လေအေးနှင့်
နှင်းပွင့်ဖွေးဖွေးတို့က သူမ၏မျက်နှာကို ဖျန်းပက်လိုက်ကြ၏။

ရွက်ဖျင်အမိုးပေါ်ရှိ နှင်းထု၏ အလေးချိန်သည် သူမတို့၏
ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ ပိကျနေသဖြင့်...

“ဂျီနာရေ...တို့ရွက်ထည်အမိုးပေါ်က နှင်းထုတွေကို ဖယ်
မှဟဲ့၊ နှင်းထုက တို့ကို ဖုံးအုပ်တော့မယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း စင်ဒီထထိုင်လိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ရွက်ထည်အမိုးကို ပင့်ပြီး နှင်းခဲများကို ခါချလိုက်၏။ ရွက်ထည်
အမိုးကို ပင့်လိုက်သည့်အခိုက်တွင် အေးမြသော မြောက်လေက
စင်ဒီ၏ ကိုယ်ကို သိမ်းငှေ့လိုက်သည့်အတွက် သူမ၏ ပခုံးများ
တွန့်သွားရှာ၏။

ထို့ကြောင့် ရွက်ဖျင်အမိုးကို ကပျာကယာ ပြန်ချပြီး ဂျီနာ
အနားတွင် စင်ဒီလှဲအိပ်လိုက်ရ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့သည်
ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ထိကပ်ထားကြသည့်အခါ လွန်ကဲသော အအေး
ဒဏ်မှ အနည်းငယ်သက်သာခွင့် ရကြ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဒီရေတဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်

လာသည်ကို စင်ဒီသတိပြုမိ၏။ ဒီရေသည် ယခင်ညဉ့်က တက်ခဲ့သော အမြင့်ထက် ပိုမိုမြင့်တက်အောင် တက်လာသည့်အတွက် စင်ဒီတို့အိပ်နေကြသောနေရာသည် ရေမလွတ်တော့ချေ။

“ညီမရေ... ထပါဦး၊ ဒီရေတက်လာနေပြီ၊ တို့နေရာရွေ့ကြရမယ်”

ညီအစ်မနှစ်ဖော်တို့သည် မထချင်ဘဲလျက် ထကြရပြီး ရွက်ထည်ဖျင်ကို ကမ်းခြေအပေါ်ပိုင်းသို့ ဆွဲတင်ကြ၏။ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးမှာ နှင်းထုများက အထူသုံးပေကျော်အောင် ဖုံးအုပ်နေသည့်အတွက် ထိုနှင်းထုပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ရန်ပင် ခဲယဉ်းနေ၏။ ထိုအထဲတွင် ရွက်ဖျင်ကြီးကိုပါ ဆွဲငင်ယူလာရသည့်အတွက် သာ၍ခက်ခဲနေ၏။

ထို့အပြင် ယခင်ညဉ့်က ဒီရေအမြင့်ဆုံးရောက်သောနေရာ၌ ဒီရေတိုက်စားထားသည့်အတွက် နှင်းထုမှာ ခါးပြတ်ပြီး မတ်စောက်လျက် ရှိ၏။ ထိုမတ်စောက်သောနေရာကိုပါ ကျော်ဖြတ်ရသည့်အတွက် စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် အလွန်မော့ဟိုက်သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် နှင်းခါးပန်း၏ အထက်နား၌ ရွက်ဖျင်တစ်ပိုင်းကို နှင်းထုပေါ်ဖြန့်ခင်းပြီးလျှင် လှဲအိပ်၍ ကျန်တစ်ပိုင်းကို အမိုးအကာအဖြစ် ဖုံးအုပ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏ခြေရင်း၌ နှင်းကမ်းပါးစောင်းကို လှိုင်းများ ပုတ်ခတ်နေသော အသံကို သူတို့ကြားနေရ၏။ ထိုလှိုင်းပုတ်သံကို အဖော်ပြုရင်း သူတို့ ဆိတ်ငြိမ်နေကြ၏။

မကြာပါ။ လှိုင်းတိုက်စားသဖြင့် နှင်းကမ်းပါး ပြိုကျသွား

လေ၏။ နှင်းကမ်းပါးနှင့်အတူ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့၏ ကိုယ် တစ်
ပိုင်းစီပါ ရေထဲလျှောက်ကျသွား၏။

စင်ဒီသည် ရွက်ဖျင်အမိုးကို ပင့်၍ အလျင်အမြန် မတ်တတ်
ရပ်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် ဒူးဆစ်အထက်နားအထိသာ ရေစို
သွား၏။

ဂျီနာမှာ အမှတ်တမဲ့ အငိုက်မိသွား၍ “အမယ်လေး...” ဟု
အော်ရင်း ရေထဲသို့ ထိုင်လျက်ကျသွား၏။ သို့အတွက် ခါးအထိ
ရေစိုသွား၏။

ပင်လယ်ရေသည် ရေခဲရေကဲ့သို့ အေးစက်နေ၏။ လေနှင့်
နှင်းတို့ကလည်း ရေခဲလို အေးစက်နေကြ၏။ ရေ၊ လေ၊ နှင်းတို့
၏ အအေးဓာတ်သုံးမျိုးတွင် ရေက အဝတ်ကို စွတ်စိုစေ၏။ ထို
အဝတ်စိုကို လေက တိုးဝှေ့သောအခါ ပို၍ လွန်ကဲသော အအေး
ဒဏ်ကို ခံစားရ၏။

စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် နှင်းကမ်းပါးပေါ်သို့ အမြန်တက်
ကြပြီးလျှင် ရေထဲသို့ တစ်ဝက်ကျသွားသော ရွက်ဖျင်ကြီးကို ဆွဲ
တင်ကြရ၏။ အလွန်မလွယ်သော အလုပ်ပါပေ။

စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် ခြေလက်များ အေးစက်ထုံကျည်၍
ခွန်အားကလည်း မရှိကြသည့်အတွက် ရွက်ဖျင်ကို ဖြည်းဖြည်း
ချင်း ဆွဲလိုက်၊ နားလိုက်၊ ထပ်ဆွဲလိုက်၊ နားလိုက်နှင့် အချိန်ကြာ
မြင့်စွာ ဆွဲတင်ကြရ၏။

ရွက်ဖျင်ကို ကမ်းပါးအသစ်မှ သုံးပေကွာ ဆွဲတင်ပြီးသော
အခါ သစ်ပင်များ ခံနေသည့်အတွက် သူတို့ထပ်၍ မဆွဲနိုင်တော့
ပါ။ သူတို့၏ ခွန်အားများလည်း ကုန်ခန်းပေပြီ။ အစွမ်းကုန်

မောပန်းနေကြသည့်အတွက် ရွက်ဖျင်ကြီးတစ်ပိုင်းကို ဖြန့်ခင်း၍ တစ်ပိုင်းကို အမိုးအကာပြုကာ ခွေအိပ်လိုက်ကြ၏။

နေရောင်ကွယ်ပျောက်၍ ညဉ့်အမှောင် ရောက်လာ၏။ အအေးဓာတ်မှာလည်း လွန်ကဲလာ၏။ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် ချမ်းရှာလွန်း၍ ရင်ချင်းအပ် ပါးချင်းကပ်ကာ ပူးအိပ်နေကြရ၏။ သို့စဉ်လျက် အအေးဓာတ်က သူတို့ကို အိပ်စက်ခွင့်မပေးပါ။

ထိုညဉ့်တွင် စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် ခေတ္တကလေးမျှသာ မှေးပျော်သွားကြ၏။ မှေးပျော်နေခိုက်တွင် စင်ဒီသည် ကျွန်တော်နှင့် ရန်ဒီတို့အကြောင်းကို အိပ်မက်မြင်မက်၏။

ကျွန်တော်သည် စင်ဒီတို့ထံပါးမှ ကိုက်အနည်းငယ်အကွာတွင် ရပ်၍ “စင်ဒီရေ... တစ်ကြိမ်ကို တစ်ရက်အတွက်သာ စဉ်းစားနော်” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ထွက်ခွာသွား၏။

ထို့နောက် ရန်ဒီရောက်လာ၏။ ရန်ဒီသည် မီးဖိုတစ်ခု ယူလာ၏။ ရွက်ဖျင်လိပ်၏ အပြင်နားတွင် ရန်ဒီထိုင်၍ တစ်ကိုယ်တည်း မီးလှုံနေ၏။ နောက်ထပ်သုံးညတိုင်တိုင် ဤသို့သာ ရန်ဒီလာ၏ မီးလှုံနေသည်ကို စင်ဒီဆက်လက်မြင်မက်ရ၏။

ဪ... စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော စင်ဒီရယ်...။ မချင့်မရဲအသည်းကို ကလူဆွသည့် အိပ်မက်မျိုးကိုမှ မြင်မက်ရပေလကွယ်...။

အရက်ကျင်း၍ အလင်းရောင်ကွန့်မြူးလာသော အချိန်၌ ဒီရေကျသွားပြီဖြစ်၍ ကမ်းစပ်သည် အဝေးသို့ ရောက်သွား၏။ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာကြပြီးလျှင်

မြောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို အရိပ် အယောင်မျှ မမြင်ကြရ။ မတ်စောက်ကြမ်းတမ်းသော ကမ်းရိုးတန်း ရှည်ကြီးကိုသာ တွေ့မြင်ရ၏။

‘စံအိမ်’ လှေ မြုပ်ပြီးနောက် ဒုတိယနေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် အတူ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ကျောက်ဆောင်များထက်၌ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်ကို စင်ဒီပြန်လည်တွေးမိ၏။ ထိုစဉ်က သူမသည် အတော်သန်စွမ်းနေသည့်အတွက် ဖခင်ကိုပင် ဖေးမ ကူညီပေးနိုင်ခဲ့၏။

ယခုမူ သူမသည် အလွန်ချည့်နဲ့နေပြီဖြစ်၍ ဤကြမ်းတမ်းသည့် ကမ်းရိုးတန်းပေါ်တွင် အဝေးကြီးမလျှောက်နိုင်တော့ပါ။ သူမထက် ပို၍ချည့်နဲ့သည့် ဂျီနာကိုလည်း တွဲခေါ်ရဦးမည် ဆိုလျှင် သာ၍ပင် မလျှောက်နိုင်တော့ပါ။

သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်သို့ လိုက်မည်ဟူသော အကြံအစည်ကို စင်ဒီဖျက်ပစ်လိုက်ရ၏။

ရာသီဥတုမှာ အနည်းငယ်ပူနွေးလာသည့်အတွက် နှင်းဖွဲဖွဲကလေးသည် မိုးဖွဲဖွဲအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား၏။ မိုးဖွဲဖွဲမှတစ်ဖန် မိုးတော်တော်သည်လားလာသည့်အတွက် စင်ဒီသည် ဂျီနာ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ရွက်ထည်လိပ်ဆီသို့ ပြန်လာ၏။

သူတို့သည်ခိုက်ခိုက်တုန်၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြ၏။

“ပါပါတို့... ဘာကြောင့် ကြာနေသလဲမသိဘူးနော်”

ဂျီနာက အားငယ်ညှိုးလျှစွာ မေးလိုက်၏။

“သစ်လုံးတဲမှာ လူတစ်ယောက်မှမရှိတာ ဖြစ်လို့ပေါ့ ညီမရယ်”

“ရန်ဒီတို့ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်မသိဘူးနော်၊ ဆာလိုက် တာ မမရယ်”

“လာမှာပေါ့ ညီမရဲ့၊ ပါပါတို့ပြန်လာရင် အစားအသောက် တွေ တစ်ပုံကြီး ပါလာမှာပေါ့”

စင်ဒီသည် ညီမလေးအား ဖျောင်းဖျပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် ဂျီနာ၏ ကိုယ်ကို တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်၏။

ဂျီနာလည်း နောက်ထပ်မမေးတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်သွား၏။ ကမ်းစပ်ဘက်ဆီမှ တက်ခတ်သံများ၊ ခြေသံများ ကြားရလေ မလားဟု နားစွင့်ရင်း သူတို့သည် ခံစားချက်ကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

နေဝန်းသည် ဒက္ခိဏယဉ်စွန်းတန်းအတိုင်း မှန်မှန်ရွေ့လျက် အနောက်ဘက်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားပြန်၏။ အမှောင်လွမ်းလာသည်နှင့်အတူ အချမ်းမာတ်ကလည်း ကဲလာပြန်၏။ ညီအစ်မနှစ်ဖော်တို့သည် လွန်ကဲစွာ ဆာလောင်လျက် ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိစိမ့်အောင် ချမ်းအေးလျက်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖက်ကာ အိပ်စက်လိုက်ကြရ၏။

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် သူတို့ အထီးကျန်ခဲ့သော တတိယ မြောက် နေ့သို့ ရောက်လာ၏။

“မမရယ်... ဆာလိုက်တာ၊ ဂျီနာလေ... အားလဲ မရှိတော့ဘူး၊ မကြာခင်သေရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့... မမရယ်”

“မမလဲ ဆာတာပဲ ညီမရယ်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ၊ ဟောမမသိပြီ၊ ကမ်းစပ်မှာ ကျောက်ပွင့်တွေ သွားခြွေစားကြရအောင်၊ လူတွေက ကျောက်ပွင့်ကို အမြဲစားနေကြတာပဲ ညီမရဲ့။”

သူတို့သည် ခွန်အားမရှိ၍ ကောင်းစွာလမ်းမလျှောက်နိုင်ကြ။ သို့သော် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်အောင်မူ ဆင်းလာကြ၏။ ကျောက်ပွင့်များကို ခြွေယူ၍စားကြ၏။ ထိုအခါ အနည်းငယ် ဝမ်းအေးလာကြ၏။

မိုးက တဖွဲဖွဲရွာနေသည့်အတွက် ကမ်းစပ်တွင် သူတို့ ကြာရှည်စွာ မနေနိုင်ကြ။ ရွက်ထည်လိပ်ဆီသို့ ပြန်ဝင်၍ ခွေအိပ်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြပြန်၏။

ခရီးသွားနေသူများမှာ ကြာပဲ ကြာနိုင်လွန်းလှသည်။

စတုတ္ထမြောက်နေ့သို့ ရောက်လာလေပြီ။

တဖွဲဖွဲရွာနေခဲ့သော မိုးသည် နှင်းဖွဲဖွဲအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွား၏။

“ပါပါတို့ ဘာကြောင့် ပြန်မလာတာလဲ မမရယ်၊ ပါပါတို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီနဲ့ တူတယ်နော်”

“ပါပါတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ညီမရဲ့၊ မမအထင်တော့ ပါပါတို့ သစ်လုံးတဲဆီ ချောချောမောမောပဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဟိုရောက်တော့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိလို့ ပါပါတို့ စောင့်နေရတယ်၊ ပါပါတို့ ဒီကထွက်သွားတုန်းက လမ်းတောင် ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ကြဘူးမဟုတ်လား၊ အဲသည်တော့ တို့ဆီကို ပါပါတို့ ချက်ချင်းပြန်မလာနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် မကြာခင် ပါပါတို့ ပြန်လာမှာပေါ့နော်”

“အေး... ပြန်လာမှာပေါ့ ညီမရဲ့၊ ပါပါက ပြောတဲ့အတိုင်း အမြဲလုပ်တဲ့လူပဲ၊ ပါပါတို့က မိုးထဲ လေထဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း သွားနေကြရတာပါကွယ်၊ တို့နှစ်ယောက်က ဒီမှာ အေးအေး ထိုင်

စောင့်နေရုံ စောင့်နေရတော့ ပါပါတို့လောက် မပင်ပန်းဘူးပေါ့ ကွယ်”

စင်ဒီသည် ကျွန်တော်တို့ကြုံတွေ့နိုင်သည့် ကံကြမ္မာ အမျိုးမျိုးကို တွေးတောကြည့်ခဲ့၏။ ပထမနှစ်ရက် သုံးရက်က တော်တော် စိတ်ပူခဲ့မိ၏။ ထို့နောက် သစ်လုံးတဲဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ရောက်သွားပြီဟု သူမ ယူဆလိုက်၏။ တဲတွင် ဂျင်မီနှင့် ဆွန်ဒရတို့ကလည်း မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြန်လာရန် ခွန်အားမရှိကြ၍ ကြန့်ကြာနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် နီးကပ်စွာ စင်ဒီတွေးတောနိုင်လိုက်၏။

စင်ဒီတွေးတောမိသည့်အတိုင်း ညီမလေးကို ပြောပြသော အခါ ဂျီနာသည် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာသွား၏။

“ဆာလိုက်တာမမရယ်၊ ဂျီနာတော့ မတ်တတ်ရပ်ဖို့တောင် အားမရှိတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ညီမလေး ဒီမှာခဏစောင့်နေ၊ မမ ကျောက်ပွင့် သွားခူးလိုက်မယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ဂျီနာသည် ရွက်ထည်လိပ်၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်မလာတော့ပေ။ စင်ဒီသည်လည်း ကမ်းစပ်အထိလောက်သာ လမ်းလျှောက်နိုင်ရှာ၏။ ကျောက်ပွင့် အနည်းအကျဉ်းမျှကို ရှာဖွေရရှိပြီးသည့်နောက် ရွက်ထည်လိပ်ဆီသို့ ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ပြန်လာရရှာ၏။

ခွန်အားလျော့လာသည်နှင့်အတူ စင်ဒီသည် တိုး၍ အိပ်စက်လာ၏။

“ညီမလေးရေ... စကားပြောချင်ရင် မမကို နှိုးနှော်”

ယင်းသို့ ဂျီနာအား မှာထားပြီးနောက် စင်ဒီသည် တစ်ချိန်လုံးလိုလို အိပ်စက်နေ၏။ စင်ဒီနှိုးနှော်နေသည့်အခါများတွင် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေသည်ထက် စကားပြောရသည်ကို သူမ ပိုနှစ်သက်၏။

သို့ရာတွင် ဂျီနာက မှိုင်တွေနေတတ်သဖြင့် ဂျီနာအား စကားပြောရန် တိုက်တွန်းရသည်မှာ မလွယ်ကူချေ။

စင်ဒီသည် အိပ်မက်များတွင် ရန်ဒီကို ဆက်လက်မြင်နေ၏။

ဂျီနာကမူ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သည့် အိပ်မက်မျိုးကို မြင်မက်နေ၏။ ပင်လယ်ထဲ၌ လှေများနှစ်မြုပ်ပုံ၊ ကြီးမားသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများ ရိုက်ပုတ်၍ လှေပေါ်မှ ပင်လယ်ထဲသို့ သူမ လိမ့်ကျပုံ စသည့် အနိဋ္ဌာရုံများကို မကြာခဏ ဂျီနာမြင်မက်နေ၏။

သူတို့သည် အာဟာရပြတ်တောက်သည့်အတွက် တဖြည်းဖြည်း ပိန်ချိုးလာကြရာ အရိုးပေါ်အရေတင်သည့် အရိုးစုအရုပ်ကလေးများနှင့် သဏ္ဍာန်တူလာကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ဂျီနာသည် စင်ဒီ၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ သတိထား၍ လေ့လာမိ၏။ မျက်လုံးများက ဟောက်ပက်၍ မေးရိုးနှင့် ပါးရိုးများ ငေါထွက်နေသော အရိုးစုကဲ့သို့ ဆန်းပြားနေသည့် မျက်နှာ... သူစိမ်းဟုပင် ဂျီနာထင်မိ၏။ သူမ၏ မျက်နှာကော စင်ဒီ၏ မျက်နှာနှင့် သဏ္ဍာန်တူနေမည်မဟုတ်ပါလား။

နေ့ရက်တွေ ထပ်မံပြောင်းလာသောအခါ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များသည် အခွေလိုက် ကျွတ်ထွက်လာကြ၏။

သွားဖုံးများမှာလည်း အတွင်းဘက်သို့ ဆုတ်ဝင်သွားပြီး နာကျင်နေကြ၏။

ဂျီနာသည် သူမ၏ ခြေချောင်းကလေးများ နာကျင်ကိုက်ခဲသည့်အကြောင်းကို မကြာခဏပြောဆိုတတ်၏။ စင်ဒီ၏ ခြေချောင်းများလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲနေကြ၏။ အအေးဒဏ်ကြောင့် သွေးအေးခဲ၍ အသားတစ်ရှူးများ ပုံဆောင်ခဲဖြစ်သွားသော နှင်းကိုက် ရောဂါကြောင့်ဟု စင်ဒီယူဆ၏။

ဂျီနာ မကြာခဏညည်းညူသည်ကို ထောက်ရှု၍ ဂျီနာ၏ ခြေချောင်းများသည် သူမ၏ ခြေချောင်းများထက် ပိုမိုဆိုးရွားလိမ့်မည်ဟု စင်ဒီထင်လိုက်မိ၏။

ပဉ္စမမြောက်နေ့...။

ယင်းည၌တွင် နှင်းနှင့်လေတို့ အလွန်ပြင်းထန်ပြီး အကြီးအကျယ် ချမ်းအေးသည့်အတွက် ယင်းည၌တွင် ညီအစ်မနှစ်ဖော် ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြ၏။ တစ်ရေးမျှ မှေးစက်၍ မပျော်နိုင်ကြချေ။

ဆဋ္ဌမ... သတ္တမနေ့များ ကုန်သွားကြပြန်၏။

စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော စင်ဒီသည် လူငါးယောက်အတွက် အိပ်ရာများ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင်...

“ဒါက ပါပါ၊ ဒါက မမ မာဂျရီ၊ ဒါက မောင်လေးရန်ဒီ၊ ဒါက ငါ၊ ဒါက ဂျီနာ၊ ကဲ... အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီ၊ အိပ်ကြတော့” ဟု စင်ဒီ ရေရွတ်ပြောဆိုနေသည်ကို ဂျီနာအံ့သြစွာ မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုည၌တစ်ညလုံးပင် စင်ဒီသည် ယောင်ယမ်း၍ ကျွန်တော်၊ မာဂျရီနှင့် ရန်ဒီတို့အား စကားပြောဆိုနေသည်ကိုလည်း ဂျီနာကြားရ၏။

ဂျီနာ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် အရေးကြီးလာ၏။ ဂျီနာသည် တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသူဖြစ်၏။

စင်ဒီက ယောင်တောင်တောင် ကြောင်ငေးငေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောသောအခါများတွင် ဂျီနာသည် စင်ဒီကို ကိုင်လှုပ်၍...

“မမရဲ့... ဘာလို့ ငေးနေတာလဲ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ပါပါလဲ မရှိဘူး၊ မမ မာဂျရီလဲ မရှိဘူး၊ ရန်ဒီလဲ မရှိဘူး၊ မမနဲ့ ဂျီနာ နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အခု သောင်ပြင်ပေါ်က ရွက်ထည်ဖျင်ထဲမှာ စောင့်ဆိုင်းနေကြတာ၊ မမ... နိုးပြီလား။”

စင်ဒီသည် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍

“အင်း... အင်း... မမ သတိရပါပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ ညီမရယ်၊ ပါပါနဲ့ ရန်ဒီတို့ ရောက်လာပြီလို့ မမထင်နေမိတာ”

တစ်ခါတွင် စင်ဒီသည် ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့ တကယ်လာခေါ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်၍ ရွက်ထည်အပြင်သို့ ထွက်ရန် ထထိုင်လိုက်၏။ အကင်းပါးသော ဂျီနာက စင်ဒီ၏ လက်ကို ဆွဲပြီး အတင်းလှုပ်နှိုးလိုက်သောအခါမှ စင်ဒီသည် သက်ပြင်းချကာ ပြန်အိပ်ချလိုက်၏။

စင်ဒီသည် အိပ်မှုနံ့စုံများနှင့် သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ် ပျော်စရာ လောကကို တကယ်အဟုတ်ထင်မှတ်ကာ ရွက်ထည်ဖျင်အကွယ်အောက်မှ ထွက်ခွာသွားရန် မကြာခဏကြိုးစားတတ်၏။ ဂျီနာကသာ မတားဆီးနိုင်ခဲ့လျှင် စင်ဒီသည် ထာဝရလောကသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် အထီးကျန်ခဲ့ရသော တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်
မြောက်သော ညဉ့်၌ စင်ဒီ၏ ယောင်ယမ်းခြင်းသည် အဆိုးရွား
ဆုံးအခြေသို့ ဆိုက်လာ၏။

ထိုညဉ့် မိုးသောက်ယံတွင် ...

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသော
'ဖောင်အိမ်' သည် စင်ဒီတို့ရှိသည့် သောင်ကမ်းအနီး၌ ဆိုက်ကပ်
လျက်ရှိ၏။ မာဂျရီ၊ ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖောင်အိမ်ထဲ၌
ကြက်သားနှင့် ခေါက်ဆွဲများကို ချက်ပြုတ်နေကြ၏။ ကြက်သား
ခေါက်ဆွဲပြုတ်၏ မွှေးကြိုင်သည့်အနံ့များကို ရှူရှိုက်မိသောအခါ
စင်ဒီသည် အလွန်ဆာလောင်နေသဖြင့် စားသောက်ရန် ရုတ်
တရက် ထလိုက်၏။

ရွက်ထည်ဖျင်၏ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးမှ “ညီမလေးလဲ
ငါ့လိုပဲ သိပ်ဆာနေမှာ၊ ညီမလေးကိုပါ ခေါ်လိုက်မှပဲ” ဟု စိတ်
ကူးရ၍ စင်ဒီပြန်လှည့်လာ၏။ ထို့နောက် ရွက်ဖျင်အမိုးစကို ပင့်
လိုက်ကာ ...

“ဂျီနာလင်းရေ... မြန်မြန်လာဟေ့၊ တို့နံနက်စာသွားစား
ကြရအောင်”

ဂျီနာက ကောင်းစွာနိုးသဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍
စင်ဒီ ယောင်ယမ်းနေပြီကို ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

“မမရဲ့ မမ ဘယ်မှာအစာရှိလို့လဲ၊ ပါပါတို့ မလာသေးပါ
ဘူး၊ မမနဲ့ ဂျီနာပဲ ရှိနေတာ၊ မမနိုးပြီလား၊ လာ... ဝင်အိပ်နေ
ပါဦး”

သတိဝင်လာသော စင်ဒီသည် မျက်စိများကို အတင်းမှိတ် လိုက်ပြီးလျှင် ငိုရန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် အသားအရေများ ခန်း ခြောက်နေပြီဖြစ်သော သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည် များ ထွက်မလာနိုင်တော့ပါ။

စင်ဒီရှိက်ရန် အားထုတ်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ခွန်အား ကုန်နေပြီဖြစ်သော အဆုတ်များက မလှုပ်ရှား၍ မရှိနိုင်ပါ။

တစ်ဆယ့်သုံးရက်မြောက်သောနေ့...။

ညီအစ်မနှစ်ဦးတည်း သောင်ပြင်တွင် အားကိုးရာမဲ့ ကျန် ရစ်နေသည်မှာ ၁၃ ရက် ရှိလာပြီ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဤနေ့သည် ‘စံအိမ်’ လှေမြှုပ်ပြီးသည်မှ ၂၄ ရက်မြောက်သောနေ့။ တစ်နည်း... ညီအစ်မနှစ်ဖော်တို့မည် မည်ရရ ၀၀လင်လင် အစားမစားသောက်ခဲ့ရသည်မှာ ၂၅ ရက် မြောက်သောနေ့ ဖြစ်၏။

နံနက်မိုးလင်း၍ အိပ်စက်နေရာမှ နိုးလာကြသောအခါ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သော စင်ဒီသည် သူမ၏ သဘာဝအတိုင်း ညီမလေးဂျီနာကို အားပေးလိုက်၏။

“ဂျီနာရေ... ဒီနေ့လေ ပါပါနဲ့ ရန်ဒီ ရောက်လာလိမ့်မယ် ကွဲ့၊ ညီမလေး ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ ပါပါနဲ့ ရန်ဒီ ရောက်လာမှာ သေ ချာတယ်”

(၂၃)

အမှောင်ညများ ကုန်လေပြီ

သမီးငယ်နှစ်ယောက်တို့ မည်သည့်နေရာ၌ သေဆုံးနေကြ
မည်ကို ကျွန်တော်မတွေးတတ်ပါ။

သူတို့၏ သက်မဲ့ခန္ဓာများသည် ဒီရေရောက်နိုင်သည့် ကမ်း
စပ်၌ တည်ရှိကြလျှင် ငါးပုစွန်တို့က ထိုခန္ဓာများကို ထိုးဆိတ်
စားသောက်ကြပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ဒီလှိုင်းများမပုတ်ခတ်နိုင်သည့်ကမ်းခြေအထက်
ပိုင်း၌ ခန္ဓာကိုယ်များ တည်ရှိကြလျှင် ထိုခန္ဓာကိုယ်များကို သားရဲ
စွန်ရဲနှင့် လင်းတများက ဆုတ်ဖြိုစားသောက်ကြပေမည်။

သမီးငယ်နှစ်ယောက်တို့ မည်သည့်အခြေအနေ၌ သေနေကြ
သည်ဖြစ်စေ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည့် အလောင်းကောင်
များကို ၁၅ နှစ်အရွယ်သာရှိသေးသည့် သား ရန်ဒီ မြင်တွေ့ရန်
မသင့်လျော်ချေ။ ရန်ဒီသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဘဝ၏
နာကြည်းမှုများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။

“ရန်ဒီရေ...ဟိုကျောက်ဆောင်အနားရောက်အောင် လှော်
နော်၊ အဲဒီအနားမှာ လှေထိုးဆိုက်ဖို့ သင့်တော်မယ့်ကမ်းခြေတွေ
ရင် ထိုးဆိုက်လိုက်ဟေ့၊ ပြီးတော့ ရေစိမ့်ဝင်နေတဲ့ လှေပေါက်
တွေကို တို့ဖာကြရအောင်”

ရန်ဒီသည် ကျောက်စရစ်ခဲများ ပေါများသည့် ကမ်းခြေ
တစ်နေရာတွင် လှေကို ထိုးဆိုက်လိုက်၏။

“ကဲ...ရန်ဒီ၊ မင်းလှေပေါ်မှာ အပန်းဖြေနှင့်ဦး၊ ငါ ကမ်း
ပေါ်ဘက်ပြီး ကလေးမနှစ်ယောက်ကို ရှာလိုက်မယ်”

ကျောက်ခဲပေါများသည့်ကမ်းခြေထက်သို့ စိတ်လေးကိုယ်လေးဖြင့် ကျွန်တော်တက်သွား၏။ အကွေ့တစ်ခုကိုလွန်မြောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့စွန့်ပစ်ခဲ့သောကူးတို့ဖောင်ကိုတွေ့ရ၏။

“အင်း...သမီးတို့ဒီအနားမှာ ရှိမှာပါပဲ” ဟု တွေး၍ အပေါ်ဘက်သို့ မျက်စိကစားလိုက်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ကျောက်တိုင်မည်းကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ကျောချမ်းသွား၏။

ထို့နောက် သောင်ကမ်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ရွက်ထည်လိပ်ကိုမြင်တွေ့ရ၏။ ရွက်ဖျင်လိပ်သည် လှိုင်းလုံးနှစ်လုံးလို ခေါက်တွန့်နေသည့်အတွက် သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုဖျင်လိပ်အတွင်း၌ ရှိနေမည်ကို ကျွန်တော်အတပ်သိလိုက်၏။

လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုရွက်ဖျင်လိပ်ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွား၏။

“သမီးတို့ရေ...သမီးတို့ကိုပါပါ လာခေါ်ပါပြီကွယ်၊ပါပါလာပါပြီ”

ကျွန်တော်သည် မတည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရွက်ဖျင်စတစ်ဖက်ကို အသာဆွဲမလိုက်၏။

ကျွန်တော် ဆွဲမ,လိုက်သည့်အချိန်နှင့် စင်ဒီ ထထိုင်လိုက်သော အချိန်တို့သည် ထပ်တူဖြစ်သွားသဖြင့် အရေများ ဖုံးအုပ်ထားသည့် အရိုးစုတစ်ခု ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး အရိုးစုရုပ်ကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်မိ၏။ အရိုးစုရုပ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ဤအရိုးစုရုပ်သည် တစ်ချိန်က ကျွန်တော်၏ သမီးလတ် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်သိလာရ၍ ကျွန်တော်အတိုင်းမသိဝမ်း သာလာတော့၏။

“ဟင်...သမီး...စင်ဒီ... သမီး...မသေဘူးနော်၊ ပါပါ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ပါပါ ရဲ့သမီး...စင်ဒီ...စင်ဒီ”

ကျွန်တော်သည် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် သမီး လတ်ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

သမီးလတ်၏ မျက်နှာတွင် ပီတိရောင်လျှမ်းသွားသော် လည်း ခြောက်ကပ်နေကြသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံများမှမူ မည်သည့် စကားလုံးမျှ ထွက်မလာနိုင်ပါ။

မငိုနိုင်၊ မရွိုက်နိုင်ရှာသော သမီးလတ်သည် ကျွန်တော့်ကို သာ ပြန်ဖက်ထားရှာ၏။

ထို့နောက် သမီးထွေး၏ အခြေအနေကို သိလိုသဖြင့်...

“သမီး...ဂျီနာလင်းကောကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရွက်ဖျင်စကို ကျွန်တော်အကုန်ဆွဲမလိုက် ရာ ဒုတိယအရိုးစုရုပ်တစ်ရုပ်သည် လျောင်းနေသောအနေအထား ဖြင့် ပေါ်လာပြန်၏။ အရိုးစုရုပ်က မလှုပ်ရှားသည့်အတွက် ကျွန် တော့်ရင်တွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“သမီး...ဂျီနာ...ဂျီနာ”

ကိုယ်ခန္ဓာမလှုပ်ရှားနိုင်သော အရိုးစုရုပ်ငယ်သည် ဦးခေါင်း ကလေးသာ စောင်းငဲ့လိုက်၏။

“ဟင်...သမီးလဲ အသက်ရှင်နေတာကိုး၊ ဝမ်းသာလိုက် တာ သမီးရယ်”

ကျွန်တော်သည် စင်ဒီထံမှ အသာခွာထွက်လိုက်ပြီးနောက် ဂျီနာလင်းကို ကောက်ချီယူ၍ ပွေ့ထားလိုက်၏။

“သမီး... သမီးတို့ကို ပါပါ လာခေါ်ပြီလေ၊ ရန်ဒီလဲ ပါတယ်၊ လှေလဲ ပါတယ်၊ အစားအသောက်တွေလဲ ပါတယ်”

ဂျီနာသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုရှာ၏။ “အင်း... အင်း...” အသံသေးသေးမျှင်မျှင်သာ ထွက်လာပြီး မျက်ရည်ထွက်မလာပါ။

စင်ဒီထံမှ မြူးရွင်သောပီတိစကားလုံးများ မပီကလာထွက်ပေါ်လာ၏။

“ပါပါ ...လာ ပြီ... နော်၊ သမီးတို့... စောင့် နေ... ပါတယ်... ပါပါရယ်၊ သမီး... တို့ကို... ချန်မထားနဲ့တော့... ပါပါ ...နော်”

ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲ၌ ဆို့နှင့်လာပြီး မျက်ရည်များပင်စို့လာ၏။

သေကြပြီဟု ထင်မိခဲ့သော သမီးငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် မသေကြသေးဘဲ မိမိတို့၏ဘဝကလေးများကို တွယ်ဖက်ကာ ဖခင်အလာကို စောင့်မျှော်ခဲ့ကြရှာသည်။

တစ်ဆယ့်သုံးရက်တိုင်တိုင် သမီးတို့အား အလွန်ဆိုးရွားသည့် ရာသီတွင် သောင်ပြင်ထက်၌ ခိုကိုးရာမဲ့ပစ်ပယ်ထားခဲ့ရသည်ကို ယူကျုံးမရဖြစ်မိ၏။

“သမီးတို့... သမီးတို့ရဲ့ အမှောင်ည၌တွေ ကုန်ဆုံးပါပြီကွယ်၊ သမီးတို့ထံပါးက ပါပါ တစ်ဖဝါးမှမခွာတော့ပါဘူးကွယ်၊ နော်...”

ရန်ဒီသည် ကမ်းခြေပေါ်သို့ တက်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော် တို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။

“ရန်ဒီရေ... သမီးတို့ အသက်ရှင်နေကြသေးတယ်ဟေ့၊ လှေကို ဒီဘက်ကမ်းခြေဆီ ယူလာပါ။ မြန်မြန်လုပ်ဟေ့”

“ဟာ... ဟုတ်လားပါ။ သူတို့ အသက်ရှင်နေတယ်... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လှေရွှေ့လိုက်ပါ့မယ်”

ရန်ဒီသည် ပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာ လှေဆီသို့ သွားပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် နီးကပ်သောကမ်းခြေသို့ လှေကိုရွှေ့လာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ထံ ပေါ့ပါးစွာပင် သွက်သွက်လျှောက် လာ၏။

“ဟင်... စင်ဒီ... ဂျီနာ၊ တကယ်မသေကြဘူးနော်၊ တို့က နင်တို့သေပြီလို့ မှတ်ယူထားကြတာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

ရန်ဒီသည် ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောဆိုပြီးနောက် စင်ဒီကို တစ်လှည့်၊ ဂျီနာကို တစ်လှည့် သိုင်းဖက်လိုက်၏။

သမီးတို့၏ အခြေအနေမှာ အချိန်ဆွဲနေရန် မသင့်တော် သည့်အတွက်...

“ကဲ... ရန်ဒီ၊ သမီးတို့ကို လှေဆီခေါ်သွားကြရအောင်”

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဂျီနာကိုဦးစွာ ထူမ၊ ပေးလိုက် ၏။ သို့သော် ဂျီနာသည် မတ်တတ်မရပ်နိုင်ပါ။ သို့အတွက် သူမ အား ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ဖေးမ ရှိ တွဲခေါ်သွားရ၏။ ဂျီနာသည် အရပ်ကလေးကဲ့သို့ ခြေထောက် များ တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ လိုက်ပါလာ၏။

ဂျီနာကို လှေဦးပိုင်း၌ နေရာချထားပေး၏။ ဂျီနာသည် ထိုင်

မနေနိုင်၍ ကိုယ်ကို နောက်သို့လှဲချလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်နှင့် ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

ဂျီနာ၏ အဝတ်အစားများကို ကျွန်တော်ချွတ်ပေးလိုက်သောအခါ အလွန်ဆိုးရွားသည့် အနံ့အသက်များသည် ထောင်းခနဲ ထွက်လာကြ၏။ အသားအရေခြောက်သွေ့နေသောသူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဒူးဆစ်အောက်နားမှ ပခုံးများအထိ အနီကွက်များနှင့် ကွဲဟနာများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂျီနာကို စွပ်အိပ်ရာတစ်ခု၌ ညင်သာစွာ ကျွန်တော် သိပ်ပေးလိုက်၏။

ဂျီနာသည် နှုတ်ခမ်းတရွရွနှင့် တစ်ခုခုကို ပြောလိုနေသဖြင့် “သမီး... ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

ဂျီနာသည် အားယူလိုက်ပြီးနောက်...

“ပါပါ... စင်ဒီနဲ့ ကျွန်မလေ... အခု သိပ်နီးစပ်သွားကြပြီ၊ နီးစပ်လွန်းလို့လေ... တစ်ခါတလေမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ပြီး ပါးချင်းအပ်ပြီးတော့ပဲ လှဲအိပ်နေကြတာ”

ခြင်္သေ့မင်းလို အမြဲတစေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ဦးတည်းနေတတ်သည့် ဂျီနာ...။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရိုင်းရိုင်းပင်းပင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးနေထိုင်ခြင်းမှ ရရှိသော မေတ္တာအနှွေးဓာတ်နှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ယခင်က မသိနားမလည်ခဲ့သော ဂျီနာ...။

ယခုမူ ဤထူးခြားလှသော မေတ္တာအနှွေးဓာတ်နှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဂျီနာသိနားလည်လိုက်ပါပြီ။ နှစ်လိုစွာ ခံစားနေလိုက်ရပါပြီ။ ယင်းသို့ ခံစားခဲ့ရသည်ကို ဝမ်းသာလွန်း၍ အချိန်မဆိုင်းနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်အား ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းမြောက်သွားသဖြင့် သမီးထွေး၏ တွန့်ခြောက်ဟိုက်ပက်နေသည့် ပါးကို ကျွန်တော် ၏ ပါးနှင့် ကပ်ထားလိုက်ရ၏။

“သမီး... ခဏစောင့်ဦးနော်၊ စင်ဒီကို သွားခေါ်လိုက်မယ်”

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စင်ဒီကို ထူမ၊ ပေးပြီး လှေဆီ သို့ တွဲခေါ်သွားကြ၏။

“သမီး... စင်ဒီ၊ သမီးတို့အသက်ရှင်နေအောင် သမီးဘယ် လို ကြံဖန်လိုက်တာလဲ၊ သမီးဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ပြော ပါဦး”

“သမီးတို့ ကြုံရတဲ့အဖြစ်က သိပ်မဆိုးလှပါဘူး ပါပါရယ်၊ ပါပါတို့ မရောက်လာတော့ ပါပါတို့ အခက်အခဲတစ်ခုခု ကြုံနေ ပြီဆိုတာ သမီးသိပါတယ်၊ ပါပါပြန်လာမယ်လို့ ပါပါပြောခဲ့ တာပဲ၊ အဲဒီတော့ သမီးတို့ စောင့်နေရုံပေါ့၊ သမီးနဲ့ ဂျီနာတို့ ဘုရား စာ ရွတ်ကြတယ်၊ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးပြီး စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဆုတောင်းတယ်၊ ဆုတောင်းလိုက်တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိလာ တယ်၊ ကျွန်မတို့ သိပ်ဆာတဲ့အခါ ကျောက်ပွင့်တွေ ခူးစားကြ တယ်၊ ကြာလာတော့ ကျောက်ပွင့်တွေကိုလဲ ရှာမရတော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့လဲ လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ အဲသည်တော့... ပါပါတို့ မြန်မြန်ရောက်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး အိပ်နေကြ တာပဲ၊ သမီးတို့က စောင့်ရုံတင်စောင့်နေကြရလို့ ပါပါတို့လောက် မပင်ပန်းပါဘူး ပါပါရယ်”

သမီးတို့၏ အဖြစ်ကို ထပ်မံသိရသောအခါ ရင်နှင့်သွားရ ပြန်၏။

“သမီးတို့တော်ကြပါပေတယ်၊ တော်ကြပါတယ်ကွယ်”
စင်ဒီကို လှေဦးပိုင်း၌ပင် ကျန်စွပ်အိပ်ရာတစ်ခုတွင် သိပ်
ထားပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် လှေနောက်ပိုင်းသို့သွား၍ လှေဝမ်းထဲမှ
ရေများကို ခပ်ထုတ်၏။ ရန်ဒီသည် လှေကိုကမ်းစပ်မှ တွန်းထုတ်
လိုက်ပြီးလျှင် နွမ်းနယ်နေသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်မ၊၍
လှေပဲ့တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ရန်ဒီရေ... သစ်လုံးတဲကို တို့ပြန်သွားကြရအောင်နော်”
စောစောက ကျွန်တော်စိတ်ကူးခဲ့သည့်အတိုင်း ဟိုက်ဒါ
ဘတ် သို့ သွားရန်အတွက် ပါလာသော နှစ်ယောက်စာ ရိက္ခာ
မှာ လေးယောက်အဖို့ မလုံလောက်တော့ပေ။ ထို့အပြင် သမီးတို့
သည် ရိက္ခာကိုသာမက လောလောဆယ် အနားရရန်လည်း လို
အပ်နေ၏။

ရန်ဒီသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် အားအထားရဆုံးသော
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ သစ်လုံးတဲမှ ကင်အမှတ်သို့ ရောက်အောင် ခြောက်
နာရီကျော်မနားတမ်း ရန်ဒီလှော်ခတ်ခဲ့၏။ ကင်အမှတ်တွင် သမီး
တို့ကို တင်ဆောင်နေခြင်းအတွက် တစ်နာရီကြာညောင်းခဲ့၏။
ယခုတစ်ဖန် ရန်ဒီသည် လှေကို အားသွန်ခွန်စိုက် လှော်ခတ်နေ
ပြန်လေပြီ။

အသွားအပြန်ခရီးအတွက် စုစုပေါင်း ၁၃ နာရီတိတိ မရပ်
မနားဘဲ ရန်ဒီ လှော်ခတ်ပြီး၍ အမှောင်လွှမ်းသည့်အချိန်တွင်
သစ်လုံးတဲစခန်းသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ကြ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ရန်ဒီတို့သည် မီးမွှေးရန် အိပ်ရာနေရာများ

ကို ပြင်ဆင်ရန်အတွက် တံပေါ်သို့ ဦးစွာတက်သွားကြ၏။ တံ
တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သောအခါ
ကြမ်းပြင်တွင် အပုံကြီးတစ်ပုံကို တွေ့ရ၏။

ထိုအပုံကို မီးထိုး၍ စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်များ၊ အသားငါးအထုပ်များ၊ နို့၊ ကြက်ဥ၊ ဒိန်ခဲများ...
စသည့် စားစရာမျိုးစုံကို တွေ့ရ၏။

“ရန်ဒီရေ... ကြည့်စမ်း... စားစရာတွေကွ၊ တစ်ယောက်
ယောက်တော့ ဒီတဲကို ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်သို့ ကျွန်တော်မီးထိုးကြည့်၏။ ကျွန်
တော် ထားခဲ့သော စာကို မတွေ့ရတော့ချေ။

မီးဖိုတွင် မီးမွှေး၏။ ခေါက်ခတ်တစ်လုံးကို ဖြန့်ပြီး အိပ်
ရာခင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သမီးတို့ထံသွားပြီး သတင်းကောင်း
ကို ပြောပြလိုက်၏။

ဂျီနာကို စွပ်အိပ်ရာလိပ်မှထုတ်၍ လှေပေါ်မှ ချလိုက်၏။
ဂျီနာလမ်းမလျှောက်နိုင်သည့်အတွက် ရန်ဒီက ဂျီနာကို သူ၏
ကျောကုန်းပေါ်၌ ပိုးချိုလိုက်၏။ ထို့နောက် မတ်စောက်သော
လှေကားထစ်များကို ခြေလှမ်းမချွတ်ယွင်းအောင် နှေးနှေးမှန်
မှန် တစ်လှမ်းချင်းတက်ကာ ဂျီနာအား တဲအတွင်းရှိ အိပ်ရာပေါ်
အရောက် ချီပို့ပေးလိုက်၏။

ရန်ဒီသည် ၁၃ နာရီကြာ မနားတမ်း လှော်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက်
သူ၏ ခြေချောင်းကလေးများ၌ အရိုးများ ငေါငေါစုထွက်နေပါ
လျက် လေးလံသော ဝန်ကို မတ်စောက်သော လှေကားများမှ

တစ်ဆင့် တဲအတွင်းသို့ ချိပိုးပေးနိုင်သည်မှာ အလွန်ချီးကျူးစရာ ကောင်းပေတော့၏။

ဂျီနာကို နေရာချပေးပြီးသောအခါ စင်ဒီထံသို့ တစ်ဖန်သွား ကြပြန်၏။ စင်ဒီသည်လည်း ခွန်အားလုံးဝပြတ်နေသည့်အတွက် သူမအား ဖေးမပေးသည့်တိုင်အောင် မတ်စောက်သော လှေကား ကို တက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် စင်ဒီကိုလည်း ရန်ဒီ ချိပိုး၍ တဲအတွင်းသို့ ပို့ပေးရပြန်၏။

ရန်ဒီသည် သူ၏ အံ့ဩဖွယ်သော စွမ်းဆောင်ချက်များကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေသည်တကား။

ကျွန်တော်သည် ခွက်တစ်ခုတွင် နွားနို့အနည်းငယ် ထည့် ပြီး နွေးရုံအပူပေး၏။ ထို့နောက် သမီးတို့ကို မျှ၍ တိုက်ကျွေး လိုက်၏။

၎င်းနောက် အနံ့အသက်ပြင်းထန်နေသော သမီးတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ရေနွေးနှင့် ရေဖတ်တိုက်ပေး၏။ သုံးကြိမ်စီ ရေဖတ်တိုက်ပြီးသော် ခြောက်သွေ့သော မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်ပေး၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ကိုယ်လိမ်းဆီကို ဖောဖောသီသီသုံး၍ သမီးတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သုတ်လူးပေး၏။ သမီးတို့၏ ခြေ ထောက်များကို ရေစိမ်ပေးရသေး၏။ သို့ရာတွင် ရန်ဒီနှင့် ကျွန် တော်တို့ ခံစားခဲ့ရသလို သမီးတို့လည်း မခံရပ်နိုင်အောင် ခြေ ထောက်များ ပူလောင်လာကြသည့်အတွက် ရေစိမ်ခြင်းကို ရပ် လိုက်ရ၏။

သမီးတို့၏ ခြေချောင်းများသည် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေ

ချောင်းများနည်းတူ နှင်းကိုက်သည့် ရောဂါ စွဲကပ်နေကြမည် ဖြစ်၏။ သို့စေကာမူ သမီးတို့ကို မကြာမီဆေးရုံတစ်ခုခုတွင် ဆရာဝန်များက ကုသပေးနိုင်မည်ကိုတွေးမိ၍ ဘုရားသခင်အား ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်မိ၏။

သမီးတို့အတွက် လုပ်ဖွယ်ရာကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်ပြီး သော အချိန်တွင် နာရီပြန် ၂ ချက်တီးနေပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပင် ပင်ပန်းနိုးခွေနေကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ကလေးတို့အား အနားရရန် အိပ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုညတွင် မအိပ်တော့ပါ။ ရေနံဆီ မီး အိမ်ကို မီးဖိုခန်းတွင် ထွန်းညှိထားခြင်းဖြင့် သမီးတို့၏ အိပ်ခန်း အတွင်းသို့ အလင်းမှိန်မှိန်ဝင်ရောက်နေစေ၏။ သမီးတို့အား မှောင်သော ညဉ့်များကို နောက်ထပ်ရင်မဆိုင်စေလိုတော့သည့် အတွက် မီးမှိန်မှိန်ထွန်းကာ သမီးတို့၏ ထံပါးတွင် ကျွန်တော် စောင့်နေရစ်၏။

သမီးတို့သည် နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်မောကျနေကြ၏။ ရောင် နီများ ပျိုးလာသည်အထိ သမီးတို့ မနိုးကြသေးပါ။

မိုးလင်းသောအခါ ရက်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်တို့ စောင့် စား မျှော်လင့်ခဲ့သော ရဟတ်ယာဉ်၏ စက်သံကို ပြုပြင်ထင်ထင် ကြားလိုက်ရ၏။

ရန်ဒီသည် ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးသွားပြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ရဟတ်ယာဉ်... ပါပါ... ရဟတ်ယာဉ်”

ရန်ဒီ အော်ပြောလိုက်သော အချိန်တွင် ကျွန်တော်လည်း ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

ရဟတ်ယာဉ်သည် နှင်းဆီအဝ၏ မတ်စောက်သောကျောက်
ခါးပန်းများအတိုင်း ဝဲယုံလာပြီးသော် သစ်လုံးတဲ၏ အောက်ဘက်
နား၌ ရှိသည့် ကမ်းခြေ၏ သောင်ပြင်ထက်တွင် ဆင်းသက်လိုက်
၏။

ပက်တိုလဆင်သည် ယမန်နေ့က နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်
တွင် သစ်လုံးတဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ တဲတွင် လူမရှိသည့်မှာ
ကြာပြီဖြစ်၍ အခြေအနေကို စစ်ဆေးရန်အတွက် သူလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ စားပွဲပေါ်မှ ကျွန်တော်စာကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်တော်
တို့ လှေမြုပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေသည့်အကြောင်း သူ သိရတော့၏။
စာ၏ နေ့စွဲမှာ မတ်လ ၁၀ ရက်။ ထိုနေ့သည်လည်း မတ်လ ၁၀
ရက်။ မီးဖိုကို သူကိုင်ကြည့်သောအခါ ပူနွေးလျက်ပင် ရှိသေး၏။
သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ မကြာသေး
ဟု သူသိလိုက်ရ၏။

ပက်တိုလဆင်သည် မြို့လှိုင်းရေဒီယိုဖြင့် အကူအညီလှမ်း
တောင်း၏။ ကက်ချီကန် (Ketchikan) စခန်းက သတင်း ရ
သဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းကို ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်၏။
ပက်တိုလဆင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ရှာဖွေရန် သူ၏
စက်လှေဖြင့် ထွက်ခွာသွား၏။

ရဟတ်ယာဉ်နှင့် စက်လှေတို့သည် နှင်းဆီအဝနှင့် ဟိုက်ဒါ
ဘတ် အကြားရှိ ရေပြင်တွင် ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍
လိုက်ရှာကြ၏။

ယမန်နေ့က မိုးချုပ်သည်အထိ ရှာဖွေရေးသမားများက

ရှာဖွေကြပါသော်လည်း ကင်္ဂအမှတ်သို့ ရောက်နေသော ကျွန်
တော်တို့အား မတွေ့ကြပါ။

ဤနေ့နံနက်၌မူ ရဟတ်ယာဉ်တွင် ဓာတ်ဆီနည်းနေသည့်
အတွက် ရှာဖွေရေးမစတင်မီ ကင်္ဂချီကန်စခန်း၌ ဓာတ်ဆီထည့်
ရန် ထွက်လာကြ၏။ သို့သော် ကင်္ဂချီကန်သို့ မသွားမီ ကျွန်
တော်တို့ နောက်ဆုံးစခန်းချခဲ့သည်ဆိုသော သစ်လုံးတဲကို တစ်
ဖန် ကြည့်ရှုရန် ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသူ နှစ်ဦးတို့သည် နှင်းဆီ
အဝသို့ ဦးတည်ခဲ့ကြ၏။

သစ်လုံးတဲအနီးသို့ ရဟတ်ယာဉ်ရောက်လာသောအခါ
ကမ်းခြေ၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော စက်လှေပျက်ကို သူတို့ တွေ့ကြ
ရ၏။ ဤလှေကို ကျွန်တော်တို့အသုံးပြုနေကြောင်း သတင်းရ
ထားပြီးဖြစ်၍ သစ်လုံး၌ ကျွန်တော်တို့ရှိနေကြသည်ကို ရဟတ်
ယာဉ်မောင်းသူတို့ သိလိုက်ပါတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ဆယ်ရေးသမားများက တွေ့ကြ
လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝမုန်တိုင်းသည်လည်း အဆုံးသတ်သွား
လေပြီ။

(၂၄)

ပြန်လည်သုံးသပ်ရာဝယ်

ကျွန်တော့်မိသားစု၏ တစ်သက်တာတွင် မည်သည့်အခါ
မျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်သော ဘဝမုန်တိုင်းထန်ခဲ့သည့် နေ့ရက်
များကို ကျွန်တော်ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ မြို့လှိုင်း

ရေဒီယိုဖြင့် အကူအညီတောင်းခံ၍မရသည့်အချိန်သည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။

သစ်လုံးတဲတည်ရှိရာဒေသသည် ရေဒီယိုအဆက်အသွယ် ညံ့ဖျင်းသောဒေသဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့က ရူးပတ်မင်းသားမြို့သို့အသွားတွင် သစ်လုံးတဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်လည်ပတ်ခဲ့စဉ်က တဲတွင် မြို့လှိုင်းရေဒီယိုရှိကြောင်း၊ ထိုရေဒီယိုဖြင့် ဟိုက်ဒါဘတ်သို့ စကားပြောခဲ့ကြောင်းကို ဂျင်မီက ပြောပြ၍ ကျွန်တော်သိခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ရာသီဥတုသာယာ၍ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်ကောင်းသော ညများ၌ ညဉ့် ၁၀ နာရီအချိန်လောက်တွင် မြို့လှိုင်းရေဒီယိုကို အသုံးပြုမှသာလျှင် ရေဒီယိုအဆက်အသွယ် ရရှိနိုင်ကြောင်းကိုမူ ဂျင်မီက ကျွန်တော်အား မပြောပြခဲ့ပါ။

ပထမ၌ သမီးငယ်နှစ်ယောက်အား သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ချန်လှပ်၍ ရန်ဒီကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ထွက်သွားခြင်းသည် မှားသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိခဲ့၏။ သို့သော် ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ ထိုသို့ကွဲထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် နေရာအတွက် မှားခြင်းအပေါ် အခြေခံပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံးအား ကြီးမားသည့် ဒုက္ခဝေဒနာများကို ခံစားစေခဲ့ရသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အသက်ရှင်ရေးတွင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် အဓိကသော့ချက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်သိလာရ၏။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာသွားပြီးသည့်နောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှစ၍ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့သည် ခရီးသွားနိုင်လောက်အောင် မသန်စွမ်းကြတော့ချေ။ ထိုနေ့မှစ၍ ဂျီနာသည်

မတ်တတ်ရပ်ခြင်းလည်း မပြု၊ ရွက်ထည်လိပ်တည်းဟူသော အသိုက်အတွင်းမှ ထွက်ခွာခြင်းလည်း မပြုတော့ချေ။

စင်ဒီသည် ဂျီနာထက် အနည်းငယ် ပို၍သန်စွမ်းပါသော်လည်း ထိုတတိယမြောက်သော နေ့မှစ၍ ပေတစ်ရာအတွင်း လောက်သာ လမ်းလျှောက်နိုင်တော့၏။ ကမ်းစပ်သို့ ထွက်ခွာသွားမိလျှင်ပင် ရွက်ဖျင်လိပ်အသိုက်ဆီသို့ ပြန်လာနိုင်မှ နိုင်ပါ။ မလားဟူ၍ သူမ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ခဲ့ရ၏။

ရန်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့ကသာ သမီးများနှင့်အတူနေရစ်၍ သမီးတို့နည်းတူ ခွန်အားချည့်နဲ့လာခဲ့သော် နောက်ထပ် မည်မျှ ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့အသက်ရှင်နေနိုင်ကြမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို မည်သူမျှ မသိ။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွေ့ရှိရန်မှာလည်း အလားအလာမရှိချေ။

ကျွန်တော့်မိသားစုတွင် “ဘဝမုန်တိုင်း” စတင်ဆင်လာသောနေ့မှာ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများတွင် ၁၃ ဂဏန်းကို အ၊မင်္ဂလာဂဏန်းဟု မှတ်ယူခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ‘စံအိမ်’ လှေ နစ်မြုပ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့ နံနက်အထိ ၂၅ ရက်နှင့် ခြောက်နာရီကြာမျှ ကျွန်တော်တို့ အကြိတ်အနယ် ရုန်းကန်ခဲ့ကြရ၏။

ကျွန်တော်တို့ခံစားခဲ့ကြရသော ‘ဘဝမုန်တိုင်း’ ၏ အကျိုးတရားများသည် ကျွန်တော်တို့တစ်ဦးစီအတွက် တစ်မူစီကွဲပြားကြ၏။ သို့သော် တူညီသောအချက်များလည်း ရှိ၏။

ရန်ဒီ၏ ခြေချောင်းများသည် လှေမြုပ်သည့်ည၌ ပထမ အကြိမ် နှင်းကိုက်နာစွဲကပ်ခဲ့၏။ သို့သော် နောက်နေ့ည၌မှစ၍ မီးပုံဘေးတွင် ထိုင်ကာ မီးမွှေးသည့်တာဝန်ကို သူထမ်းရွက်ခဲ့ သည့်အတွက် သွေးခဲနေသည့်ခြေချောင်းများတွင် သွေးလည်ပတ် မှု ပြန်လည်ရရှိခဲ့၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ သစ်လုံးတဲဆီသို့ မရောက် ရောက်အောင် အစွမ်းကုန်ရုန်းကန်၍ သွားခဲ့သောနေ့၌ ရန်ဒီ၏ ခြေချောင်းများတွင် နှင်းကိုက်နာတစ်ဖန်စွဲကပ်ခဲ့ပြန်၏။ ဤ အကြိမ်တွင်လည်း မကြာလိုက်ပါ။ သစ်လုံးတဲအတွင်း၌ ကောင်း စွာမီးလှုံ့လိုက်ရသောအခါ သွေးခဲနာများမှာ သွေးများလည်ပတ် သွားခဲ့ပြန်၏။

မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့၌ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ရန်ဒီ ၏ ခြေထောက်များသည် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းကိုခံယူနိုင်သောအခြေ အနေ ရှိနေကြ၏။ ဆေးရုံ၌ လေးရက်သာ ရန်ဒီကို ဆေးကုသရ ၏။ ထို့နောက် ရန်ဒီသည် ကျောင်းတက်ရန် ကရေးအစ်မြို့ က လေးသုံးထွက်ခွာသွား၏။

ဂျီနာသည် လှေမြုပ်သည့်ည၌က သူမ၏ ခြေထောက်များ ကို စင်ဒီ၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း၌ ထိုးထည့်ထားပြီး အိပ်စက်ခွင့် ရခဲ့သည့်အတွက် ကံကောင်းသွားခဲ့၏။ ဂျီနာသည် ရန်ဒီ၊ စင်ဒီ နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခံစားကြရသော နှင်းကိုက်နာရောဂါမှ လွတ် မြောက်ခဲ့၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ရက်သတ္တသုံးပတ်ကျော်ကာလအတွင်း ၌ ဂျီနာသည် ခြေထောက်များကို လှုပ်ရှားကာ နေနိုင်ခဲ့သည်

အတွက် ခြေထောက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲခဲ့ပါသော်လည်း ခြေ
ချောင်းကလေးများ ဆုံးရှုံးခံရခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ အရေပြား အစားထိုး
ကုသခြင်းကိုလည်း မခံယူခဲ့ရပါ။

အာဟာရပြတ်တောက်သော ရောဂါမှ ပြန်လည်နာလန်ထူ
နိုင်ရန်အတွက်မူ ဂျီနာသည် ဆေးရုံတွင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာ
ဆေးကုသခြင်းကို ခံယူခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်တွင် သူမလည်း
ကျောင်းပြန်တက်နိုင်ခဲ့၏။

စင်ဒီ၏ ခြေထောက်များသည် ဆေးရုံရောက်သောအချိန်
၌ သွေးခဲလျက်ပင် ရှိကြသေး၏။ သူမ၏ ခြေချောင်း သုံးချောင်း
ကို ခွဲစိတ်ကုသရ၏။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးတွင် အရေခွံအစား
ထိုးကုသခြင်းကို ပြုလုပ်ရ၏။ ထို့အပြင် အာဟာရဓာတ်ကင်း
ပြတ်သော ရောဂါမှ ပျောက်ကင်းရန်အတွက်လည်း ကုသပေးရ
၏။ ထို့ကြောင့် စင်ဒီသည် ဆေးရုံတွင် ရက်သတ္တသုံးပတ်ကြာ
အောင် ဆေးကုသခြင်းကို ခံယူခဲ့ရ၏။

ယနေ့တွင် စင်ဒီ၊ ရန်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့ သုံးယောက်စလုံးပင်
ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာ ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ “ဘဝမှန်တိုင်း” ကျရောက်ပြီးသည်မှ တစ်
နှစ်တာ ကာလအတွင်းတွင် ဒစ်ဆင်အဝင်၏ ကြမ်းတမ်းခက်
တရော်လှသော ပင်လယ်ရေပြင်၌ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသော
သို့မဟုတ် ပျောက်ဆုံးနေကြသော လူဦးရေမှာ ကျွန်တော်သိ
ရသမျှ ၄၀ ကျော် ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုသေသူများ သို့မဟုတ် ပျောက်ဆုံးသူများစာရင်းတွင်
ကျွန်တော်၏ မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်မျှ မပါဝင်ခဲ့သည်မှာ

အလွန်ထူးခြားသော ဘဝကုသိုလ်ကံကြောင့်သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ဝယ် 'စံအိမ်' လှေ နစ်မြုပ်ပြီးသည့်နောက် ကျောက်ဆောင်ထက်တွင် အသက်စွန့်လွှတ်တော့မည်ဟု ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေခိုက်တွင် စင်ဒီနှင့် ရန်ဒီတို့က ကျွန်တော့်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်ကြ၏။ လူ့ဘောင်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန်အတွက် အသက်ဆက်ပေးခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် နေရာအနေအထား အတွက်မှားမိ၍ သမီးငယ်နှစ်ယောက်ကို သေချင်ပြင်ထက် နှင်းတောထဲတွင် ခိုကိုးရာမဲ့ အထီးကျန်ဘဝအဖြစ် တစ်ဆယ့်သုံးရက်ကြာ ချန်ရစ်ထားခဲ့ရသောအခါ သမီးငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် ချစ်ကြည်စည်းလုံးကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖေးမကူညီကာ အသက်ရှင်နေအောင် ရုန်းကန်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ သေပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော သမီးများ အသက်ရှင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဘဝ၏ အကောင်းဆုံး ဆုလာဘ်ကို ကျွန်တော်ရရှိခဲ့၏။ ဘဝ၏ အသာယာဆုံး အချိန်ကို ကျွန်တော်ခံစားခဲ့ရ၏။

ဘဝ၏ အမှောင်ဆုံးညဉ့်များကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ဘဝခရီးတွင် ပိုမိုထိန်းလင်းသော ညဉ့်များကိုသာ ကြုံတွေ့ရန် ရှိပါတော့၏။

“ဘဝမှန်တိုင်း” ကြောင့် ဖခင်၏ မေတ္တာနှင့် သစ္စာကို ကျွန်တော် ပြသခွင့်ရခဲ့သလို...

“ဘဝမှန်တိုင်း” ကြောင့်ပင် ရန်ဒီ၊ စင်ဒီနှင့် ဂျီနာတို့က သားသမီးတို့၏ မေတ္တာသစ္စာဖြင့် ညီမျှစွာ တုံ့ပြန်ခွင့်ရခဲ့ကြ၏။

မေတ္တာပန်းနှင့် သစ္စာပန်းတို့ ထာဝစဉ်ပွင့်လန်းနေမည့် ကျွန်တော်၏ မိသားစုတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး ဂုဏ်အယူနိုင်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မည်သူများ ဖြစ်ပါချိမ့်မည်နည်း။

ပုထုဇဉ်တို့ ခံစားနိုင်သော အရသာအပေါင်းတွင် မေတ္တာနှင့် သစ္စာတို့၏ အရသာသည် အချိုမြဲဆုံး ဖြစ်၏။
သတ္တဝါအချင်းချင်း မေတ္တာနှင့် သစ္စာထားနိုင် ကြမည်ဆိုလျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာမည် ဖြစ်သတည်း။
မေတ္တာနှင့် သစ္စာတို့၏ စွမ်းအားဖြင့် ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာပါစေသား။

Elmo Wortman ရေး "Almost too late" စာအုပ်ကို အကျဉ်းချုံးထားသော ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထုတ် Reader's Digest ၌ ပါသည့် "Four against the wilderness" ဘဝ အဖြစ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို မူရင်းမပျက်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုပြီး ရသမြောက်အောင် စီစဉ်ရေးသားပါသည်။

စာရှုသူအပေါင်းတို့...ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ ကြပါစေ။

မေတ္တာ သစ္စာတို့ဖြင့်...

ဒေါက်တာမင်းတင်မွန်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၄၂၃/၂၀၀၂) (၅)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၃၆၈/၂၀၀၃) (၅)

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရင်မြ၊ မြမ္မန်ရတနာစာပေ (၀၅၈၄)

တိုက် ၁၅၊ အခန်း ၁၉၊ ဦးဝိစာရအိမ်ရာ

ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းစာသားနှင့်မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်မောင်ဝင်း၊ သင်းလဲ့ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၉၄၆)

အမှတ် (၁) ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်ကွက်

ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ကွန်ပျူတာစာစီ

ခွန်မျိုး

ဖြန့်ချိရေး

မြမ္မန်ရတနာစာပေ ၊

တိုက် ၁၅၊ အခန်း ၁၉၊ ဦးဝိစာရအိမ်ရာ

ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ မုန်း ၀၁-၂၈၆၆၁၀၊ ၀၉၈၀-၂၂၅၁၆

တန်ဖိုး **၅၅၀၀ ကျပ်**